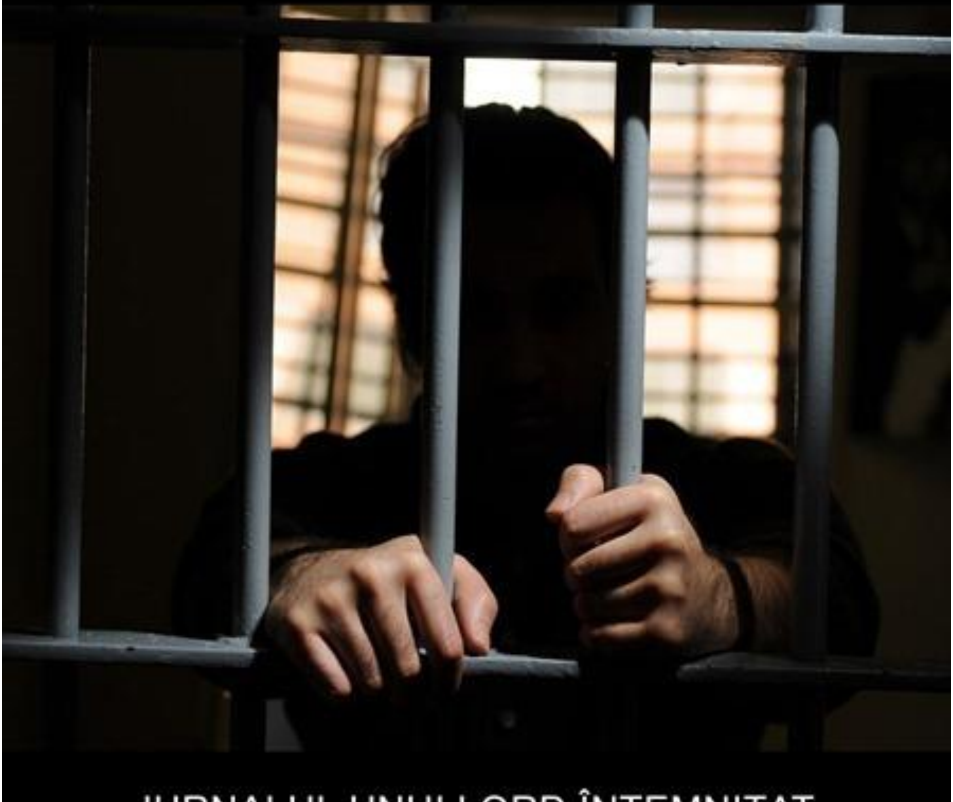
JEFFREY ARCHER

PURGATORIUL

JURNALUL UNUI LORD ÎNTEMNIŢAT

**

Jeffrey Archer
Jurnalul unui lord întemniţat 2
Wayland – Purgatoriul

Titlul original: *Purgatory - A Prison Diary Vol 2,* 2003
Traducere din limba engleză şi note StefiTodo, 2022
Coperta: Idbmax

Cuprins

AL O MIILEA OM

Un om dintr-o mie, spune Solomon,
Îţi va fi mai apropiat decât un frate.
Şi merită să-l cauţi jumătate din timpul tău,
Dacă reuşeşti să-l găseşti înaintea celorlalţi.
Pentru nouă sute nouăzeci şi nouă contează
Ce vede lumea la tine,
Dar cel de-al o miilea om îţi va rămâne prieten.
Chiar dacă toată lumea e-mpotriva ta.
Nu va face nici promisiuni, nici rugăciuni, nici spectacol,
Va rezolva problemele pentru tine.
Nouă sute nouăzeci şi nouă dintre ei se iau
După înfăţişare, după fapte, după glorie.
Dar dacă el te găseşte pe tine şi tu îl găseşti pe el,
Restul lumii nu mai contează;
Pentru că al o miilea om se va scufunda sau va înota
Cu tine în orice apă.
Poţi să-i foloseşti punga fără să mai întrebi
Cum o foloseşte şi el pe a ta pentru cheltuielile sale.
Şi să râzi şi să te întâlneşti în plimbarea ta zilnică
Ca şi cum n-ar fi existat împrumuturi.
Nouă sute nouăzeci şi nouă dintre ei doresc
Arginţi şi aur în afacerile lor;
Dar la cel de-al o miilea om valoare are
Faptul că-i poţi arăta sentimentele tale.
Greşeala lui e greşeala ta, şi dreptul lui e dreptul tău,
La timpul potrivit sau nu.
Ridică-te şi susţine-l în faţa tuturor oamenilor –
Cu asta ca unic motiv!
Nouă sute nouăzeci şi nouă nu pot suporta

Ruşinea, batjocura sau râsul,
Dar cel de-al o miilea om va sta alături de tine
Până la piciorul spânzurătorii – şi după!

Rudyard Kipling (1865-1936)

ZIUA 22 – JOI, 9 AUGUST 2001

10:21 am

Este o zi glorioasă: o zi ca să te uiţi la cricket, să bei Pimm's să construieşti castele de nisip, să tunzi gazonul. Nu o zi pentru o călătorie de 120 de mile într-o cutie înăbuşitoare.

După ce am fost închis douăzeci şi una de zile şi paisprezece ore la Belmarsh, sunt pe cale de a fi transportat la ÎMS[1] Wayland, o închisoare de categoria C în Norfolk[2]. Mijlocul de transport este o dubă cu două cabine pentru doi prizonieri. Am stat închis în ea cincisprezece minute în aşteptarea celui de-al doilea prizonier. L-am auzit vorbind, dar nu pot să-l văd. Merge şi el la Wayland?

În cele din urmă marile porţi electrice de Belmarsh se deschid şi începe călătoria noastră spre est. Reşedinţa mea temporară, în mişcare, este un compartiment de patru picioare pe trei, cu un scaun de plastic. În zece minute mi-e rău şi în cincisprezece sunt acoperit de transpiraţie.

Călătoria până la închisoarea Wayland din Norfolk durează ceva mai mult de trei ore. În timp ce mă uit pe ferestruica mea recunosc ocazional anumite puncte de reper cunoscute din

---

[1] Închisoarea Majestăţii Sale. (N.t.)

[2] Aşa cum am explicat în primul volum al acestor jurnale, există patru categorii de prizonieri: A, B, C, D. Cei din categoria A sunt deţinuţi violenţi şi periculoşi, cu posibile resurse (adică bani) pentru a evada; cei din categoria B sunt violenţi şi periculoşi, dar nu întotdeauna criminali: pot fi închişi pentru vătămare corporală gravă, vătămare corporală din culpă, omor prin imprudenţă sau viol, sau pot fi deja deţinuţi de cinci ani într-o celulă de categoria A; în categoria C, marea majoritate sunt recidivişti sau condamnaţi pentru o infracţiune gravă, fără violenţă (de exemplu, trafic de droguri); cele de categoria D sunt, de obicei, pentru infractorii aflaţi la prima abatere, fără antecedente de violenţă, care probabil se conformează sistemului, deoarece doresc să se întoarcă în societate cât mai uşor posibil. (N.a.)

Cambridge. Odată ce oraşul universitar rămâne în urmă, trebuie să mă mulţumesc cu o privire rapidă la indicatoare, ori de câte ori viteza e mai mică, pentru a putea şti unde suntem: Newmarket, Bury St Edmunds, Thetford. Deci, în această perioadă specială din viaţa mea, această doamnă foarte specială, Gillian Shephard, va fi membru al Parlamentului din partea mea.

Drumurile devin mai înguste şi copacii mai înalţi cu cât mergem mai mult spre est. Când, în final, ajungem la Wayland observ puternicul contrast faţă de Belmarsh, cu intrarea păzită de rău prevestitoarele ziduri înalte şi porţile electrice. Şi – lucrul cel mai plăcut dintre toate – nu văd nici un membru al presei. Intrăm în curte şi ajungem la un popas în afara zonei de recepţie. Simt imediat o altă atmosferă şi observ că personalul închisorii este mai relaxat. Dar ei nu primesc în fiecare zi criminali, terorişti, violatori şi baroni ai drogurilor.

Primul ofiţer pe care-l întâlnesc este domnul Knowles. După ce completează nişte acte mă pasează domnului Brown, de parcă aş fi un pachet. Încă o dată sunt verificat înainte ca ofiţerul să golească punga mea de plastic, cu însemnele ÎMS Belmarsh pe ea. O goleşte pe birou şi răscoleşte prin lucrurile mele. Dă la o parte halatul, cele două prosoape mari albastre, pe care mi le-a adus William cu o mulţime de precauţii, şi un trening albastru. Mă informează că îmi vor fi înapoiate de îndată ce voi fi privilegiat[3].

— Cât timp va dura? îl întreb.

[3] Fiecare deţinut îşi începe viaţa în închisoare la categoria standard şi apoi, în funcţie de comportamentul său, avansează sau retrogradează. Există trei niveluri de statut: de bază, standard şi privilegiat – iar în unele închisori, super-privilegiat. Deţinuţii de nivel privilegiat beneficiază de avantaje suplimentare. Li se permite să poarte propriile haine, au perioade mai lungi de timp în afara celulei, au două vizite suplimentare pe lună şi încă 5 lire sterline pe săptămână adăugate la contul lor săptămânal de la cantină. Aşadar, merită să devii deţinut „privilegiat" cât mai repede cu putinţă. (N.a.)

— De obicei, cam trei luni, răspunde el relaxat, ca şi când ar vorbi de câteva minute.

Nu-i mai spun domnului Brown că eu sper să fiu mutat în câteva zile, odată ce ancheta poliţiei în legătură cu plângerea baronesei Nicholson cu privire la campania *Purul Adevăr* va dezvălui realitatea[4].

Domnul Brown pune deoparte pantalonii mei bej şi cămaşa albastră, explicându-mi că nu le voi primi înapoi decât dacă voi fi eliberat sau transferat. Le înlocuieşte cu o cămaşă de închisoare albastră cu dungi şi cu o pereche de blugi. După ce semnez pentru bunurile mele, mi se fac fotografii cu o tablă mică, pe care e scris cu cretă FF8282, pe care o ţin sub bărbie, exact cum vedeţi în filme.

Sunt escortat de un alt ofiţer pe care l-aş descrie ca şeful echipajului. Aici mi se dă un prosop (verde), o periuţă de dinţi (roşie), un tub de pasta de dinţi, un pieptene, două aparate de ras Bic, o farfurie de plastic, un bol de plastic şi tacâmuri de plastic.

După ce a mi-am pus noile bunuri împreună cu cele vechi, pe care am putut să le păstrez, în punga de plastic, am fost escortat spre aripa de primire. Domnul Thompson, ofiţerul care mă întâmpină, mă invită în biroul lui. El începe prin a-mi spune că lucrează la închisoare de zece ani, şi, prin urmare, speră că va fi capabil să răspundă la orice întrebări aş putea avea.

---

[4] Baroneasa Nicholson a scris Scotland Yard-ului cerându-le să facă o anchetă completă cu privire la ceea ce s-a întâmplat cu cele 57 de milioane de lire sterline strânse pentru kurzi prin campania *Purul Adevăr*, pe care am condus-o în 1991. Acest lucru a dus la mutarea mea într-o închisoare închisă de tip C din Belmarsh, în loc de o închisoare deschisă de tip D, aşa cum era prevăzut iniţial. Ea a insinuat că nu toţi banii au ajuns la kurzi, lăsând să se înţeleagă că o parte din ei ar fi putut ajunge în buzunarul meu. Statutul meu de categorie D va fi restabilit odată ce ancheta va fi finalizată. Acesta trebuie să fie primul exemplu, în istoria juridică britanică, în care cineva este prezumat vinovat şi condamnat chiar înainte de a fi interogat de poliţie. (N.a.)

— La început vei sta în aripa de adaptare, îmi explică el, unde vei împărţi o celulă cu un alt prizonier.

Inima îmi tresare când îmi amintesc de experienţa de la Belmarsh. Îl avertizez că indiferent cu cine voi împărţi celula, va vinde povestea unor tabloide. Domnul Thompson râde. Cât de repede va afla? Închisoarea poate fi mult mai suportabilă dacă ai posibilitatea să stai în celulă cu cineva cunoscut. Mă gândesc la o duzină de oameni cu care aş fi fericit să împart celula şi la mai mult de o duzină care ar merita să fie închişi într-una.

Când Domnul Thompson îşi termină discursul introductiv, continuă prin a mă asigura că voi fi mutat singur într-o celulă din altă aripă, de îndată ce îmi voi finaliza adaptarea[5].

— Cât timp va dura? îl întreb.

— Suntem atât de aglomeraţi în acest moment, admite el, că ar putea dura până la o lună. Face o pauză. Dar în cazul dumneavoastră, sper că vor fi doar câteva zile.

Apoi, domnul Thompson descrie o zi tipică la Wayland, spunând clar faptul că prizonierii stau mult mai puţin timp încuiaţi în celulele lor decât o fac la Belmarsh, ceea ce reprezintă o uşurare. Apoi îmi enumeră posibilităţile de lucru: educaţie, grădinărit, bucătărie, atelier sau curăţenie. Dar mă avertizează că va dura câteva zile până se va putea rezolva. Nimic, niciodată, nu se face în aceeaşi zi în serviciul închisorii, şi foarte rar a doua zi. Îmi descrie cum funcţionează cantina, şi îmi confirmă că mi se va permite să cheltuiesc acolo 12,50 lire pe săptămână. Mă rog ca mâncarea să fie mai bună decât la Belmarsh. Cu siguranţă nu poate fi mai rea.

[5] Există patru blocuri principale la Wayland - A, B, C, D. Aripa de adaptare face parte din blocul A. Există, de asemenea, un bloc separat, E. Oricum, acesta este destinat doar infractorilor sexuali şi se află la capătul îndepărtat al închisorii, de cealaltă parte a unui gard înalt de sârmă (N.a.)

Domnul Thompson îşi încheie discursul, spunându-mi că mi-a ales un coleg de cameră liniştit, care nu ar trebui să-mi facă probleme. În cele din urmă, cum nu mai am întrebări, mă conduce afară din micul lui birou, pe un coridor plin cu bărbaţi tineri cu vârste cuprinse între optsprezece şi douăzeci şi cinci de ani, care pierd vremea pe aici şi se holbează la mine.

Inima mi-a tresărit când a încuiat uşa. Celula e murdară şi ar putea fi obiectul unei hotărâri judecătoreşti de la RSPCA[6] dacă vreun animal ar fi descoperit înăuntru. Fereastra şi pervazul acesteia sunt pline de mizerie – nu praf, mizerie acumulată în luni de zile – toaleta şi chiuveta nu sunt pline de mizerie, ci de rahat. Trebuie să ies de aici cât se poate de repede. E clar că domnul Thompson nu vede mizeria şi rămâne orb la jegul din celulă. Mă lasă singur doar câteva minute, înainte să-şi facă apariţia colegul meu. Se prezintă, dar accentul din Yorkshire este atât de pronunţat încât nu înţeleg nimic şi recurg la cartonul atârnat pe uşă.

Chris[7] este cam de înălţimea mea, dar mai îndesat. Continuă să vorbească cu mine, dar înţeleg un cuvânt din trei. Când, în final, tace, se trânteşte pe patul de sus şi citeşte o scrisoare primită de la mama lui, în timp ce eu îmi aranjez patul de jos. Râde şi citeşte cu voce tare o propoziţie din scrisoare: „Dacă nu primeşti această scrisoare, anunţă-mă şi-ţi voi trimite alta". În timpul care ne-a mai rămas până la cină, aflu că ispăşeşte o pedeapsă de cinci ani pentru VCG (vătămare corporală gravă), după ce şi-a înjunghiat victima cu un cuţit Stanley. Aceasta este ideea domnului Thompson despre cineva care nu-mi va provoca niciun fel de probleme.

---

[6] Royal Society for the Prevention of Cruelty to Animals – Societatea Regală de prevenire a cruzimii asupra animalelor. (N.t.)

[7] În cazul în care deţinuţii au solicitat să nu le fie incluse numele reale am respectat dorinţa acestora. (N.a.)

6:00 p.m.

Toate mesele sunt servite într-o bucătărie situată la etajul de mai jos. Aştept cu răbdare la o coadă lungă doar pentru a descoperi că mâncarea este la fel de rea ca la Belmarsh. Mă întorc în celulă cu mâna goală, recunoscător că la cantina de la Wayland se fac comenzile în zilele de vineri (mâine). Scot o cutie de Sugar Puffs din sacoşa mea de plastic, umplu bolul şi adaug lapte pasteurizat. Ronţăi un măr adus de la Belmarsh şi îi mulţumesc în tăcere lui Del Boy[8].

6:30 p.m.

Plimbare. Sunt câteva diferenţe între Belmarsh şi Wayland, care-ţi sar în ochi imediat ce păşeşti în curte. În primul rând, nu eşti verificat, în al doilea rând, distanţa pe care o poţi parcurge fără să mergi pe acelaşi drum este de cinci ori mai mare – aproximativ un sfert de milă – în al treilea rând, raportul între prizonierii negri şi cei albi este de 30/70 – comparativ cu 70/30 la Belmarsh – şi în al patrulea rând, sosirea mea la Norfolk provoacă chiar mai mult aluzii neprovocate, chicote şi remarci grosolane, care mă forţează să termin plimbarea cu cincisprezece minute mai devreme. Aş vrea ca domnul Justice Potts să experimenteze toate aceasta măcar o zi.

În prima plimbare lungă, îşi fac apariţia un vânzătorii.

— Ai nevoie de ceva Jeff? Droguri, ţigări, cartele de telefon?

Toţi sunt fericiţi să-şi primească plata afară, prin cec sau numerar[9]. Le explic, cât pot de ferm, că nu mă interesează, dar e clar că trebuie să treacă câteva zile până să realizeze că vorbesc serios.

---

[8] A se vedea volumul unu – *Belmarsh: Iadul*. (N.a.)

[9] Dealerii din interiorul unei închisori vor desemna pe cineva „de afară” căruia îi poţi trimite un cec dacă doreşti o aprovizionare regulată, presupunând că: a) ai banii, b) cineva din exterior este dispus să se alăture acestui subterfugiu. 90 la sută din aceste tranzacţii sunt pentru droguri. Dar mai multe despre asta mai târziu. (N.a.)

După ce vânzătorii ambulanţi au plecat cu mâinile goale, mă alătur unui condamnat pe viaţă, care îmi spune că şi el are şaizeci şi unu de ani, dar diferenţa e că el a petrecut deja treizeci şi şapte în închisoare şi încă nu ştie când sau dacă va fi va fi vreodată eliberat. Când îl întreb pentru ce a fost închis, recunoaşte că a omorât un poliţist. Încep o conversaţie cu un negru aflat în cealaltă parte a mea şi vieţaşul dispare.

Mai mulţi dintre prizonierii mai vechi se dovedesc a fi în închisoare pentru vinovăţii „superioare”: înşelăciuni vizate de Serviciul de Securitate Internă, Departamentul de Comerţ şi Industrie, Vama Regală. Unul dintre ei, David, mi se alătură imediat şi-mi spune că este închis de cinci ani.

— Pentru ce? întreb.

— Contrabandă.

— Droguri?

— Nu, alcool, se destăinuie el.

— Nici n-am ştiut că e interzis de lege. Credeam că poţi da o fugă la Calais şi...

— Da, poţi, dar nu de şaizeci şi cinci de ori în şaizeci şi cinci de zile, cu un camion de două tone, în care se găsea whisky de 20 de milioane de lire.

Face o pauză.

— E ca şi cum ai zice că atunci când uiţi să plăteşti o datorie de 8 milioane de lire, Vama şi Serviciul de impozite se cam supără.

Un tânăr de aproape treizeci de ani ia locul criminalului în cealaltă parte a mea. El se laudă că a fost mutat în şase închisori în ultimii zece ani, aşa că dacă doresc o descriere a turului, el e cea mai calificată persoană.

— De ce ai fost trimis la şase închisori în zece ani? îl chestionez eu.

— Nimeni nu mă vrea, recunoaşte el. Am dat peste două mii de spargeri de la vârsta de nouăsprezece ani, şi, de câte ori mi-au dat drumul, am luat-o de la capăt.

— Nu crezi că e timpul să renunţi şi să găseşti ceva de făcut, care să merite mai mult?

— Nici o şansă, răspunde el. Nu atâta timp cât fac peste 200 de mii pe an, Jeff.

După un timp, mă plictisesc de discuţii sterile, aşa că părăsesc curtea şi mă întorc în celulă, din ce în ce mai deziluzionat, din ce în ce mai cinic. Nu consider că tinerii, care sunt la prima infracţiune şi aceasta minoră, ar trebui trimişi la închisori ca aceasta, unde unul din trei va ajunge dependent de droguri, şi unul din trei va comite, după eliberare, infracţiuni mult mai grave, din moment ce au avut profesionişti ca dascăli.

Următoarea umilinţă pe care trebuie s-o îndur este coada făcută de prizonierii care stau tăcuţi la uşa celulei mele, doar pentru a arunca o privire. Nici un „Salut, Jeff, ce faci?”, numai priviri fixe şi indicări cu degetul, de parcă aş fi un animal de la grădina zoologică. Stau în cuşca mea, uşurat când, la ora opt, un ofiţer trânteşte uşile.

8:00 p.m.

Sunt pe cale să încep să scriu ce mi s-a întâmplat azi, când Chris porneşte televizorul. În primul rând, avem o jumătate de oră de *EastEnders* urmate de *Top Gear*, iar apoi un documentar despre Robbie Williams. Chris îşi stabileşte în mod clar dreptul de a lăsa televizorul pornit, cu un program selectat de el, la volumul care îi convine lui. Oare mă va lăsa să mă uit mâine la *Frasier*?

Stau întins în pat pe salteaua subţire, capul mi se odihneşte pe o pernă tare ca piatra şi mă gândesc la Mary şi la băieţi, conştient de faptul că şi ei trebuie să îndure propriul lor iad. Mă simt la fel ca în prima noapte la Belmarsh. N-am idee după cât timp am dormit. Credeam că am scăpat din iad.

Am ajuns în purgatoriu.

ZIUA 23 – VINERI, 10 AUGUST 2001

5:49 a.m.

Dorm cu intermitenţe, un somn neliniştit. Perna tare ca piatra nu mă ajută, iar colegul de celulă sforăie şi din când în când vorbeşte în somn, spunând lucruri triste, nimic cu adevărat interesant. Mă ridic şi scriu cam două ore.

7:33 a.m.

Colegul de celulă se trezeşte şi mormăie. Continui să scriu. Apoi el sare de pe patul de sus şi merge la toaletă în colţul celulei. Nu are nicio inhibiţie faţă de mine, dar el e în închisoare de cinci ani. Sunt hotărât să nu merg niciodată la toaleta din celula mea, atâta timp cât el este acolo[10]. Continui să lucrez ca şi cum nu se întâmplă nimic. E destul de greu să mi se distragă atenţia atunci când scriu, dar când ridic privirea îl văd pe Chris stând acolo complet dezbrăcat. Pieptul îi este aproape complet acoperit cu un tatuaj reprezentând un vultur dominând un şarpe, despre care îmi spune cu mândrie că şi l-a făcut singur cu un pistol special. Pe încheieturile degetelor de la ambele mâini sunt carouri, inimi, pici şi trefle, iar pe umeri are o uriaşă pânză de păianjen care se continuă în jos pe spate. Nu mai e multă carne roz rămas nemarcată. E ca un desen umblător.

8:00 a.m.

Uşile celulei se descuie, aşa că putem merge să ne luăm micul dejun; cu o oră mai devreme decât la Belmarsh. Eu şi Chris mergem

---

[10] Din motive de igienă, în prezent este interzis prin legislaţia europeană să ai o toaletă în celulă, mai ales dacă este şi locul unde mănânci. Britanicii ignoră această regulă, preferând să plătească o amendă consistentă în fiecare an. Există mai multe astfel de reguli pe care serviciul penitenciar le ignoră cu impunitate. (N.a.)

către mâncarea caldă. Cel puţin ştim că ouăle au fost fierte destul de recent – adică azi. Ne mai luăm nişte lapte semidegresat, ceea ce înseamnă că pot renunţa la lista mea lungă de cumpărături săptămânale şi va trebui să cheltui în plus 79 pence pe alte delicatese, cum ar fi marmelada.

9:40 a.m.

Domnul Newport îşi vâră capul pe uşa celulei pentru a mă anunţa că domnul Tinkler, ofiţerul principal, ar dori să vorbească cu mine. Chiar şi limbajul de la Wayland este mai conciliant. Când ies din celula mea, el adaugă:

— Pe coridor, a doua uşă pe stânga.

Când intru în camera domnului Tinkler, el se ridică şi-mi indică să mă aşez într-un scaun aflat de cealaltă parte a biroului său, de parcă ar fi bancherul meu. Numele lui este imprimat cu litere de argint pe o bucata triunghiulară de lemn, în cazul în care cineva ar putea să-l uite. Domnul Tinkler seamănă mai degrabă cu un bătrân căpitan de vas decât un gardian. E îmbătrânit, are pielea brăzdată de riduri şi o barbă albă tăiată cu grijă. A servit ţara peste douăzeci de ani şi am auzit că se va pensiona în luna august. Mă întreabă cum mă adaptez – cea mai frecventă întrebare adresată de către un ofiţer atunci când întâlneşte prima dată un prizonier. Îi spun despre starea celulei şi înclinaţiile colegului meu. Mă ascultă cu atenţie şi, deoarece între noi doi este o diferenţă mică de vârstă, detectez o oarecare simpatie faţă de neplăcerile mele. Îmi spune că, imediat ce se va termina perioada de adaptare, intenţionează să mă transfere singur, într-o celulă din blocul C, care găzduieşte în principal vieţaşi. Domnul Tinkler consideră că voi găsi atmosfera de acolo mai plăcută, având în vedere că voi fi într-un grup de prizonieri mai apropiaţi de vârsta mea. Am părăsit biroul simţindu-mă cu mult mai bine decât atunci când am intrat.

10:01 a.m.

Mă întorsesem în celulă de doar câteva minute, când domnul Newport şi-a băgat iar capul pe uşă.

— Te mutăm în altă celulă. Împachetează-ţi lucrurile şi urmează-mă.

Nici nu despachetasem, aşa că nu a durat prea mult. Cealaltă celulă s-a dovedit a fi tot una cu două locuri, dar, odată intraţi, domnul Newport mi-a şoptit:

— Sperăm să poţi rămâne singur.

Simpatia domnului Tinkler s-a transformat în ceva mai tangibil decât nişte simple cuvinte.

Îmi despachetez încet lucrurile din punga de plastic a închisorii, a şaptea oară în trei săptămâni.

Cum în acest moment am două dulăpioare, îmi pun toate hainele de deţinut – cămăşi, şosete, pantaloni, trening – în unul şi lucrurile personale în celălalt. Aproape că mă bucur de timpul lung necesar pentru a-mi aranja această nouă „casă”.

11:36 a.m.

Domnul Newport se întoarce. De data aceasta face turul pentru a duce listele de la cantină în fiecare celulă. M-a avertizat deja că în cazul în care computerul nu a transferat surplusul meu de bani de la Belmarsh mi se va acorda doar un avans de 5 lire săptămâna aceasta. Verific rapid partea de sus a listei pentru a descoperi că deţin 20,46 lire. Este alocaţia mea săptămânală de 12,50 lire plus două plăţi de la Departamentul de educaţie al închisorii Belmarsh pentru prelegerea mea despre scrierea creativă şi două seminarii. Mi-am petrecut următoarele treizeci de minute planificând cum să cheltuiesc acest câştig. Mi-am permis articole de lux, cum ar fi spumă de ras Gillette, marmeladă Robertson şi patru sticle de apa Evian.

12:00 amiaza

Prânz. La Wayland, vinerea, prânzul vine într-o pungă de plastic: un pachet de chipsuri, o bucată de ciocolată, o chiflă însoţită de o frunză de salată şi un plic cu maioneză pentru salată. Pot doar să mă întreb în care loc din închisoare şi cu cât timp în urmă a fost ambalată mâncarea, deoarece rareori este marcat termenul de expirare pe produsele alimentare de aici.

Mă întorc la celula mea şi descopăr că lucrurile comandate de la cantină au fost deja depuse la capătul patului meu în altă pungă de plastic. Sărbătoresc rupând pâinea în două cu mâna şi întinzând pe ea marmelada Robertson cu ajutorul mânerului periuţei de dinţi. Îmi torn o cană de Evian. Deja lumea este un loc mai bun.

12:40 p.m.

Parte a procesului de adaptare este o sesiune privată cu preotul închisorii. Domnul John Framlington arată de parcă ar fi trecut ani buni de când îşi administra propria parohie. Îmi explică faptul că e „intern”, precum şi că împarte munca cu un bărbat mai tânăr. Îl asigur că voi fi prezent la serviciul de duminică, dar aş dori să ştiu dacă slujbele lor vor fi în acelaşi timp. Se uită nedumerit.

— Nu, folosim aceeaşi capelă. Părintele Christopher are atât de multe parohii din afara închisorii la care ţine slujba în fiecare duminică, încât îşi ţine predica sâmbăta dimineaţa la 10:30.

Domnul Framlington este interesat să ştie de ce doresc să particip la ambele slujbe. I-am spus despre jurnalul meu zilnic şi despre eşecul meu de a participa la predica Părintelui Kevin în timp ce eram la Belmarsh. El oftează.

— Vă veţi da seama foarte repede că Părintele Christopher este un predicator mult mai bun decât mine.

2:40 p.m.

Primul eşec al zilei. Domnul Newport revine, purtător de veşti proaste. În această după-amiază au sosit şase noi deţinuţi şi, din nou, va trebui să împart celula cu cineva. Am aflat mai târziu că într-adevăr au sosit şase persoane noi, dar şi că închisoarea mai avea încă destule paturi goale, deci nu era strict necesar să bage pe cineva la mine în celulă. Oricum, există mai mulţi reporteri atârnând pe porţile din jurul închisorii, aşa că autorităţile nu vor să lase presei impresia că beneficiez de tratament preferenţial. Domnul Newport susţine că a selectat o persoană mai potrivită care să stea în celulă cu mine. Poate că, de data aceasta, nu va fi unul care înjunghie cu un cuţit Stanley, ci doar cu o macetă.

Scot toate bunurile personale dintr-un dulap şi le înghesui în celălalt împreună cu lucrurile date de închisoare.

3:18 p.m.

Noul meu coleg de cameră apare, transportând punga de plastic. Se prezintă, numele lui e Jules. Are treizeci şi cinci de ani şi are o pedeapsă de cinci ani pentru trafic de droguri. I s-a spus deja că eu nu fumez.

Îl studiez cu atenţie în timp ce despachetează şi încep să mă relaxez. Are un număr neobişnuit de cărţi, precum şi o tablă electrică de şah. Mă simt liniştit că seara nu voi vedea doar reluarea a *Top of the Pops* şi motociclete distruse. La patru fără cinci îl las să-şi continue activitatea de despachetare în timp ce mă îndrept spre sala de sport pentru o altă sesiune de adaptare.

3:55 p.m.

Douăzeci de noi deţinuţi sunt escortaţi spre sala de sport. Nu există uşi care să trebuiască descuiate în drumul nostru nestingherit către cealaltă parte a clădirii. Observ, de asemenea, că trecem pe lângă o bibliotecă. La Belmarsh nici măcar n-am găsit biblioteca.

Sala de sport îmi provoacă un şoc şi mai mare. Wayland are o sală cât un teren de baschet, complet echipată pentru badminton şi tenis. Instructorul ne cere să ne aşezăm pe bănci şi ne înmânează nişte formulare pe care să le completăm, în care ne sunt solicitate date despre vârstă, înălţime, greutate şi sporturile de care suntem interesaţi.

— Numele meu este John Maiden, ne spune el, şi vă rog să-mi spuneţi John.

La Belmarsh n-am aflat prenumele niciunui ofiţer.

Ne prezintă activităţile sportive disponibile: cricket, baschet, badminton, fotbal, rugby şi, bineînţeles gimnastică pentru slăbire.

Apoi ne duce în camera de alături, o zonă aglomerată cu bare, gantere şi greutăţi. Încă o dată sunt dezamăgit să descopăr că există doar o singură bandă de alergare, trei simulatoare de canotaj şi nici un simulator de plimbare. Cu toate acestea, există unele biciclete foarte ciudate, de care nu am mai văzut înainte.

Un tip din sala de sport (un prizonier care a fost în mod evident instruit de către domnul Maiden) ne duce în jurul camerei şi descrie modul în care se utilizează fiecare echipament. Îşi îndeplineşte sarcina într-un mod foarte profesionist, şi ar trebui să nu aibă nici o problemă în a găsi un loc de muncă o dată ce va părăsi închisoarea. Ascult cu atenţie cuvintele lui, când îmi dau seama că Domnul Maiden stă lângă mine.

— Eşti încă arbitru de rugby? întreabă el.

— Nu. Am renunţat în urmă cu zece ani, i-am spus. Odată ce legile au început să se schimbe în fiecare sezon nu am putut ţine pasul. În orice caz, am constatat că şi dacă arbitrez numai echipe de veterani, nu pot ţine pasul, literalmente.

— Nu lăsa legile să te sperie, a spus domnul Maiden, vom fi în continuare capabili să te folosim.

Sesiunea se încheie cu un tur pe la vestiar, duşuri şi, mai important, toalete curate. Mi se dă un card de plastic pentru sala de sport şi aştept cu nerăbdare să îmi reiau antrenamentele obişnuite.

5:00 p.m.

Înapoi în celulă, îl găsesc pe Jules citind în patul de sus. Mă pregătesc pentru o altă rundă de scris, înainte să ne cheme la cină.

6:00 p.m.

Am ales plăcintă vegetariană şi cartofi prăjiţi şi mi s-a dat acadeaua galbenă obligatorie, identică cu cea care ni se dădea la Belmarsh. Dacă e aceeaşi companie care le face şi le furnizează pentru toate închisorile Majestăţii Sale, atunci ăsta-i un contract pe care merită să-l obţii.

Deşi este doar a treia masă a mea de când am ajuns, cred că am descoperit deja cine are puterea pe aici. E un bărbat de aproximativ treizeci şi cinci de ani, are peste 1,90 metri înălţime şi cântăreşte cam 170 de kilograme. Trecând pe lângă el îl întreb dacă ne putem întâlni mai târziu. El dă din cap în maniera unui om care ştie că în regatul orbilor... Pot doar să sper că l-am localizat pe „Del Boy” de la Wayland.

După cină ni se permite să ieşim din celulele noastre pentru vreo două ore (Asocierea) până când va bate ora opt.

Ce contrast faţă de Belmarsh. Folosesc timpul pentru a hălădui pe coridoare şi a mă familiariza cu locul. Biroul principal este primul şi este punctul central al întregii aripi. De acolo totul este sub control. De asemenea, verific unde sunt situate toate telefoanele şi, atunci când un prizonier vine de la unul din telefoane, mă avertizează:

— Nu utiliza niciodată telefonul pe palierul de adaptare, Jeff, deoarece conversaţiile sunt ascultate. Foloseşte-l pe aceasta. Este o linie neascultată.

Îi mulţumesc şi o sun pe Mary la Cambridge. E uşurată când mă aude, deoarece nu avea nici o modalitate să mă contacteze şi nu mă poate vizita până când nu-i trimit o invitaţie. Îi promit să pun una în poşta de mâine şi atunci va putea să vină marţi sau miercuri. Îi amintesc că trebuie să aibă la ea un act de identitate şi că nu poate să-mi dea nimic, nici măcar o scrisoare.

Mary îmi spune că a acceptat invitaţia de a merge la emisiunea *Today*, cu John Humphrys. Ea intenţionează să îi ceară Baronesei Nicholson să-şi retragă acuzaţia de furt de bani de la kurzi, astfel încât să pot fi transferat la prizonierii din categoria D şi mutat urgent la un penitenciar deschis. I-am spus lui Mary că eu îl consider un scenariu improbabil.

— Nu este o persoană atât de decentă încât să facă un astfel de act creştinesc, îmi avertizez soţia.

— Sunt sigură că ai dreptate, îmi răspunde Mary, dar voi putea să mă refer la răspunsul din Parlament al Lyndei Chafer şi să întreb de ce doamna Nicholson nu a fost prezentă în Cameră în acea zi, dacă o interesează atât de mult soarta kurzilor, sau de ce nu a citit, cel puţin, reportajul din *Hansard* de a doua zi.

Mary adaugă că cei de la *BBC* i-au spus că ei nu consideră că sunt vinovat.

— Când o să mergi?

— Miercurea sau joia viitoare, aşa că e important să ne întâlnim înainte.

Sunt repede de acord, mai ales că mi se terminau minutele la telefon. Apoi o rog pe Mary să-l anunţe pe James că îi voi telefona la birou la 11:00, mâine dimineaţă, iar pe ea o voi suna din nou sâmbătă seara. Nu mai am minute aşa că îi spun la revedere[11].

---

[11] În fiecare săptămână poţi cumpăra două cartele telefonice de 2 lire sterline, care cuprind douăzeci de unităţi fiecare. Fiecare cartelă durează aproximativ douăzeci de minute, aşa că trebuie să îmi raţionalizez convorbirile. Mary, James, William,

Îmi continui explorarea aripii şi descopăr că principala cameră de Asociere şi sala de servire a mesei calde e una şi aceeaşi.

Camera are cam treizeci pe douăzeci de paşi şi are o masă de biliard atât de solicitată încât rezervările se fac cu o săptămână în avans. Mai există o masă de biliard american, dar nu e nici un televizor, ceea ce nici n-ar avea rost, deoarece este unul în fiecare cameră.

Urc din nou pe scări şi mă izbesc de un tip. Se prezintă ca fiind Dale[12], şi mă invită să-l însoţesc în celula lui, spunându-mi pe drum că a fost condamnat la opt ani, pentru rănire cu intenţia de a pune în pericol viaţa altuia. Mă conduce pe nişte trepte de piatră către parter. Acesta este un loc prin care n-aş fi călcat niciodată, deoarece este rezervat deţinuţilor privilegiaţi – puţinii aleşi, care au locuri de muncă adecvate şi sunt consideraţi de încredere de către ofiţeri. Deoarece nu poţi fi privilegiat înainte de o şedere de trei luni, nu mă voi bucura niciodată de acest lux, pentru că sper că voi fi mutat mai repede într-o închisoare de categoria D.

Mărimea celulei lui Dell este identică cu a mea, dar asemănările se sfârşesc aici. Pereţii sunt zugrăviţi în două nuanţe de albastru şi are o oglindă mare deasupra chiuvetei. În celula noastră, eu şi Jules avem o oglindă între noi. Dale mai are două perne, ambele moi, şi o pătură de rezervă. Pe pereţi sunt agăţate fotografiile gemenilor lui, dar nici un semn că ar exista şi o soţie – doar imaginea a două chinezoaice, într-o ramă albastră deasupra patului.

Îmi toarnă o Coca-Cola, prima pentru mine de când William şi James m-au vizitat la Belmarsh, şi întreabă dacă mă poate ajuta cu ceva. Cu orice, bănuiesc eu.

Alison (asistenta mea personală), avocatul meu şi, dacă mai sunt unităţi, prietenii. Repede înveţi să nu mai trăncăneşti. (N.a.)

[12] Cunoscut şi sub numele de Big Mac. (N.a.)

— Vreau o pernă mai moale, un prosop curat în fiecare zi şi cineva să-mi spele lucrurile.

— Nici o problemă, spune el, ca un bancher care poate face un transfer de un milion de dolari la New York, doar apăsând pe un buton – bineînţeles, în condiţiile în care deţii cei un milion de dolari.

— Altceva? Cartele pentru telefon, mâncare, băutură?

— Mai multe cartele pentru telefon şi câteva lucruri de la cantină.

— Pot rezolva şi asta, spune Dale. Scrie o listă cu ce doreşti şi le vei primi în celula ta.

— Şi cum plătesc?

— Asta e cea mai uşoară parte. Trimiţi un ordin poştal şi ceri ca banii să se depună în contul meu. Doar ai grijă ca numele Archer să nu apară pe nicăieri, altfel sigur se va face o investigaţie. Nu-ţi voi lua taxă dublă, doar una şi jumătate[13].

Trei sau patru prizonieri intră în celula lui Dale, aşa că schimbă imediat subiectul. În câteva minute atmosfera seamănă mai mult cu una dintr-un club decât cu cea dintr-o închisoare, deoarece par să se simtă foarte relaxaţi unul în compania celuilalt. Jimmy, care ispăşeşte o pedeapsă de trei ani şi jumătate pentru că a distribuit Ecstasy (cărând pachete de la un club la altul), vrea să ştie dacă joc cricket. Recunosc că joc, cam de două ori pe an, în meciuri de caritate.

— Bine, atunci vei fi numărul trei săptămâna viitoare, împotriva echipei din aripa D.

— Dar eu joc de obicei ca numărul 11, protestez, şi eram recunoscut că trimiteam mingea la fel de sus ca numărul 10.

— Atunci va fi prima dată la Wayland când vei juca pe acest post, spune Jimmy. Şi, apropos, nu am câştigat nici un meci anul

---

[13] Taxă dublă înseamnă că anumite datorii trebuie să fie rambursate de două ori. Aceasta este o regulă înţeleasă între deţinuţi. (N.a.)

acesta. Cei mai buni jucători ai noştri au fost transferaţi la închisoarea de categoria D Latchmere din Richmond la începutul acestui sezon.

După aproape o oră în compania lor, am observat o altă diferenţă în aripa privilegiaţilor – zgomotul, mai bine zis lipsa lui. Nu se auzeau neîncetat sunetele ca de trompetă.

La opt fără cinci mă îndrept spre celula mea. Pe scări mă întâlnesc cu un gardian care-mi spune că nu am voie să mai vizitez aripa privilegiaţilor.

— Şi dacă o s-o mai faci, Archer, adaugă, îţi voi face raport, ceea ce va însemna două săptămâni adăugate la sentinţă.

Întotdeauna există cineva care simte că trebuie să-şi dovedească puterea, mai ales în faţa altor prizonieri – „L-am pus eu pe Archer la punct!”. La Belmarsh era tânărul ofiţer cu înregistrările lui. Simt că tocmai l-am întâlnit pe cel de la Wayland.

Întors în celula mea îl găsesc pe Jules jucând şah, împotriva unei fantome pe tabla electronică. Mă aşez să-mi scriu însemnările zilnice. Nu am scrisori de citit, pentru că încă lumea n-a aflat că sunt la Wayland.

8:15 p.m.

Dale apare cu o pernă moale şi o pătură. Dispare înainte să apuc să-i mulţumesc.

ZIUA 24 – SÂMBĂTĂ, 11 AUGUST 2001

5:07 a.m.

Am reuşit să dorm şase ore, mulţumită lui Jules care a atârnat o pătură de patul de sus, obturând astfel lumina neoanelor aprinse toată noaptea[14]. La 5:40 pun picioarele jos şi aştept. Din patul lui Jules nu se aude nici un zgomot. Până acum nici un sforăit sau vorbit în somn. Noaptea trecută, Jules a făcut o observaţie foarte interesantă despre somn: este singura perioadă când nu eşti la închisoare şi îţi scurtează pedeapsa cu o treime. Oare acesta o fi motivul pentru care atât de mulţi prizonieri îşi petrec mai tot timpul în pat? Dale adaugă că unii sunt doborâţi de droguri. Asta îi face să doarmă între 12 şi 14 ore, ajutându-i să omoare atât timpul, cât şi pe ei.

8:15 a.m.

Uşa celulei se descuie tocmai când termin prima sesiune de scris. În acest timp am reuşit să scriu puţin mai mult de 2.000 de cuvinte.

Cobor cu gândul să iau o cutie de lapte, dar Dale îmi spune că acesta nu e disponibil în weekend.

9:00 a.m.

Sunt primul la coadă la birou pentru a lua o invitaţie pentru Mary. În închisorile de categoria C ai dreptul la o vizită la două săptămâni. Un prizonier poate primi vizita a maxim trei adulţi şi doi copii sub 16 ani. Majoritatea prizonierilor au între 19 şi 30 de

[14] Luminile sunt aprinse toată noaptea pentru a te asigura că nici măcar nu te gândeşti să evadezi. (N.a.)

ani, aşa că în general e o soţie sau prietenă şi doi copii. Cum copii mei au 29 şi 27 de ani, doar Mary şi ei vor fi cei pe care îi voi vedea.

10:00 a.m.

Particip la prima şedinţă de sport. Fiecare aripă a închisorii are dreptul să trimită 20 de prizonieri, aşa că, după ce la Belmarsh n-am reuşit să mă înscriu pe listă, vreau să fiu sigur că aici ajung la timp.

În sala principală se desfăşoară patru meciuri de badminton. Biliardul este un sport atât de popular în închisoare încât trebuie să rezervi o masă cu o săptămână înainte. Sala de forţă de alături este plină de tipi musculoşi şi, în momentul în care ajung, cineva foloseşte deja banda de alergare. Încep cu câteva exerciţii uşoare, înainte de a mă duce la simulatorul de canotaj. Reuşesc doar 1.800 de metri în 10 minute, comparativ cu cei 2.000 pe care-i făceam când mă antrenam la Albert Embarkment. Dar, cel puţin, am o ţintă. Mai fac câteva exerciţii înainte ca banda de alergare să se elibereze. Încep cu cinci mile pe oră, timp de şase minute pentru încălzire, apoi continui cu opt mile pe oră, zece minute. Ca să vă dau o idee ce înseamnă asta, alergarea lui Roger Bannister din 1952, o milă în patru minute, a fost de 15 mile pe oră şi odată l-am văzut pe Seb Coe alergând cu 12 mile pe oră timp de zece minute, la vârsta de – fiţi atenţi – patruzeci de ani. Şi doar se încălzea pentru o sesiune de judo.

Sfârşesc cu 10 minute de exerciţii uşoare. Cei mai mulţi prizonieri încep direct cu greutăţile, fără a se încălzi. Mai târziu se miră că au febră musculară şi nu mai sunt în stare de nimic vreo două săptămâni.

Mă întorc în celulă şi încerc duşul din aripa noastră. Baia are patru duşuri care au un debit de două ori mai mare decât cele de la Belmarsh. Oricum, când apeşi pe buton, jetul curge continuu 30 de secunde înainte de a trebui să apeşi din nou. Deja doi flăcăi negri fac duş cu şortul pe ei (mai târziu am aflat că e din cauză că sunt

musulmani). O altă problemă e că se dau doar două prosoape mici, subţiri, pe săptămână. Dacă am de gând să merg la sala de sport de cinci ori pe săptămână şi apoi să fac un duş... Va trebui să discut problema cu Dale.

11:30 a.m.

Îl sun pe James şi îl rog să-i trimită 100 de lire lui Dale ca să-mi pot cumpăra un aparat de ras, nişte şampon, mai multe carduri de telefon şi nişte provizii. Îl mai rog să sune la oficiul poştal Griston şi să-mi comande ziarele *The Times* şi *Telegraph* în fiecare zi, inclusiv duminica. James spune că o va ruga pe Alison să sune luni dimineaţa deoarece el pleacă în concediu şi va lipsi două săptămâni. Îmi va lipsi, chiar şi la telefon, iar Will va trebui să se întoarcă în curând în America.

12:00 amiaza

Sar peste prânz deoarece trebuie să termin a doua sesiune de scris de azi, şi oricum arată cam necomestibil. Desfac un pachet de chipsuri şi muşc dintr-un măr în timp ce continui să scriu.

2:00 p.m.

Când se descuie din nou uşa celulei, la ora două, Dale e acolo şi-mi spune că a obţinut permisiunea să mă invite din nou în aripa privilegiaţilor. Ofiţerul care s-a luat ieri de mine nu e de serviciu.

E ca şi cum aş intra într-o altă lume. Mergem direct în celula lui Dale şi mă întreabă dacă ştiu să joc table. Scoate o tablă minunată din piele cu piesele mari de fildeş. În timp ce eu mă gândesc cum să mut un şase-trei, zar prost în deschidere, îmi arată o pungă de sub pat. Mă uit în ea: un aparat de ras Gillette Mach 3, două pachete de lame, o bucată de săpun Cusson, nişte spumă de ras, banane, un pachet de fulgi de porumb şi cinci cartele de telefon. Consider că nu e înţelept să întreb ceva. Îi mulţumesc lui Dale şi îi dau altă listă de

cumpărături. Îl asigur că banii sunt pe drum. Ne înţelegem la preţ – o dată şi jumătate. Îmi va aduce orice am nevoie de la cantină şi va lua un preţ mai mare cu 50%. Alternativa este să stau flămând, neras, sau cu faţa tăiată bucăţi de un aparat de ras dat de închisoare. Serviciile includ şi mai multe prosoape, hainele spălate în fiecare joi, o pernă moale, toate la un preţ de aproximativ 30 de lire pe săptămână.

Ni se alătură din nou doi deţinuţi, Darren şi Jimmy (cel care transporta Ecstasy). În timpul după amiezii am jucat table cu ambii, o partidă câştigată, una pierdută, ceea ce a fost acceptabil pentru toţi cei prezenţi. Dale ne-a părăsit pentru că avea alte treburi, aşa că ne-am mutat în celula lui Darren. În timp ce jucam table am aflat că Darren a fost prins vânzând canabis, o ocupaţie part-time, pe lângă serviciul lui principal de lucrător în construcţii. Îl întreb ce va face când va ieşi de la închisoare, peste un an făcând trei ani din condamnarea de şase. Recunoaşte că nu prea ştie. Presupun că, precum celor mai mulţi dintre prizonierii care au făcut între 50.000 şi 100.000 de lire vânzând droguri, îi va fi dificil să se adapteze unui serviciu cu program de la 9 la 5.

De câte ori se gândeşte la următoarea mutare încerc să studiez încăperea. Poţi afla foarte multe lucruri despre o persoană studiindu-i celula. Pe rafturi sunt exemplare din *Dicţionarul Oxford prescurtat* (două volume), *Cartea Citatelor Oxford* (îmi spune că încearcă să înveţe unul pe zi) şi mai multe romane care în mod sigur nu sunt împrumutate de la bibliotecă. În timp ce jucăm, mă întreabă dacă Rupert Brooke a fost proprietar la Old Vicarage sau doar a locuit acolo. Îi spun că marele poet al războiului doar a stat acolo în timp ce şi-a făcut cercetările pentru lucrarea de dizertaţie de la King's College[15].

---

[15] Brooke i-a scris mamei sale rugând-o să cumpere casa în timp ce se antrena la Betteshanger, în primele zile ale războiului. Ea a făcut acest lucru, dar nu a făcut-

Jimmy îmi spune că ei fac tot ce pot ca să fiu transferat în aripa privilegiaţilor imediat ce îmi termin perioada de acomodare. Aceasta este cea mai bună veste pe care o primesc de când sunt la Wayland. Uşa celulei se deschide şi apare domnul Thompson.

— Ah, spune când dă cu ochii de mine. Guvernatorul vrea să vorbească cu tine[16].

Îl însoţesc pe domnul Thompson în biroul domnului Carlton-Boyce.

E un bărbat cam de 40 de ani şi mă prezintă ofiţerului superior din aripa C, unde, îmi spune, doresc să mă transfere. Îi întreb dacă pot lua în considerare un transfer în aripa privilegiată, dar mi se spune că decizia a fost luată deja. Îmi dau seama că odată ce maşinăria colectivă a decis ceva e imposibil să-i faci să se răzgândească.

Domnul Carlton-Boyce îmi explică ce fericit ar fi să mă transfere imediat, dar cu atâţia reporteri învârtindu-se în jur, nu vrea să pară că beneficiez de tratament privilegiat, aşa că trebuie să termin perioada de adaptare. Chiar dacă îi explic problemele cu muzica rap şi prizonierii tineri strigând toată noaptea la ferestre[17] el îmi repetă că interesul presei îi leagă mâinile.

4:00 p.m.

Mă întorc în celula mea şi continui să scriu. Doar după câteva pagini mă întrerupe o bătaie în uşă. E un tânăr din altă celulă de pe coridor care are vreo 20 şi ceva de ani.

---

o decât după ce el a murit pe un vas de trupe în largul coastelor greceşti în 1915. El este înmormântat pe insula Skyros. (N.a.)

[16] Expresia „guvernator" nu înseamnă că acesta este ofiţerul superior al închisorii. Cele mai multe închisori au între trei şi cinci guvernatori, responsabili de diferite departamente. Şeful închisorii este cunoscut sub numele de guvernatorul nr. 1 sau guvernatorul care guvernează. (N.a.)

[17] Cunoscuţi ca războinici de la fereastră. (N.a.)

— Poţi să scrii o scrisoare pentru mine? mă întreabă.

Nimeni pe aici nu pierde vremea cu prezentări sau politeţuri.

— Da, bineînţeles. Pentru cine e şi ce vrei să-i scriu? îi răspund, întorcând paginile din agendă la o pagină albă.

— Vreau să fiu mutat la o altă închisoare, îmi spune.

— Nu toţi vrem?

— Ce?

— Nimic, dar de ce ar trebui să dorească să te mute?

— Vreau să fiu lângă mama mea care suferă de depresie.

Dau din cap aprobator. Îmi spune că numele lui e Naz, apoi îmi dă numele ofiţerului căruia să-i adresez scrisoarea. Îmi cere să adaug că motivul pentru care cererea lui trebuie luată în serios. Scriu scrisoarea, spunând fiecare propoziţie cu voce tare în timp ce scriu. Semnează în josul paginii cu o înfloritură. Nu-i pot descifra semnătura, aşa că îi cer să-mi spună pe litere numele ca să-l scriu cu litere mari dedesubt – ca ofiţerul care o primeşte să ştie de la cine vine, îi explic. Pun scrisoarea într-un plic, scriu adresa, iar el o lipeşte. Naz ridică plicul, zâmbeşte şi îmi spune:

— Mulţumesc. Dacă doreşti ceva, anunţă-mă.

Spun că vreau o pereche de şlapi pentru duş deoarece mi-e teamă să nu iau negi.

Mă priveşte neliniştit.

— Era doar o glumă, îi spun şi îi urez noroc.

5:00 p.m.

Cina. Mă hotărăsc să iau o porţie de varză şi o jumătate de porţie de cartofi, ceea ce e echivalentul unei porţii întregi în lumea din afara închisorii. Varza pluteşte în apă, amintindu-mi de mesele de la şcoală şi făcându-mă să-mi dau seama de ce legumele nu au fost niciodată printre preferinţele mele culinare. În timp ce aştept la rând, Jimmy îmi spune că nu îi place serviciul de la bucătărie.

— De ce? îl întreb.

— Prizonierii se plâng într-una.

— De calitatea mâncării?

— Nu, de mărimea porţiilor, mai ales a celor de cartofi prăjiţi.

Când mă întorc în celulă găsesc peste o sută de scrisori lăsate pe pat. Jules îmi aminteşte că în weekend suntem încuiaţi în celule de pe la 17:30 până a doua zi dimineaţă la 8:15. Aşa că sigur voi avea timp să citesc fiecare scrisoare. Paisprezece ore de încarcerare, din nou punându-se pe seama lipsei de personal. Neplăcut, dar oricum o mare îmbunătăţire faţă de Belmarsh. Spun că e neplăcut, deoarece după ce mănânci rămâi cu vasele murdare, mirosind toată noaptea în celulă. Ar putea să mai lase uşa celulelor descuiată încă 20 de minute, ca prizonierii să poată arunca resturile la coşurile de gunoi de la capătul coridorului şi să-şi poată spăla tacâmurile. Vă reamintesc că în cele mai multe închisori sunt câte trei prizonieri într-o celulă cu o toaletă. Când mă uit pe geam văd mai mulţi prizonieri aruncând resturile de la mâncare printre zăbrele, în iarbă.

Jules îmi spune că îi scrie ofiţerului principal (domnul Tinkler) despre transferul lui de la închisoarea de categoria C la una de categoria D. Mă întreabă dacă voi fi alături de el. Nu îi spun că şi eu am aceeaşi problemă.

Jules este un prizonier model şi merită schimbarea. A obţinut asta la Bedford, unde a devenit „Ascultător”[18]. De asemenea, este tăcut şi îmi respectă programul de scris. Este evident că regretă implicarea în treaba cu drogurile şi este unul din puţinii prizonieri pe care i-am întâlnit despre care sunt convins că nu va mai intra vreodată în închisoare.

Îi corectez puţin scrisoarea şi îi sugerez să facem varianta finală a doua zi dimineaţă. Apoi petrec următoarele două ore citind

---

[18] Prizonierii selectaţi sunt invitaţi să devină Ascultători. Aceştia sunt instruiţi de către samariteni pentru a-şi putea ajuta colegii deţinuţi care se confruntă cu probleme, unii atât de deprimaţi încât se gândesc chiar la sinucidere. (N.a.)

corespondenţa de azi, la fel de încurajatoare ca cea pe care o primeam la Belmarsh. Găsesc un bilet de o natură diferită, pe care simt că trebuie să vi-l împărtăşesc.

Spitalul University College,
Londra 08.01.2001, 4:30 p.m.

Dragă Lord Archer,

Mulţi poeţi şi scriitori au scris cele mai bune opere în închisoare. Oscar Wilde, de exemplu. Oricum, nu pot să concep că vă veţi petrece următorii patru ani într-o închisoare mizerabilă de maximă securitate. Am petrecut şi eu 60 de zile într-o asemenea închisoare, pentru infracţiunea inventată, de tulburare a liniştii publice. Am scăpat prin nişte vicleşuguri.

Pot aranja să fiţi imediat eliberat din robie, doar dacă doriţi să donaţi 15 milioane de lire fundaţiei mele de caritate.

Puteţi să mă contactaţi oricând la numărul 020 7.... Dacă doriţi companie, alegeţi trei infractori, care să nu fie criminali, să vi se alăture, pentru o sumă adecvată.

Al dumneavoastră,

Nu pot descifra semnătura. Găsesc o altă scrisoare cu acelaşi scris de mână.

Dragă Geofrey (sic)

După ce am lipit scrisoarea mi-am dat seama că din greşeală am scris 15 milioane de lire în loc de 1,5 milioane. Te asigur că nu sunt un idiot şi repet oferta de a te elibera pe tine şi alţi tovarăşi de încredere.

Al tău,

Din nou, nu pot descifra semnătura.

ZIUA 25 – DUMINICĂ, 12 AUGUST 2001

5:56 a.m.

Mă trezesc voci de pe hol, doi ofiţeri, unul vorbind la o staţie de emisie-recepţie. Ei deschid uşa unei celule şi iau un prizonier. Voi afla detaliile când se va descuia uşa celulei, peste câteva ore.

6:05 a.m.

Scriu două ore.

8:15 a.m.

Micul dejun. Sugar Puffs (dat de închisoare), lapte (cumpărat de mine, deoarece e duminică). Fasole cu pâine prăjită arsă (de la închisoare).

10:00 a.m.

Merg pentru prima dată la bibliotecă şi mă înscriu. Ai voie să iei două cărţi, trei dacă lucrezi în domeniul educaţiei. Biblioteca are cam aceleaşi dimensiuni ca şi sala de sport şi, ca să fiu cinstit, e la fel de bine aprovizionată. Au orice, de la Graham Green la Stephen King, de la *Eu, Claudius Împărat* la *Harry Potter.*

Oricum, deşi Forsyth, Grisham, Follett şi Jilly Cooper sunt scoşi în evidenţă, nu găsesc nicio carte de-a mea pe rafturi. Sper că sunt toate împrumutate. Vieţaşii mi-au spus adesea că le-au citit pe toate – încet – unele chiar de mai multe ori.

Iau un exemplar din *Jocul cu mărgele de sticlă* de Hermann Hesse, pe care n-am citit-o în ultimii ani şi *Procese Celebre* în selecţia lui John Mortimer. Normal, trebuie să completez alte formulare, iar apoi cărţile sunt ştampilate de funcţionar – un prizonier – cu data de returnare, 26 august. Sper că nu voi mai fi aici până atunci.

Kevin, prizonierul care mi-a completat fişa de înregistrare îmi spune că toate cărţile mele au fost mutate de pe rafturi în ziua în care au aflat că voi fi mutat la Wayland.

— De ce? întreb eu.

— Ordin direct de la guvernator. Se pare că la Belmarsh prizonierii furau cărţile şi dacă reuşeau să obţină un autograf de la dumneavoastră, preţul acestuia pe piaţa neagră era de o mie de lire.

Cred totul, mai puţin partea cu mia de lire, care pare a fi o cifră dintr-un tabloid.

10:30 a.m.

Mă uit cât e ceasul, părăsesc biblioteca şi mă grăbesc spre capelă, în cealaltă parte a holului. Nu este nici un ofiţer în faţa intrării. Deodată îmi dau seama că nu m-a căutat nimeni din ziua în care am venit. Am întârziat câteva minute şi mă întreb dacă am ajuns în locul bun, deoarece sunt doar trei prizonieri în strane şi capelanul. John Framlington e îmbrăcat cu o sutană neagră lungă cu dungi purpurii şi mă primeşte, literalmente, cu braţele deschise.

Capela este impresionantă, cu pereţii panelaţi cu lemn şi mici picturi reprezentând evenimente din viaţa lui Isus. Altarul simplu e acoperit cu o învelitoare pe care se vede o cruce albă stropită cu aur. Există şi o cruce mare din lemn, atârnată pe peretele din spatele altarului. Scaunele sunt aşezate pe şase rânduri într-un semicerc, făcându-te să te gândeşti la un mic amfiteatru. Mă aşez în al treilea rând în timp ce un grup de bărbaţi şi femei, toţi îmbrăcaţi în tricouri roşii intră pe uşa din spate. Îşi pregătesc instrumentele, ciupesc corzile chitărilor şi o flautistă repetă câteva note. E foarte drăguţă. Mă întreb dacă cred asta pentru că e a 25-a zi în închisoare. Ăsta e un gând total nepoliticos. Ea e drăguţă.

La 10:45 congregaţia numără 7 persoane dar tot suntem depăşiţi de cei 9 din cor. Toţi prizonierii stau în partea dreaptă a altarului, iar cei din cor în stânga. Un bărbat, care pare a fi conducătorul

grupului, ne sugerează să ne alăturăm lor în acea parte a capelei. Toţi şapte îl ascultăm. Tocmai îmi dau seama de ce congregaţia de la Belmarsh număra două sute de persoane, weekend de weekend, în timp ce la Wayland sunt doar şapte. Aici ţi se permite să te plimbi prin clădire lungi perioade de timp, aşa că dacă vrei să te întâlneşti cu cineva din altă aripă nu e aşa de greu. La Belmarsh, capela era cam singura ocazie să te întâlneşti cu vreun prieten din altă parte a închisorii, să schimbi mesaje, să pasezi droguri şi, ocazional, să te rogi.

Apoi, preotul se duce în faţă, se întoarce şi ne urează bun venit. Începe prin a prezenta corul Shine, care, ne spune el, reprezintă un grup local care cântă în mai multe biserici din dioceză.

Toţi cântăm primul imn, *„He Who Would Valiant Be"*, iar Shine se dovedesc a fi chiar buni. În ciuda numărului nostru mic, serviciul religios se desfăşoară normal. După ce a spus rugăciunea de deschidere, preotul vine şi se aşază printre enoriaşi. Nu mai conduce vreo altă parte a rugăciunii, lăsând-o în mâinile capabile a liderului de la Shine. Cântăm *„Amazing Grace"*, apoi urmează o lecţie din Luca, citită de un alt membru al grupului. După un alt imn ni se adresează liderul celor de la Shine. Discursul lui este din *Bunul Samaritean*. Ne vorbeşte despre oamenii care trec pe partea cealaltă a străzii atunci când ai necazuri. De această dată îi mulţumesc lui Dumnezeu că am familia şi prietenii pe care-i am, deoarece atât de puţini dintre ei mi-au întors spatele.

Serviciul religios se încheie cu o binecuvântare din partea preotului, care apoi mulţumeşte grupului că ne-au acordat timpul lor. Mă întorc în celulă şi scriu despre ceea ce tocmai mi s-a întâmplat.

12:09 p.m.

O sun pe Mary la Grantchester. Cât de dor îmi e de weekendurile cu ea, când ne plimbam prin grădinile de la Old

Vicarage: mirosul florilor şi al ierbii, peştii pe care-i hrăneam, studenţii care vâsleau alene pe râul Cam.

Mary mă pune la curent cu abordarea pe care vrea să o aibă în emisiunea *Today*, acum că Foreign Office şi KDP (Partidul Democratic al Kurzilor) au confirmat cum au fost ridicaţi şi distribuiţi banii. Încerc să mă gândesc cum va scăpa doamna Nicholson şi de asta.

Mary îmi aminteşte că nu poate veni să mă viziteze până când nu primeşte invitaţia. Îi confirm că am trimis-o ieri. Continuă spunându-mi că propria ei carte, *Photoconversion Volume One: Clean Electricity from Photovoltaics* (vânzări în avans 1.229 bucăţi, preţ 110 lire), a fost primită foarte bine de lumea academică.

Terminăm discutând probleme de familie. Deşi unităţile de pe cartela telefonică sunt pe sfârşite, nu-i spun că mai am două cartele, ca să nu-i provoc necazuri lui Dale, mai ales dacă discuţia noastră e înregistrată. Promit să o sun din nou marţi şi convenim ora. Doar ca să vă amintesc, telefoanele au o singură direcţie: din interior afară.

Următorul telefon i-l dau lui James, care dă o petrecere pentru 10 persoane în apartamentul nostru din Londra. Îmi e dor de mâncărurile gătite de el. Îmi spune cine stă la masa mea şi ce mănâncă: Roquefort, salată de nuci şi smochine, spaghete şi îngheţată, urmate de Brie, Stilton şi Cheddar. Toate acestea sunt însoţite de vin roşu australian şi alb californian. Salivez.

— Prânzul[19], ţipă un ofiţer şi revin rapid la realitate.

12:20 p.m.

Prânz: Legume chinezeşti fierte şi prăjite (ar trebui să fie prăjite, dar sunt încă lipite între ele), un măr, suplimentate de un baton Mars (30 pence) şi o sticlă de Evian. Oaspeţii: aleşi înainte.

[19] În închisoare, cina este prânzul, iar ceaiul este cina. (N.a.)

1:00 p.m.

Mă alătur lui Dale în aripa privilegiaţilor. Înşfac *Sunday Times* de la Darren şi îl citesc foarte încet, în timp ce Dale şi Jimmy joacă table. Articolul principal este despre al unui presupus viol al unei fete din Essex, scris de Neil şi Christine Hamilton. În *News of the World* al lui Dale, incidentul este descris mai sugestiv, iar din această poveste neverosimilă este memorabilă observaţia Christinei Hamilton: „Dacă aş vrea să fac astfel de lucruri, le-aş face în Kensington sau Chelsea, nu în Essex."

Jucăm câteva jocuri de table, în timpul cărora sunt întrebat despre campania pentru alegerea preşedintelui Partidului Conservator. Darren (doar marijuana) este un fan al lui Michael Portillo şi mă întreabă şi pe mine ce părere am. Îi spun că eu cred că ar fi fost înţelept din partea Comitetului 1922 să-i lase pe toţi trei candidaţii – Clarke 59 de ani, Duncan Smith 54 de ani şi Portillo 53 de ani – să fie prezentaţi membrilor partidului. Lăsarea pe dinafară a lui Michel va putea duce la sentimente negative ale unora şi este posibil să cauzeze probleme în viitor. E foarte posibil că l-ar fi respins oricum pe Portillo, dar cred că ar fi trebuit să aibă posibilitatea să o facă ei.

Dale (rănire cu intenţie) este un mare fan al lui Margaret Thatcher, în timp ce Jimmy (curier de Ecstasy) a votat pentru John Major.

— Un tip decent, spune el.

Uneori e greu să-mi amintesc că stau în aceeaşi încăpere cu unul care a făcut un jaf armat, un dealer de droguri, unul care a fraudat milioane de lire şi Dumnezeu mai ştie cu cine. Oricum e de apreciat că nu discută în faţa mea despre „cealaltă lume" a lor.

3:00 p.m.

Plimbare. Mă plimb în spaţiul deschis al închisorii – cu perimetrul cam de o jumătate de milă – şi câţiva prizonieri mă

salută într-o manieră mai prietenoasă decât au făcut-o joia trecută, la prima mea ieşire. Prima persoană care mi se alătură este un tip drogat. Spre deosebire de William Keane – vi-l amintiţi de la Belmarsh? – nu pot spune ce droguri ia doar uitându-mă la el. Numele lui e Darrell şi îmi spune că sentinţa iniţială a fost de zece ani. Delictul: a tăiat pe cineva cu o sticlă spartă, într-un bar. Avea 19 ani atunci. Mă uit mai bine la el. Arată de 40.

— Atunci de ce eşti încă aici? îl întreb, presupunând că are o a doua sau chiar a treia sentinţă pentru alte delicte.

— Odată ce am ajuns la închisoare am început să iau droguri, nu?

— Tu să-mi spui.

— Da, şi n-am luat niciodată înainte de a ajunge aici. Dar când ai o sentinţă de zece ani şi eşti închis 22 de ore pe zi cu prizonieri care iau deja heroină, nu poţi scăpa de asta, nu crezi? Prima dată am fost prins fumând canabis şi guvernatorul mi-a adăugat 28 de zile la sentinţă.

— 28 de zile pentru că ai fumat canabis? Dar...

— Apoi am încercat cocaina şi în final heroina. De fiecare dată când am fost prins sentinţa mea s-a lungit. Dar fii atent, Jeff, acum sunt curat de mai mult de un an. Trebuie să fiu, altfel nu mai ies niciodată din mizeria asta.

— Cât timp ai stat?

— 21 de ani. Am 41, şi mai mult de jumătate din sentinţă a fost adăugată pentru că am luat droguri în timp ce eram în închisoare.

Mă gândesc la asta când ni se alătură un bărbat voinic, mai în vârstă, cam de greutatea mea, arătând a fi din Middle East. Darrell s-a retras în tăcere, ceea ce, mi-e teamă, înseamnă probleme. Noul tip nu se încurca cu discuţii mărunte.

— Ţi-ar place să faci 50 de mii pe săptămână cât eşti încă în închisoare?

— La ce te gândeşti? întreb eu inocent, deoarece nu arată ca un editor.

— Am un camion plin cu droguri blocat la graniţa belgiană, aşteptând să intre în această ţară, dar în acest moment am o problemă cu numerarul. Pune jos 50 de mii şi săptămâna viitoare pe vremea asta o să ai 100.

Grăbesc pasul încercând să mă descotorosesc de el, dar în câteva secunde mă ajunge din urmă.

— Nu va fi nici un risc pentru tine, adaugă el, respirând din greu. Noi ne asumăm tot riscul. În orice caz, nimeni nu poate da vina pe tine, nu atâta timp cât eşti în închisoare.

Mă opresc şi mă uit la el.

— Urăsc drogurile şi cu atât mai mult îi detest pe cei care fac comerţ cu ele. Dacă mai încerci vreodată să stai de vorbă cu mine, voi repeta toată conversaţia, prima dată avocatului meu şi apoi guvernatorului. Şi să nu-ţi imaginezi că mă poţi ameninţa, deoarece ei vor fi mai mult decât bucuroşi să mă mute de aici şi pariez că sentința ta va fi dublată. Ne-am înțeles?

N-am văzut în viaţa mea un om mai înspăimântat. Ceea ce nu ştia era că eu eram şi mai înfricoşat decât el. Nu puteam să uit pedepsele de la Belmarsh pentru drogaţi – apă fierbinte amestecată cu zahăr aruncată pe faţă – sau pe omul cu cele patru tăieturi de brici, făcute la duşuri.

Părăsesc în grabă curtea şi mă întorc în celulă, închid uşa şi mă aşez pe marginea patului, tremurând.

4:00 p.m.

Când se întoarce Jules, încă tremur. Plec în căutarea lui Dale.

— Îl cunosc pe nenorocitul ăla, spune Dale. Lasă-l pe mâna mea.

— Ce înseamnă asta?

— Nu întreba.

— Trebuie. Încerc să nu provoc necazuri.

— Nu te va mai deranja, îţi garantez.

Apoi se ridică de pe marginea patului şi pleacă.

4:30 p.m.

Asocierea: mă duc în aripa privilegiaţilor cu două batoane Mars, pentru câteva partide de table cu Darren. Din camera de jocuri se aude un scandal incredibil. Oare sunt pe cale să asist pentru prima dată la o revoltă? Mă uit neliniştit pe uşă afară şi văd un grup de indieni jucând domino. De câte ori pun o piesă de domino pe masă, o trântesc de parcă ar fi un judecător care vrea să liniştească o sală zgomotoasă. Apoi urmează un ţipăt de încântare în mod normal asociat cu Lara marcând la Sabina Park. Ofiţerul de serviciu, domnul Nutbourne, şi alţi prizonieri care joacă biliard şi tenis de masă nu par să fie deranjaţi de zgomot. Merg spre indieni şi decid să mă uit la câteva jocuri. Unul îşi ridică privirea de pe tablă şi strigă:

— Vrei să-ţi încerci norocul, omule?

— Mulţumesc, răspund şi mă aşez pe locul eliberat de unul din jucători.

Un indian cu părul cărunt împarte câte şapte piese de domino între noi patru. Jucătorul din dreapta mea poate deschide jocul deoarece are o dublă de şase. Împinge piesa în mijlocul mesei, ceea ce e urmat de strigăte şi ţipete. Jocul continuă cu patru runde în care fiecare pune o piesă la capătul şirului. În timpul următoarei runde jucătorul din stânga mea nu are un şase sau un trei aşa că spune pas, şi, cum eu am un şase, plasez în linişte piesa. Observ că tovarăşii mei au devenit un pic mai puţin zgomotoşi. Până în acest moment s-a strâns o grămadă de oameni în jurul nostru şi numai doi dintre noi am rămas în joc. Am un cinci şi un patru, dar este rândul adversarului meu. Dacă are de gând să câştige, trebuie să lovească şi asta acum. Tipii aproape amuţesc. Poate jucătorul din stânga mea să mă contracareze şi să câştige meciul? Mă rog pentru

a doua oară în această zi. Nu are nici patru şi nici unu şi pasează fără un murmur. Încerc cu disperare să păstrez o faţă neutră, în timp ce ţin piesa de domino în palmă. O pădure de ochi negri mă privesc cu atenţie. Pun în tăcere piesa mea lângă piesa de pe masă şi izbucneşte un zgomot ca la balamuc, că până şi domnul Nutbourne se decide să vadă ce se întâmplă.

— Încă un joc, omule? Încă un joc? cer ei.

— Drăguţ din partea voastră, spun, dar trebuie să mă întorc la scrisul meu. A fost o plăcere să joc cu voi.

Urmează aplauze. Plec încet, conştient că dacă voi juca o a doua rundă, mitul va fi spulberat. Sincer, nu cunosc nimic din subtilităţile jocului, dar tocmai am găsit un nou înţeles al expresiei „norocul începătorului”.

5:45 p.m.

Cina. Când ajung la bucătărie Dale îmi ia bolul de plastic şi, exact cum făcea Tony la Belmarsh, decide ce ar trebui să mănânc. Alege o mâncare vegetariană, câteva frunze de salată verde, luate cu grijă dintr-un bol mare şi o roşie. Nu trebuie să mă gândesc ce să mănânc, atâta timp cât e Dale de serviciu.

6:00 p.m.

Jules şi cu mine suntem din nou închişi până mâine dimineaţă la opt. 14 ore într-o celulă de şapte paşi pe trei, în caz că aţi uitat. Cum e duminică, nu există scrisori aşteptându-mă, aşa că mă aşez să scriu înainte de a mă întoarce la Hermann Hesse.

9:00 p.m.

Jules şi cu mine ne uităm la Meg Ryan şi Kevin Kline în *Sărutul franţuzesc*, de care am râs amândoi, dar treptat ne-a captivat.

10:54 p.m.

Îmi aşez capul pe perna moale. Nu e din puf de gâscă, nici din pene de raţă – doar burete – dar recunosc luxul când îl întâlnesc.

ZIUA 26 – LUNI 13 AUGUST 2001

6:03 a.m.

Agitaţia de ieri dimineaţă s-a dovedit a fi făcută de un prizonier care avea nevoie de medicaţie şi asistenţa unui Ascultător. A apăsat butonul de urgenţă. Există câte un astfel de buton în fiecare celulă, lângă uşa, iar atunci când se apasă, se aprinde o lumină mică roşie pe coridor şi una în sediul principal. Prizonierii o numesc room-service, deşi regulamentul închisorii spune că se foloseşte doar în caz de urgenţă, altfel ţi se face raport. Nu-mi dau seama de ce prizonierul avea nevoie de ajutorul unui Ascultător, dar deoarece era prima lui noapte la Wayland, ar fi putut fi mai multe motive. Amintindu-mi prima mea noapte, nu pot decât să empatizez cu el.

Scriu două ore.

8:15 a.m.

Micul dejun. Sugar Puffs (cumpărat de mine), lapte (dat de închisoare). Un ou pe o felie de pâine prăjită (de la ei), o a doua felie de pâine prăjită (de la ei), marmeladă (luată de mine)

10:00 a.m.

Suntem încuiaţi două ore, pe care plănuiesc să le folosesc ca să revizuiesc ce am scris dimineaţă. Asta presupunând că nu va fi nici o întrerupere – au fost două.

10:49 a.m.

Uşa e descuiată de domnul Newport, care vrea să vorbească cu Jules despre cererea lui de schimbare de la categoria C la D. Jules îi spune că a scris toate motivele într-o scrisoare, aşa că ei (autorităţile) ar trebui să aibă înregistrate toate detaliile. Domnul Newport îşi aruncă privirea peste cele două pagini şi promite să

aranjeze o întrevedere cu domnul Stainthorpe, ofiţerul care se ocupă cu clasificarea prizonierilor. Uşa celulei se închide cu zgomot.

11:09 a.m.

Uşa se deschide a doua oară. De data aceasta e domnul Nutbourne, care spune:

— Spune-mi Jeffrey (e primul ofiţer care-mi spune pe numele de botez) vrei prima dată vestea bună sau cea proastă.

— Decide tu, sugerez eu.

— Nu vei fi mutat în aripa C, deoarece avem de gând să te mutăm jos, lângă prietenii tăi, pe coridorul privilegiaţilor.

— Şi care e vestea proastă?

— Din păcate, nu va fi nici o celulă liberă până în 29 august, când îşi va termina de executat sentinţa unul din prizonierii de acolo.

— Dar ai putea să-mi dai în altă parte o celulă în care să stau singur.

— Nu-ţi forţa norocul, spune el rânjind şi trânteşte uşa.

12:00 amiaza

Prânz: supă (minestrone) şi o bucată de pâine neagră (proaspătă). Nu am avut curaj să încerc plăcinta cu carne. Dumnezeu ştie ce animal era înăuntru...

2:00 p.m.

Program de sport. Mă grăbesc la sala de sport, doar ca să descopăr că maşina de alergare e stricată. La naiba.

Mă încălzesc puţin înainte de a vâsli 10 minute. Fac 1.909 metri, mare îmbunătăţire faţă de ieri. Mai fac puţin antrenament uşor înainte să mă mut la o bicicletă, un model din care nu mai văzusem până acum. Nu mă descurc cu ea până când vine domnul Maiden şi

îmi spune că odată fixată viteza, pedalele se învârt până când le opreşti.

Fixează viteza la 30 km pe oră şi mă lasă să mă descurc. Transpir 10 minute şi îmi dau seama că nu ştiu să o opresc. Strig la Everett (vătămare corporală gravă) să mă ajute – un negru lângă care am stat în timpul partidei de domino – dar el doar zâmbeşte sau nu înţelege în ce situaţie neplăcută sunt. Când ţipetele mele cresc în intensitate, domnul Maiden vine, într-un final, să mă salveze. Nu se poate opri din râs când îmi arată butonul pe care trebuie apăsat. E un buton roşu pe care scrie STOP. Cobor extenuat de pe bicicletă, ceea ce produce veselie în rândul prizonierilor, în special a jucătorilor de domino. Îmi folosesc timpul rămas lungit pe o saltea, ca să mă recuperez.

În timp ce prizonierii începeau să se îndrepte spre celulele lor – fără porţi, fără controale – sunt chemat în biroul domnului Maiden. Imediat ce uşa e închisă şi nici un prizonier nu poate auzi, mă întreabă:

— Ai vrea să vii vineri dimineaţă alături de personalul închisorii, să ajuţi la grupul cu nevoi speciale de la Dereham Adult Training Centre?

— Bineînţeles că aş vrea, îi spun.

— În prezent, Jimmy e singurul prizonier care ajută acel grup, aşa că poate ar fi bine să vorbeşti puţin cu el.

Îi mulţumesc domnului Maiden şi mă întorc în celulă. Nu merg imediat la duş deoarece sunt încă transpirat de la efortul depus pe bicicletă, aşa că folosesc timpul ca să o sun pe Alison, asistenta mea. Îi spun că mai am nevoie de caiete A4 şi creioane, deoarece acum scriu între două şi trei mii de cuvinte pe zi. Mai am nevoie de plicuri timbrate şi adresate ei – de mărime A4 şi mai subţiri ca să le

pot îndoi pentru a le băga în poşta mea zilnică[20]. Alison îmi spune că din cauza sacilor de scrisori pe care le primesc atât în închisoare cât şi la birou, precum şi datorită faptului că are de dactilografiat două manuscrise în acelaşi timp, este nevoită să lucreze mai multe ore decât atunci când eram un om liber.

— Şi când te gândeşti că-ţi era frică să nu-ţi pierzi serviciul dacă eu voi fi închis, îi amintesc. Aşteaptă numai până când voi începe din nou să lucrez la roman[21]. Va trebui să lucrezi şi în weekenduri.

Alison îmi confirmă că ultimele cinci capitole de la Belmarsh au ajuns în siguranţă, mulţumită lui Roy, cenzorul. Nu există astfel de probleme la Wayland, unde arunci plicul în cutia de scrisori şi a şi plecat. Îi reamintesc că vreau să-mi trimită înapoi manuscrisul de la *Belmarsh* cât mai repede posibil, să mai trec odată prin el, înainte de a i-l da lui Jonathan Lloyd (agentul meu) să-l citească pentru prima dată.

Ultima mea cerere este să-mi facă legătura cu Will.

— E la Cambridge cu Mary.

Deşi verific câte unităţi mai am pe cartela de telefon, nu trebuie să-mi fac griji în privinţa asta, deoarece se pare că Dale poate face rost de oricâte.

Sun la Cambridge şi îmi răspunde Mary, care tocmai se pregătea să prezideze o întâlnire la spitalul Addenbrooke, unde este vicepreşedinte. După câteva cuvinte mi-l dă pe Will la telefon. Are multe noutăţi şi îmi spune că mama lui s-a pregătit pentru interviul de la *Today*, în felul ei foarte conştiincios. De când am vorbit data trecută, Andy Bearpark, care se ocupa de afacerile kurzilor în străinătate în perioada care mă interesează, confirmă că a fost contactat de KPMG care au solicitat un audit. Will simte că poliţia

---

[20] Nu ai voie să foloseşti timbre, deoarece acestea ar putea fi folosite pentru a face comerţ cu droguri, dar ai voie să primeşti plicuri cu adresă ştampilată. (N.a.)

[21] Publicat în 2002 sub numele de *Fiii Norocului*. (N.a.)

nu va avea decât să completeze urgent raportul ca să confirme restabilirea categoriei D. Îi mulţumesc, mai ales pentru sprijinul pe care-l oferă mamei sale. Apoi îi spun că am terminat partea din jurnal care se referea la Belmarsh şi îl întreb dacă a avut timp să se uite peste capitolele trimise.

— Pur şi simplu nu pot, tată. E rău destul că eşti acolo.

Îi spun că deja am hotărât că vor fi trei volume ale jurnalelor din închisoare: *Iadul*, *Purgatoriul* şi *Raiul*, cu un epilog numit *Înapoi pe pământ*. Cel puţin asta îl face să râdă. În timp ce spun asta, Jimmy trece pe lângă mine şi îl întreb dacă poate aştepta un moment. Aprobă din cap şi aşteaptă până termin conversaţia cu Will.

Şi Jimmy a auzit că mă voi alătura lor în aripa privilegiaţilor, dar se întreabă dacă informaţiile lui Nutbourne vin de undeva de sus.

— La asta mă gândeam şi eu, îi spun.

Apoi îi spun că domnul Maiden m-a invitat să mă alătur lor în sala de sport vineri dimineaţa, pentru a ajuta grupul cu nevoi speciale. Sunt surprins de reacţia lui.

— Bastard norocos, spune Jimmy. Eu a trebuit să aştept doi ani ca să mă primească, şi tu eşti rugat după patru zile.

Nostim, deoarece eu n-am luat-o ca pe un cadou, ci pur şi simplu ca pe o ocazie de a face ceva care merită.

Jimmy mă invită jos în celula lui să bem ceva, singura mea şansă de a bea o cola dietetică. Ni se alătură Jason, care m-a zărit pe hol. El îmi dă o pereche de şlapi şi o geantă cu produse de toaletă, care, în mod normal, sunt date numai prizonierilor privilegiaţi.

— Bastard norocos, repetă Jimmy, înainte să înceapă să se ocupe de greutatea lui. Jimmy are 1,85 m, e subţire şi atletic. Se antrenează în fiecare zi la sala de sport şi este poreclit de prizonieri Brad Pitt.

— Mai mult ca Arm Pitt, spune Jason

Jimmy zâmbeşte şi continuă să mormăie:

— Trebuie să mă îngraş puţin.

— Îmi place de tine aşa cum eşti, iubitule, răspunde Jason.

Hotărăsc că e momentul ideal să-i întreb cum sunt introduse drogurile în închisoare. Răspund pe rând la nenumăratele mele întrebări şi ambii continuă să mă educe cu privire la acest subiect.

Din cele şase droguri majore – canabis, speed, Ecstasy, cocaină pură, ţigări de cocaină şi heroină – numai canabisul şi heroina erau cerute zilnic în cele mai multe închisori. Fiecare aripă a închisorii are un dealer, care, la rândul său, are persoane care se ocupă de fiecare prizonier care ajunge în aripa de acomodare. E cunoscută ca „acomodarea cu drogurile". Se întâmplă de obicei în curte, în timpul pauzei lungi pentru plimbare din fiecare dimineaţă. Preţurile variază de la de două ori preţul străzii, până la de zece ori, depinzând de cerere şi ofertă; chiar şi în închisoare funcţionează libera iniţiativă. Plata poate fi făcută în mai multe feluri. Cea mai comună monedă sunt cartelele de telefon sau tutunul. Se pot trimite bani în contul dealerului, dar celor mai multor dealeri nu le convine acest mod, deoarece chiar şi cel mai prost ofiţer îşi poate da seama ce fac. Metoda preferată este ca cineva din afară să trimită bani unui apropiat de-al dealerului, în general prietena, nevasta sau partenerul. Aşa cum există o listă tipărită şi afişată pe peretele de lângă sediul principal cu preţurile de la cantină, tot aşa există o listă acceptată, deşi netipărită, cu drogurile disponibile în închisoare. De exemplu, preţul pentru cinci joint-uri de canabis este cam 10 lire sau cinci cartele de telefon, o doză de cocaină costă cam 10 lire, în timp ce heroina, o punguţă care are cam o jumătate de gram, poate costa până la 20 de lire.

Apoi discutăm despre cea mai mare problemă, cum ajunge marfa în închisoare. Jason îmi spune că sunt mai multe căi. Cea mai evidentă e prin intermediul vizitatorilor, dar nu e aşa de folosită deoarece pedeapsa dacă eşti prins se aplică atât prizonierului, cât şi vizitatorului. Dacă eşti prins pierzi automat dreptul la vizite şi la folosirea telefoanelor. Pentru unii prizonieri este singurul contact cu lumea de afară. Puţini, în afară de cei disperaţi, dependenţii de

heroină, sunt dispuşi să sacrifice dreptul de a-şi vedea familia şi prietenii odată la două săptămâni sau de a vorbi în mod regulat cu ei la telefon. Aşa că mulţi dealeri preferă metode mai sigure, deoarece dacă sunt prinşi a doua oară, nu numai că pierd dreptul la cartelele de telefon şi la vizite, ci li se şi prelungeşte sentinţa.

— Ce alte metode mai sunt? întreb eu.

— Poţi aranja cu cineva să le arunce peste zid într-un anumit moment şi să fie luate de grădinar sau gunoier. Aşa îşi mai suplimentează şi ei veniturile de şapte lire pe săptămână, îmi explică Jason. Dar concediile şi permisiile în oraş sunt metodele cele mai utilizate de a aduce droguri. Un curier deştept poate câştiga nişte bani înainte să fie eliberat.

— Dar ţine minte, dacă eşti prins aducând droguri în închisoare, nu numai că pierzi toate privilegiile, ci e foarte posibil să fii transferat la o închisoare de categoria A şi să ţi se prelungească sentinţa.

— Dar prin poştă? întreb eu.

— Trimiterea într-un pix e o metodă obişnuită, spune Jason. Umpli jumătate din mină cu heroină, şi laşi jumate plin cu cerneală, aşa încât, când desfac pixul se vede cerneala. Ar putea rupe mina în jumătate, dar ar însemna să înlocuiască 100 de mine pe săptămână. Dar cea mai folosită metodă implică încă plicurile maro şi timbrele.

— Plicurile? întreb eu.

— Cele mai multe plicuri maro au pe margini o clapetă. Dacă o ridici uşor, poţi pune acolo o linie de heroină, iar apoi o sigilezi la loc. Când vine cu poşta, arată ca plicurile cu pliante, dar poate ascunde heroină de până la o sută de lire.

— De curând, unul din prizonieri a întrecut măsura, spune Jimmy. A fost mutat în aripa privilegiaţilor. Unul din privilegii este că putem avea draperii în celule. Când a sosit draperia pe care a ales-o el, personalul închisorii a descoperit că toate cusăturile erau

pline cu heroină. Prizonierul a fost imediat pus la separare şi şi-a pierdut toate privilegiile.

— Şi i s-a adăugat ceva la sentinţă?

— Nu, răspunde Jason. A pretins că draperia a fost trimisă de un alt acuzat din procesul lui, pentru a-i face rău.

— Nu numai că a scăpat, continuă Jimmy, dar celălalt acuzat a fost condamnat cinci ani. Ambii erau vinovaţi ca naiba, dar nici unul n-a ajuns la închisoare pentru delictele pe care le-a făcut.

Nu era prima dată când auzeam treaba asta.

— Dar poţi să-ţi pierzi privilegiile şi să ţi se adauge o perioadă la sentinţă şi dacă eşti prins luând droguri, îmi aminteşte Jason.

— Adevărat, spune Jimmy, dar şi ca să scapi de asta există metode. În 1994 guvernul a introdus mai multe teste obligatorii pentru a-i prinde pe prizonierii care consumă substanţe ilegale. Dar dacă iei heroină, tot ce trebuie să faci este să cumperi un tub de pastă de dinţi pentru fumători de la cantină şi să înghiţi o gură imediat ce ai consumat drogul.

— Cum ajută asta? întreb eu.

— Dacă cer o probă de urină, explică Darren, pasta de dinţi pentru fumători o va tulbura şi trebuie să aştepte 24 de ore până să facă din nou testul. Până când fac al doilea test, câţiva litri de apă vor curăța orice urmă de heroină din corpul tău. Îți vei pierde noaptea la toaletă, dar nu îți vei pierde privilegiile şi nu ţi se va prelungi sentința[22].

— Acest lucru nu e posibil şi cu canabisul? întreb eu[23].

---

[22] Furnizarea unei mostre de urină contaminată este o acuzaţie care trebuie raportată conform regulilor închisorii. (N.a.)

[23] Canabisul poate rămâne în sânge până la douăzeci şi opt de zile. La sosirea la o închisoare de detenţie preventivă, poţi fi testat, dar este probabil să ţi se acorde douăzeci şi opt de zile de graţie pentru a-ţi curăța organismul. Cu toate acestea, dacă eşti depistat pozitiv în a douăzeci şi noua zi, intră în vigoare sistemul de judecată din închisoare. (N.a.)

— Nu, urmele de canabis rămân în sânge cel puţin o lună. Oricum e o mare afacere, indiferent de risc, şi poţi fi sigur sută la sută că dealerii nu se ating de droguri. Toţi au cărăuşii şi vânzătorii lor. Ei îşi iau partea lor si rareori sunt prinşi.

— Iar unii dintre ei reuşesc să facă mai mulţi bani în închisoare decât câştigau afară, adaugă Jason.

Suntem chemaţi la ceai de un ofiţer. Închid agenda, îi mulţumesc lui Jason pentru şlapi şi pentru geanta cu lucruri de toaletă, ca să nu mai vorbesc de lecţie, şi mă întorc în celula mea.

5:00 p.m.

Cina: plăcintă vegetariană şi doi cartofi. Dacă voi deveni privilegiat, mi se va permite să am propria farfurie şi cană, şi să nu uităm de draperii.

6:00 p.m.

Scriu ceva mai mult de o oră.

7:15 p.m.

Mă uit la Sue Barker şi Roger Black care fac rezumatul Campionatelor Mondiale de Atletism, un dezastru pentru britanici. Un aur pentru Jonathan Edwards la triplu salt şi un bronz pentru Dean Macey la decatlon. Cel mai prost rezultat de când a început acest concurs în 1983, şi a urmat după succesele de la Olimpiada de la Sidney. Aproape că sunt capabil să gândesc că sunt bucuros că am fost împiedicat să particip.

8:00 p.m.

Îmi citesc scrisorile. Astăzi sunt peste o sută.

9:00 p.m.

Jules şi cu mine ne uităm la o versiune modernă a filmului *Marile Speranţe*, cu Robert De Niro şi Gwyneth Paltrow. Dacă n-aş fi fost în închisoare aş fi renunţat după 15 minute.

Încep să citesc *Procese celebre*, în selecţia lui John Mortimer. Încep cu Rattenbury şi Stones, problema unui tânăr care se îndrăgosteşte de o femeie mai în vârstă. Asta e ceva ce eu n-a experimentat. Adorm pe la 11.

ZIUA 27 - MARŢI 14 AUGUST 2001

6:18 a.m.

Am dormit prea mult. După o noapte de ploaie, se iveşte soarele prin fereastra mea cu patru gratii. Scriu două ore.

8:20 a.m.

Micul dejun: doi Weetabix, un ou fiert tare şi o bucată de pâine prăjită.

10:56 a.m.

Scriu cam de o oră când se deschide uşa celulei; domnul Clarke îmi spune că trebuie să mă întâlnesc, ca parte a programului de acomodare, cu un reprezentant al BoV (Board of Visitors – Comisia de vizitatori). Totul are un acronim în zilele noastre.

Nouă prizonieri sunt adunaţi într-o cameră de aşteptare în partea opusă biroului domnului Newport. 11 scaune confortabile sunt aşezate în semicerc, iar în mijlocul camerei este o măsuţă. Dacă ar fi fost nişte reviste vechi împrăştiate pe masă, ai putea să crezi că eşti în sala de aşteptare a medicului de familie. Aşteptăm câteva minute până ni se alătură un bărbat de aproape 60 de ani, care arată ca un avocat pensionar sau ca un director de bancă. E înalt cam de 1,8 m, are părul cărunt şi un zâmbet cald. Poartă o cămaşă deschisă la gât şi o flanelă gri. Bănuiesc că doar duminica după masa mai e îmbrăcat atât de lejer.

Se prezintă ca fiind Keith Flintcroft, şi ne explică faptul că această Comisie este formată din şaisprezece localnici desemnaţi de Ministerul de Interne. Ei nu sunt plătiţi, ceea ce le conferă independenţă.

— Putem să cerem să ne întâlnim cu guvernatorul sau cu oricare dintre ofiţeri şi, deşi nu avem nici o putere, avem o influenţă

considerabilă. Scopul nostru principal, continuă el, este să rezolvăm plângerile prizonierilor. Oricum, autoritatea noastră se termină când e vorba de ordine date de guvernator. De exemplu, nu putem opri ca un prizonier să fie pus la izolare, dar putem fi siguri că în 72 de ore ştim detaliile delictului[24]. Putem citi orice din dosarele prizonierilor, cu excepţia actelor legale şi a dosarului medical.

Domnul Flintcroft arată ca un tip decent, un bărbat care, în mod evident, crede în serviciile oferite comunităţii. La fel ca mii de cetăţeni din toată ţara nu aşteaptă altă recompensă decât satisfacţia că face un lucru care merită. Cred că el simte că dacă un prizonier este tratat dur, în limitele puterilor sale, doreşte să facă ceva pentru el.

Termină discursul de 10 minute spunând:

— Veţi vedea că petrecem o mulţime de timp pe aici. Ne puteţi distinge datorită insignelor colorate pe care e şi numele. Aşa că puteţi veni oricând să vorbiţi cu noi oricând vreţi, cu deplină încredere. Acum, aveţi întrebări?

Spre surprinderea mea, nu întreabă nimeni nimic. De ce nu menţionează nimeni starea celulelor din aripa de acomodare comparativ cu cele din restul închisorii? De ce, chiar dacă este un zugrav în fiecare aripă, pe care l-am observat lucrând în fiecare zi, nu este unul care să aranjeze puţin aripa de acomodare?

Lasă ei intenţionat această aripă a închisorii în condiţii mizerabile pentru ca atunci când prizonierii sunt mutaţi să simtă îmbunătăţirea sau e din cauză că nu pot face faţă mulţimii de prizonieri? Oricare ar fi motivul, mi-ar plăcea să-i spun guvernatoarei Kate Cawley (i-am descoperit numele pe un avizier,

---

[24] Adesea, atunci când un deţinut aflat în izolare cere să vadă un membru al Comisiei Vizitatorilor, solicitarea nu este transmisă decât peste şaptezeci şi două de ore, timp în care orice umflătură sau rană cauzată de lupta cu un ofiţer va fi mai puţin evidentă. (N.a)

dar încă nu m-am întâlnit cu ea) că este degradant, şi e o pată neagră pentru o închisoare de altfel bine condusă. De ce sunt prizonierii de la acomodare încuiaţi atâtea ore, în timp ce restul au mai multă libertate? Şi de ce...

Apoi mi-am dat seama. Sunt singura persoană din cameră care n-a trecut înainte prin acest proces, şi ceilalţi ori pur şi simplu nu dau doi bani sau nu-i văd rostul. În general sunt criminali înrăiţi care vor doar să-şi facă şederea în închisoare cât mai uşoară posibilă, înainte de a se întoarce la viaţa lor obişnuită. Ei consideră că orice ar putea face domnul Flintcroft nu va aduce nici o îmbunătățire în vieţile lor. Am senzaţia că ceea ce a făcut domnul Flintcroft de-a lungul anilor a produs o mare îmbunătățire în vieţile lor, chiar dacă ei nu-şi dau seama de asta şi nici nu apreciază.

Odată ce domnul Flintcroft realizează că nu vor fi întrebări, completăm formularele şi ne întoarcem în celule. Mă opresc şi îi mulţumesc că s-a înhămat la o treabă pentru care nimeni nu-ţi mulţumeşte.

12:00 amiaza

Domnul Chapman îmi spune că am un pachet mare pe care îl pot ridica după prânz (cină).

12:15 p.m.

Prânzul: conservă din carne de porc, doi cartofi şi o sticlă de Evian. AJUTOR! Mi se termină apa Evian.

12:35 p.m.

Merg să-mi iau pachetul sau ce a mai rămas din el. În el erau două cărţi: *Jurnalul lui Alan Clark* şi *Scafandrul şi fluturele* de Jean-Dominique Bauby, care au fost trimise de Anton, unul din cei mai apropiaţi prieteni ai lui James. Sunt însoţite de o scrisoare lungă despre ultima ceartă cu prietena lui (îi iubesc pe tineri – numai

problemele lor există). Alison mi-a trimis o duzină de agende, două pachete de pixuri şi şase pachete de timbre. Domnul Chapman îmi spune că pot păstra scrisoarea de la Anton, dar tot restul vor fi puse în cutia mea de la recepţie şi mi se vor înapoia doar când voi fi transferat sau eliberat.

3:15 p.m.

M-am acomodat atât de mult cu viaţa la închisoare încât nu numai că mi-am amintit să-mi iau cardul pentru sala de sport, dar am luat şi un prosop şi o sticlă de apă la sesiunea de antrenament de după masă. Aparatul de alergare e tot stricat aşa că vâslesc 10 minute (1.837 metri – nu prea impresionant), după aceea fac o sesiune de exerciţii uşoare şi 10 minute pe bicicletă, pe care acum ştiu să o pornesc, şi, mai important, să o opresc.

Everett (vătămare corporală gravă) lasă greutatea de 100 de kilograme şi mă întreabă dacă poate lua o înghiţitură de Evian. Dau afirmativ din cap; nu cred că ar exista vreo alternativă. Un moment mai târziu, partenerul său de antrenament – un negru mai înalt şi mai solid – vine încet şi bea o gură fără să întrebe. Până când îmi termin exerciţiile sticla e goală.

Odată întors în aripa mea vreau să fac un duş, dar uşa e încuiată. Mă uit prin ferestruică. E plin de abur şi doi prizonieri lovesc în uşă încercând să iasă. Nu cred că e politica închisorii să-i închidă pe ei înăuntru şi pe mine pe dinafară. Stăm prin preajmă vreo zece minute, eu şi alţi câţiva prizonieri, până când, în sfârşit, apare un ofiţer. Îi spun că aş dori să fac un duş.

— Ai ratat şansa.

— Nu am avut nicio şansă, îi spun. A fost încuiat în ultimele 10 minute.

— Am fost plecat doar un minut, poate două, spune el.

— Stau aici cam de 10 minute, îi dau politicos replica.

— Dacă eu spun că e un minut, atunci e un minut, spune el.

Mă întorc în celulă. Mă simt rece şi transpirat. Mă aşez să scriu.

6:00 p.m.

Cina. Un bol cu supă groasă, uleioasă, e singurul lucru pe care-l pot mânca. Când mă întorc în celula mea îmi torn o jumătate de cană de suc de coacăze negre. Singurul lux pe care mi-l mai permit. Cel puţin slăbesc.

6:30 p.m.

Plimbarea: Mă plimb pe lângă gard cu Jimmy şi Darren. Doar prezenţa lor îi opreşte pe cei mai mulţi prizonieri să mă deranjeze.

7:00 p.m.

Reuşesc să fac un duş. Mă îmbrac cu un trening de închisoare, gri şi lăbărţat, dar comod. Mă hotărăsc să o sun pe Mary. La telefon e coadă, deoarece e cea mai populară perioadă a zilei. Când îmi vine rândul sun la Old Vicarage, dar sună ocupat.

Îl zăresc pe Dale umblând încoace şi încolo pe coridor, dorind, în mod evident, să vorbească cu mine. Îmi spune că nu a primit banii. Îl asigur că, dacă nu vor sosi cu poşta de mâine dimineaţă, mă voi interesa ce s-a întâmplat. Încerc din nou să o sun pe Mary – tot ocupat. Mă întorc în celulă şi-mi pregătesc biroul pentru sesiunea de scris din seara asta. Mă uit la ceas. E 7:55. Mai am doar o şansă.

Înapoi la telefon. Sun la Cambridge. Tot ocupat. Mă întorc în celulă şi găsesc la uşă un ofiţer. Sunt încuiat pentru alte 12 ore.

8:00 p.m.

Citesc ce am scris astăzi şi pregătesc nişte note pentru prima sesiune de dimineaţă, în acompaniamentul făcut de doi indieni care strigă unul la celălalt din capetele opuse ale coridorului. Îi spun lui Jules că par să strige mai tare decât de obicei. Îmi răspunde resemnat că nu ai ce face cu războinicii de la ferestre. Mă mir. Oare

îmi forţez norocul? Merg la fereastră şi le sugerez într-un mod politicos, dar cu voce fermă, că nu e nevoie să strige unul la altul. O faţă neagră apare la fereastra opusă. Mă aştept la discursul obişnuit.

— Îmi pare rău Jeff, spune el şi continuă conversaţia cu o voce normală.

Ei bine, uneori e suficient să ceri.

ZIUA 28 – MIERCURI, 15 AUGUST 2001

6:04 a.m.

Mă trezesc, doar ca să-mi reamintesc unde sunt.

8:15 a.m.

Micul dejun: când merg să-mi iau mâncarea, Dave îmi face semn din cap, dându-mi de înţeles că au sosit banii.

8:30 a.m.

O sun de Mary şi-mi spune că va face programul de la emisiunea *Today* cu John Humphrys şi mă va vizita vineri cu Will. Cum James este în concediu ea sugerează ca al treilea vizitator să fie Jonathan Loyd. El vrea să discutăm despre noul meu roman, *Fii norocului*, şi de progresele făcute la jurnal. Deoarece am voie să primesc doar o vizită la două săptămâni, aceasta va fi o combinaţie între afaceri şi plăcere, deşi îmi este dor de James.

O sun pe Alison, care îmi spune că va termina de dactilografiat primul volum din jurnal – *Belmarsh, Iadul* – până miercuri (70.000 de cuvinte) şi mi-l va trimite imediat cum e gata. Îmi aminteşte că de luni va fi în concediu două săptămâni. E necesar să îmi amintească. În închisoare uiţi că oamenii normali au concediu.

Când mă întorc în celulă îl găsesc pa David (trafic de whisky) străbătând coridorul. Îi spun că apa mea e pe terminate. Îmi oferă o sticlă mare de limonadă dietetică şi un suc de afine Robinsons, fără zahăr, în schimbul unei cartele de telefon de două lire, având un profit de 43 pounds la afacerea asta. Accept şi plecăm în celula lui pentru a completa tranzacţia. E o singură problemă: nu ai voie să foloseşti cartele de telefon pentru schimburi, deoarece se poate

crede că eşti un dealer de droguri. Fiecare cartelă are pe spate semnătura prizonierului, la fel ca un card bancar[25].

— Nici o problemă, spune David (el rezolvă totul). Pot şterge numele dumneavoastră cu Fairy şi îl înlocuiesc cu al meu.

— Cum de ai o sticlă de Fairy?

— Eu fac curăţenie în aripa aceasta.

Tâmpită întrebare.

10:00 a.m.

Colegul meu Jules a început azi cursurile de educaţie (abilităţi de viaţă şi sociale) aşa că am celula numai pentru mine. Scriu doar o jumătate de oră când se descuie uşa şi sunt anunţat că ofiţerul de probaţiune al închisorii vrea să mă vadă. Îmi amintesc cuvintele lui Tony (evadare de la închisoarea deschisă Ford) de la Belmarsh: „Nu te da deştept şi nu te pune rău cu ofiţerul de probaţiune deoarece el are un cuvânt greu de spus când se decide data eliberării condiţionate."

Sunt escortat într-o cameră, la două uşi mai încolo de biroul domnului Tinkler, la etajul unu. Dau mâna cu o doamnă tânără care se prezintă Lisa Dada. E o blondă cam de 30 de ani şi poartă un pulover cu guler în formă de V care arată că tocmai s-a întors din vacanţă sau că a petrecut un weekend lung stând la soare. Ca toată lumea, mă întreabă cum m-am acomodat. Îi spun că nu mă pot plânge decât de starea celulei şi de neplăcuta introducere în lumea muzicii rap şi a războinicilor de la ferestre.

Lisa începe să-mi explice că trebuie să se întâlnească cu fiecare deţinut, dar nu poate face prea multe în cazul meu, deoarece rolul ei începe înainte de eliberarea condiţionată cu şase luni[26].

---

[25] Unii deţinuţi îşi semnează cartelele telefonice cu creionul, deoarece nu există nicio regulă a închisorii care să interzică acest lucru. Dacă există o modalitate de a ocoli un regulament, un deţinut o va găsi. (N.a.)

— Şi cum mă voi muta la Surrey cam în două luni, continuă ea, ca să fiu lângă soţul meu care e ofiţer la închisoare, iar dumneavoastră puteţi fi mutat în altă parte cu mult înainte de asta, nu pot face mai mult decât să vă răspund la orice întrebare doriţi.

— Cum v-aţi întâlnit soţul? o întreb.

— Nu la astfel de întrebări mă refeream, mi-a răspuns ea cu un surâs.

— Trebuie să fie nigerian.

— Ce te face să crezi asta.

— Dada. E un nume din tribul Igbo, tribul conducătorilor şi al războinicilor.

Dă afirmativ din cap şi spune:

— Ne-am întâlnit în închisoare în nişte circumstanţe care par desprinse din unul din romanele dumneavoastră.

Nu o întrerup.

— Aveam un prizonier care trebuia să fie eliberat a doua zi dimineaţa. În seara dinainte i-a telefonat soţiei să-i spună la ce oră să vină, dar nu se putea înţelege cu ea din cauza zgomotului făcut de televizor într-o celulă alăturată. S-a întors şi l-a rugat pe deţinut să dea volumul mai încet, dar i s-a răspuns să se ducă dracului. Într-un moment de furie a aruncat telefonul a intrat în celulă şi i-a tras una. Prizonierul a căzut pe spate pe podeaua de beton, şi-a spart capul şi a murit înainte de a ajunge la spital. Primul ofiţer care a ajuns acolo a chemat ofiţerul de probaţiune al atacatorului, care s-a nimerit să fiu eu. Un an mai târziu eram căsătoriţi.

— Ca s-a întâmplat cu prizonierul? întreb eu.

[26] Eliberarea condiţionată: Eşti intervievat de un membru al Comisiei de eliberare condiţionată cu câteva săptămâni înainte de a vă fi executat jumătate din pedeapsă, iar raportul acestuia poate influenţa dacă ar trebui sau nu să fi eliberat. (N.a.)

— A fost acuzat de omor prin imprudenţă, a pledat vinovat şi a fost condamnat la trei ani. A făcut 18 luni. Era clar că nu a avut nici o intenţie să omoare. Ştiu că sună prosteşte, dar până în acel moment, dosarul lui era nepătat.

— Deci soţul tău e negru. Asta nu poate fi uşor pentru tine, mai ales în închisoare.

— Nu, nu este, dar mă ajută să mă înţeleg cu *dreadlocks*[27].

— Deci cum e să fii ofiţer de probaţiune blondă, de treizeci şi ceva de ani, întreb eu.

— Nu e întotdeauna uşor, recunoaşte ea. 60 la sută din prizonieri strigă la mine şi îmi spun că nu sunt bună de nimic, în timp ce restul de 40 la sută izbucnesc în lacrimi.

— Izbucnesc în lacrimi? Aşa de mulţi? spun eu, arătând cu degetul spre uşă.

— Oh, da. Îmi dau seama că nu e cazul tău, dar cei mai mulţi dintre ei îşi petrec viaţa încercând să arate cât de macho sunt, aşa că atunci când ajung la mine e singura şansă să-şi arate adevăratele sentimente. Odată ce încep să vorbească despre familiile lor, partenerii lor, copiii şi prietenii lor, adesea cedează, dintr-o dată conştienţi că ceilalţi pot trece, acolo afară, prin momente mai grele decât ei, care sunt încuiaţi aici.

— Şi cei care strigă, ce-şi imaginează că realizează?

— Eliberează furia din ei. Un astfel de regim disciplinat inhibă emoţiile, şi adesea eu sunt cea care le descătuşează. Am văzut de toate, inclusiv limbaj obscen şi descrierea explicită a ceea ce le-ar plăcea să-mi facă, în timp ce se holbau la sânii mei. Un prizonier chiar şi-a descheiat pantalonii şi s-a masturbat. Toate astea pentru 21.000 de dolari pe an.

— Şi de ce o faci?

---

[27] Dreadlocks este un termen folosit de deţinuţi pentru a descrie un bărbat de culoare cu părul lung împletit. (N.a.)

— Am câte un succes ocazional, poate unul din zece, care face ca totul să pară că merită când mergi seara acasă.

— Care e cea mai rea parte a muncii tale?

Face o pauză şi se gândeşte.

— Când trebuie să spun unui prizonier că soţia sau partenerul nu-l mai vor, chiar înainte de a fi eliberat.

— Nu sunt sigur că înţeleg.

— Mulţi prizonieri cu sentinţe lungi le telefonează soţiilor de două ori pe săptămână şi primesc chiar vizite de la ele o dată la două săptămâni. Dar numai când sentinţa lor se apropie de sfârşit şi ofiţerul de probaţiune trebuie să viziteze căminul matrimonial, nevasta recunoaşte că nu-şi mai vrea soţul înapoi. De cele mai multe ori pentru că trăiesc cu alt bărbat – câteodată cel mai bun prieten al soţului.

— Şi se aşteaptă ca tu să le dai vestea?

— Da, răspunde ea. Pentru că ele nu o pot face, nici măcar la telefon.

— Există vreo categorie de prizonieri cu care nu vrei să ai de-a face? Pedofilii, criminalii, răpitorii, dealerii de droguri, de exemplu?

— Nu, pot să mă descurc cu oricare dintre ei, spune ea. Dar cei cu care nu am răbdare sunt hoţii.

— Hoţii?

— Nu au nici remuşcări nici conştiinţă. Chiar şi atunci când fură obiecte personale cu valoare sentimentală, spun că e în regulă, deoarece victima este despăgubită de asigurări.

Se uită la ceas.

— Trebuie să-ţi pun câteva întrebări. Face o pauză. Nu că la tine s-ar aplica cele obişnuite.

— Pune-mă la încercare, sugerez eu.

Lisa scoate o foaie dintr-un dosar şi începe să citească cu glas tare întrebările.

— Sunteţi căsătorit? Trăiţi cu soţia? Aveţi copii? Aveţi copii cu altă persoană? Are vreunul din ei nevoie de asistenţă sau ajutor financiar? Vă veţi întoarce la familia dumneavoastră când veţi fi eliberat? Când veţi fi eliberat, veţi avea alt venit în afară de cele 90 de lire pe care vi le dă statul? Veţi avea unde să dormiţi în prima noapte când veţi ieşi din închisoare? Aveţi un serviciu unde să mergeţi, cu o sursă garantată de venituri?

Ea ridică privirea.

— Scopul ultimei întrebări este de a afla dacă este probabil că vei comite o infracţiune în primele ore după ce ieşi din închisoare.

— De ce ar face cineva aşa ceva? întreb eu.

— Pentru că, pentru unii dintre ei, acesta e singurul loc care le garantează trei mese pe zi, un pat şi pe cineva cu care să vorbească. Ai un exemplu bun în aripa ta. A ieşit luna trecută, s-a întors luna aceasta. A furat geanta unei bătrâne şi i-a dat-o înapoi imediat. S-a ţinut de ea până a sosit poliţia ca să fie sigur că-l arestează.

Cred că ştiu la cine se referă şi-mi fac o notiţă mentală să schimb câteva vorbe cu el.

Ora noastră se apropie de sfârşit, aşa că întreb dacă va continua cu acest serviciu.

— Da. Fac această muncă de 10 ani şi, oricum ai lua-o, are recompensele ei. Reţine, s-au schimbat multe în ultima decadă. Când am început, mottoul tipărit pe hârtiile noastre era: *Sfătuieşte, Asistă, Fii prieten*. Acum e *Sancţionare, Reabilitare şi Protecţie*; rezultatul unei schimbări masive în societate, nou descoperita libertate şi cerinţele cetăţenilor pentru siguranţă. Ei nu au început încă să înţeleagă că cel puţin 30 la sută din cei închişi nu ar trebui să ajungă niciodată acolo, în timp ce 70 la sută, criminalii profesionişti, vor ieşi şi vor intra tot restul vieţii lor.

Se aude o bătaie în uşă. Ora mea s-a sfârşit şi nici n-am atins chestiunea drogurilor. Domnul Chapman intră ducând două legături de scrisori. Lisa îl priveşte mirată.

— Este doar prima tură, spune domnul Chapman.

— Nu pot să cred, spune ea. Părinţii mei îţi transmit cele mai bune urări. Tatăl meu a vrut să-ţi cer un autograf pe o carte, dar i-am spus că ar fi foarte neprofesional.

Mă ridic de la locul meu.

— Succes la apel, adaugă ea, în timp ce ne strângem mâinile.

Îi mulţumesc şi mă întorc în celulă.

12:00 amiaza

Prânzul: macaroane cu brânză şi limonadă dietetică. Urăsc limonada, aşa că îmi petrec un timp îndelungat scuturând sticla să iasă acidul. Am, oricum, timp destul.

1:45 p.m.

Domnul Chapman mă avertizează că nu voi putea merge la sport în această după-masă, deoarece trebuie să merg la întâlnirea CARAT (Consiliere, Evaluare, Recomandare, Sfaturi şi Îngrijire) despre droguri. Aceasta este o altă parte a acomodării. În ciuda faptului că nu m-am atins de droguri în viaţa mea, nu-mi permit să lipsesc. Altfel nu voi fi mutat din această aripă murdară, umedă şi zgomotoasă. Fireşte, mă plâng.

2:00 p.m.

Încerc să-mi iau cărţile şi agendele de la recepţie, doar ca domnul Meanwell (un bărbat care îmi aminteşte tot timpul „Meanwell este numele meu şi bunele intenţii sunt natura mea”) să-mi spună că nu le pot lua deoarece este împotriva regulamentului închisorii. Toate agendele şi creioanele trebuie cumpărate de la cantină şi toate cărţile trebuie comandate prin bibliotecă, care le cumpără direct de la Waterstone.

— Dar la Belmarsh mă lăsau să am două agende, două pachete de creioane şi oricâte cărţi şi acolo era o închisoare de maximă securitate.

— Ştiu, spune Meanwell cu un zâmbet. E o regulă prostească, dar nu am ce să fac.

Îi mulţumesc. Mulţi dintre ofiţerii superiori ştiu prea bine ce e sensibil şi ceea ce nu este, dar sunt îngrijoraţi de faptul că, dacă aş primi ceva ce ar putea fi interpretat ca un tratament special, totul va apărea în presa de scandal în dimineaţa următoare. Regula este pusă în aplicare, deoarece cărţile, agendele şi pixurile sunt pur şi simplu un alt mod de contrabandă de droguri. Cu toate acestea, dacă vreau să continui să scriu, va trebui să cumpăr aceste produse de la cantină, ceea ce înseamnă că va trebui să tai de pe listă Spam şi Weetabix.

2:40 p.m.

Scriu cam de o oră când sunt chemat la întâlnirea CARAT. Încă o dată, 11 dintre noi ne întâlnim în camera cu scaune confortabile. Reprezentantul CARAT e o tânără pe nume Leah, care ne spune că dacă avem vreo problemă legată de droguri ea este aici ca să ne sfătuiască şi să ne ajute. Leah îmi aminteşte de domnul Flintcroft, deşi ea face o treabă mult mai grea.

Mă uit la ceilalţi prizonieri din încăpere. Feţele lor nu spun nimic. Probabil sunt singura persoană de aici care n-a luat niciodată droguri. Singurul comentariu făcut de Leah, care captează atenţia, este că dacă ar petrece o vreme în aripa D, aripa fără droguri, asta i-ar ajuta să se lase. Dar înainte ca Leah să termine ce are de spus, izbucneşte un hohot de râs, şi ea recunoaşte că e posibil să fie chiar

mai multe droguri în aripa D, decât în A, B sau C. Aripa fără droguri din cele mai multe închisori are această reputaţie[28].

Când Leah ajunge la finalul discursului ei de opt minute şi ne invită să punem întrebări este întâmpinată cu tăcere, aceeaşi cu care a fost primit domnul Flintcroft.

Plec, simţindu-mă şi mai cinic. Drogurile sunt cea mai mare problemă cu care se confruntă închisorile, şi nici un prizonier nu are întrebări pe care să le adreseze reprezentantului CARAT, lăsând în aer încercarea ei de a-i implica într-o dezbatere serioasă. Oricum, sunt uşurat să observ că doi prizonieri au rămas în urmă pentru a avea o conversaţie particulară cu Leah.

6:00 p.m.

Schimbarea echipamentului. O dată pe săptămână semnezi la spălătorie pentru un schimb de cearşafuri, feţe de pernă, prosoape şi echipament de sport. Acum am şase prosoape şi duc patru dintre ele la schimbul săptămânal. Sunt înlocuite toate, în ciuda faptului că fiecărui prizonier îi sunt permise două. Oricum, nu îmi înlocuiesc a doua faţă de pernă pentru că numai una e permisă. Nu înţeleg logica.

Se aşteaptă să îţi speli singur lucrurile personale, dar deja am pasat această sarcină lui Darren, care a făcut ordine în aripa spălătoriei. Îmi ia geanta cu lucruri de spălat în fiecare joi şi mi le aduce seara. Nu cere nici o recompensă. Trebuie să recunosc că ideea de a-mi spăla chiloţii într-o chiuvetă în care se spală şi rufele murdare ale altei persoane, nu sună prea atrăgător.

6:30 p.m.

Cina. Nimic care să merite menţionat.

---

[28] Acesta este încă un exemplu al recunoaşterii implicite de către Serviciul penitenciar a faptului că peste 70 % dintre deţinuţi consumă droguri. (N.a.)

7:00 p.m.

Plimbare. Mă plimb prin curte cu Darren şi un alt deţinut, pe nume Steve. Steve a fost acuzat de complicitate la omor. Este de meserie contabil, bun vorbitor, inteligent, o companie interesantă. Povestea lui se dovedeşte a fi una fascinantă. Era asociat principal într-o mică firmă de succes, de contabilitate. S-a îndrăgostit de o altă parteneră, care era deja căsătorită cu un coleg. Într-o noapte, în drum spre casă, Steve a oprit la un pub unde mergea deseori. Îl cunoştea bine pe barman şi i-a spus că dacă ar avea şi o jumătate de şansă l-ar ucide pe nemernic (ăsta fiind soţul prietenei). Nu s-a mai gândit a asta până când a primit un telefon de la barman care i-a spus că pentru preţul potrivit se poate aranja. Telefonul a fost ascultat de poliţie, cum au fost şi cele care au urmat. Mai târziu, la proces, a ieşit la iveală că barmanul avea deja probleme cu poliţia şi a crezut că va scăpa dacă îl va da în vileag pe Steve. Se părea că propoziţia cheie era „Eşti sigur că vrei să mergi mai departe cu asta?”, propoziţie care a fost repetată de barman de mai multe ori. „Da”, a răspuns tot timpul Steve.

Steve şi prietena lui au fost arestaţi, au pledat vinovat, şi au fost condamnaţi la şapte ani. Acum e în punctul maxim, după ce a trecut prin categoria A, B şi C în doi ani (timp record) a ajuns la categoria D, în aripa privilegiaţilor de la Wayland. Nu vrea să se mute la o închisoare deschisă, deoarece Wayland e lângă casa lui. Este, de asemenea, bibliotecarul şef al închisorii. Am senzaţia că veţi mai auzi de Steve în viitor.

Cât ne plimbăm ni se alătură prizonierul cu care am împărţit celula în prima noapte, Chris (înjunghiere cu un cuţit Stanley). Îmi spune că *News of the World* s-a întâlnit cu mama sa şi va scrie un reportaj duminică. Încearcă să mă asigure că nu a avut nici un contact cu ei şi mama lui nu a spus nimic.

— Atunci vor fi doar trei pagini, îi spun.

Când mă întorc în celulă, Jules pare îngrijorat. A auzit şi el că *News of the World* îl va prezenta pe Chris în această duminică. I-a spus lui Chris că o mulţime de prieteni şi asociaţi nici nu ştiu că este la închisoare şi el nici nu vrea ca aceştia să afle. Merge la clasele de educaţie de două ori pe zi şi vrea să aibă şansa de a începe o nouă viaţă odată ce va fi eliberat din închisoare. Nu am inima să îi spun că *News of the World* nu este interesată absolut deloc de viitorul lui.

10:00 p.m.

Ne uităm la ştiri. Mai multe furtuni de august. La 10:30 Jules schimbă canalul la unul pe care se difuzează *Ally McBeal* în timp ce eu încerc, fără succes, să dorm. Nu sunt sigur ce e mai supărător, televizorul din celula mea sau muzica rap care se aude din cealaltă parte.

ZIUA 29 – JOI, 16 AUGUST 2001

5:50 a.m.

Mă trezesc dintr-un vis în care foloseam cele mai obscene cuvinte într-o discuţie cu Mary. Nu-l pot explica. Scriu vreo două ore.

8:00 a.m.

Pornesc radioul lui Jules ca să pot asculta interviul dat de Mary lui John Humphrys. Mă bărbieresc în timp ce ascult ştirile şi devin din ce în ce mai nervos. E întotdeauna la fel. Sunt foarte nervos când se difuzează unul din documentarele la care a lucrat William, sau când James aleargă 800 de metri, şi, în special, de fiecare dată când Mary discută despre ceva şi se aşteaptă ca oamenii să înţeleagă. Este prima după ştiri şi răspunde la toate întrebările lui John Humphrys în felul ei liniştit, academic, care l-ar putea impresiona doar pe un ascultător inteligent. Dar eu îmi dau seama, chiar după prima ei replică, cât e de nervoasă. După ce discută despre kurzi şi despre Baroneasa Nicholson, Humphrys deschide discuţia despre cum îmi merge mie la închisoare. Aici Mary ar trebui să spună „Înţelegerea noastră, domnule Humphrys, a fost să discutăm doar problemele ridicate de kurzi." Odată ce Mary nu a făcut-o, el a deschis discuţia despre proces, apel şi sentinţă. Am avertizat-o că aşa va face. Nu avea nici un interes să respecte vreo înţelegere făcută între ea şi producător. De asta e un intevievator atât de iscusit, aşa cum ştiam din experienţele trecute.

9:30 a.m.

O sun pe Mary, care simte că a fost îngrozitoare şi se plânge că John Humphrys a încălcat înţelegerea făcută cu BBC, iar după încheierea interviului i-a şi spus asta. Puţin îi pasă lui. Apoi îmi

spune că CEO-ul de la Red Cross, Sir Nicholas Young, a fost intervievat mai târziu şi a spus foarte clar că toţi banii dedicaţi kurzilor din UK au fost contabilizaţi. A continuat subliniind că eu nu am avut nicio implicare în strângerea sau distribuirea banilor. Îi sugerez lui Mary că poate a venit timpul s-o dau în judecată pe Baroneasa Nicholson. Mary îmi răspunde că prioritatea avocatului este restabilirea categoriei D ca să pot fi mutat la o închisoare deschisă înainte de a intenta proces. Bună gândire.

— Nu-ți mai irosi unitățile telefonice, spune ea. Ne vedem mâine.

9:50 a.m.

Dezastru. Darren apare cu rufele mele. Toate proaspete şi curate, dar uscătorul s-a stricat pentru prima dată de când funcţionează. Îmi iau hainele ude înapoi în celulă, agăţ tricourile la capătul patului, lenjeria de corp pe uşa unui dulap deschis şi şosetele pe singurul scaun din celulă. Soarele străluceşte, dar puţine raze ajung, prin ferestrele zăbrelite, în celulă.

10:00 a.m.

Azi e prima zi a celui de-al patrulea meci de verificare împotriva Australiei şi Hussain este din nou căpitan. Spune că deşi am pierdut Ashes (3-0), mândria englezească este în joc. Scriu o oră, apoi dau drumul la televizor să văd tragerea la sorţi. A plouat toată dimineaţa. Normal, meciul e la Headingley (Leeds). Opresc televizorul şi mă întorc la scrisul meu.

11:40 a.m.

Deja scriu de vreo oră când se deschide uşa celulei. Guvernatorul doreşte să discute cu mine. Merg la camera de interviuri şi îi găsesc pe domnul Carlton Boyce şi domnul Tinkler aşteptându-mă.

Domnul Carlton Boyce se uită la mine jenat când îmi explică de ce nu pot primi agende şi creioane sau *Jurnalul lui Alan Clark*. Protestez uşor, doar ca să nu se spună că nu am făcut-o. Apoi continuă, spunându-mi că până la urmă nu voi fi mutat în blocul C. S-au mai gândit şi mă voi alătura privilegiaţilor, dar – la închisoare întotdeauna mai există un *dar* – cum nimeni nu va fi eliberat până în 29 august, va trebui să mai suport situaţia actuală.

Îi mulţumesc şi întreb dacă Jules, colegul meu de celulă, poate fi mutat singur în celulă, deoarece nu va mai dura mult până când cei de la *News of the World* îi vor face exact ceea ce le-a făcut tuturor celorlalţi prizonieri care au stat cu mine în celulă. Acest om timid, visător, va fi descris ca un baron al drogurilor şi nu va avea nici o modalitate de a răspunde.

Guvernatorul Carlton Boyce dă din cap. Niciodată nu se fac promisiuni în închisoare, dar el merge până la a spune:

— Următorul lucru de pe agenda mea este împărţirea celulelor, deoarece mâine mai vin opt prizonieri.

Îi mulţumesc şi plec, conştient că nu voi mai primi alte amănunte.

12:00 amiaza

Prânzul. Dale îmi dă două cutii închise, mai mult decât porţia unică obişnuită, şi îmi face cu ochiul. Azi am ales meniul numărul trei – legume fierte – dar când mă întorc în celulă descopăr în a doua cutie supă de ciuperci. Aşa că mănânc cu poftă supa, urmată de legumele fierte. Nu e chiar Le Caprice – dar nici Belmarsh nu e.

1:15 p.m.

Mi se spune că în cadrul procesului de adaptare trebuie să merg la departamentul educaţiei şi să dau un test de citire, scriere şi matematică. Când iau loc în clasă şi primesc testul se dovedeşte identic cu cel de la Belmarsh. Ar trebui să le spun că am dat exact

acelaşi test cu două săptămâni în urmă sau ar trebui să-l dau iar? Pot vedea titlul principal din *Mirror*: Archer refuză să dea testul de scriere. Ar fi distractiv dacă n-ar fi exact ceea ce va face *Mirror*. Aşa că voi da testul[29].

3:15 p.m.

Program de sport. E o zi de antrenament-circuit şi reuşesc să fac aproximativ jumătate din ce e programat. Tinerii sunt buni, dar vedeta se dovedeşte a fi un ţigan[30] de 45 de ani, acoperit de tatuaje, care are o sentinţă de 11 ani pentru distribuţie de droguri. Se numeşte Minnie şi întrece pe toată lumea la alergare, la sărituri, la ridicări, la împingeri, iar la sfârşit nici măcar nu respiră greu. Mă face să mă simt ruşinat; pot doar să sper că şi cei mai tineri se simt umiliţi.

4:20 p.m.

Mă întorc la timp pentru un duş. David (contrabandă cu whisky) stă lângă uşa mea. Îmi spune că a scris o schiţă pentru un roman şi vrea să ştie cum poate intra în legătură cu cineva să scrie romanul în numele lui. De obicei asta e în locul întrebării „Tu eşti disponibil?”. Îi spun exact ce le spun tuturor celor care îmi scriu în legătură cu acelaşi subiect (trei sau patru scrisori pe săptămână): du-te la biblioteca locală, ia un exemplar din *Anuarul Scriitorilor şi Artiştilor* şi vei găsi o listă cu agenţii unde sunt înregistraţi astfel de scriitori. Sper că asta îl va linişti câteva zile.

4:41 p.m.

---

[29] Dacă doriţi să studiaţi detaliile testului, acestea sunt descrise în Volumul Unu - *Belmarsh: Iadul*. (N.a.)

[30] Am aflat mai târziu de la un ofiţer că, în zilele noastre, este incorect din punct de vedere politic să descrii pe cineva ca fiind ţigan. Ei preferă să fie numiţi nomazi. (N.a.)

David se întoarce ţinând în braţe un exemplar din *Anuarul Scriitorilor şi Artiştilor* şi îmi arată o pagină cu nume. Îmi arunc ochii pe listă dar nu văd nici un nume familiar. Eu am avut de-a face doar cu o mână de agenţi de-a lungul anilor – Debbie Owen, George Greenfield, Deborah Rodgers, Jonathan Loyd şi Ed Victor – dar trebuie să fie încă o mie de care nu am auzit niciodată. Îi spun că dacă el alege nişte nume îmi voi întreba agentul, care mă vizitează mâine, dacă ştie ceva despre vreunul dintre ei.

4:56 p.m.

David se întoarce cu o listă de nume scrisă pe o bucată de hârtie. Mi-o dă împreună cu o Cola dietetică. E ceea ce Simon Heffer ar descrie „un adevărat domn".

6:00 p.m.

Cina. Plăcintă de legume, doi cartofi fierţi şi o grămăjoară de mazăre.

Deschid televizorul. Australia are 241 la 3, şi Ponting e la 144. Împreună cu Waugh, au reuşit să facă 170. Închid aparatul. De ce l-oi fi deschis?

După cină merg în camera de Asociere unde-l găsesc pe Dale (rănire cu intenţie) jucând biliard cu Jimmy (transport de Ecstasy) pentru o ciocolată Mars[31]. E prima dată când îl văd pe Jimmy învins la ceva şi, mai mult, este făcut praf de un jucător cu mult superior. E un subiect despre care ştiu ceva de când am fost preşedintele Asociaţiei Mondiale de Biliard, înainte de a fi condamnat.

Jimmy îmi şopteşte:

---

[31] Tariful acceptat pentru aproape toate pariurile din închisoare este un baton Mars (30 pence). (N.a.)

— Dale bate pe toată lumea, dar ca orice animal flămând, trebuie hrănit de două ori pe zi. Pe rând îi dăm o ciocolată Mars. E o cale ieftină de a-l ţine sub control.

În caz că aţi uitat, Dale are peste 1,90 m şi cântăreşte peste 170 de kilograme.

Când se termină jocul ne alăturăm toţi trei lui Darren în curtea pentru plimbare. Dale face doar o tură după care se opreşte extenuat, în timp ce noi, ceilalţi trei, rezistăm la toate cele 45 de minute. În timpul celui de-al doilea tur îi povestesc despre Derek, cel care a desenat celula mea de la Belmarsh şi îl întreb dacă există vreun artist la Wayland. Jimmy îmi spune că este un artist genial (cuvintele lui) în blocul C. Întreb dacă ne poate face cunoştinţă.

— Fii atent, e ciudat, spune Jimmy, şi poate fi foarte nepoliticos dacă nu-i place de tine.

Îi spun lui Jimmy că am avut de-a face cu artişti în ultimii 35 de ani şi nu ştiu niciunul despre care ai putea spune că e normal. E o parte din farmecul lor.

— Aş bea ceva, spune Darren, cu soarele serii bătând încă deasupra noastră. Ştii pe cineva care a adus nişte *hooch*? îl întreabă pe Jimmy.

— Hooch? spun eu. Ce e asta?

Râd amândoi, un râs care sugerează că mai am multe de învăţat.

— Fiecare bloc, spune Darren, are un bucătar, o persoană care face curăţenie, un băiat care se ocupă de ceai şi un pictor. Toţi sunt numiţi de personalul închisorii şi sunt plătiţi cu 12 lire pe săptămână. Fiecare bloc mai are un distribuitor de droguri, un frizer, unul care spală haine şi un berar. Blocul C are cel mai bun berar – pentru o cartelă de telefon de două lire, poţi lua o jumătate de litru de *hooch*.

— Dar din ce e făcut?

— Ingredientele obişnuite sunt drojdia, zahărul, apa şi sucul de portocale. E greu de produs în timpul verii deoarece ai nevoie de

ţevi fierbinţi care trec prin celula ta, pentru a fermenta berea, aşa că e aproape imposibil că găseşti un *hooch* decent în august.

— Ce gust are?

— Groaznic, dar, garantat, te îmbată, spune Jimmy. Ceea ce mai omoară câteva ore din sentință, chiar dacă te trezeşti cu o mahmureală groaznică.

— Dacă eşti disperat, adaugă Darren, sucul proaspăt de portocale e încă pe lista de la cantină.

— Şi cum ajută asta?

— Doar lasă-l la geam, în bătaia soarelui, câteva zile şi vei afla în curând.

— Dar unde ascunzi berea după ce o faci?

— Aveam ascunzătoarea perfect, spune Darren, dar au descoperit-o.

Jimmy zâmbeşte în timp ce eu aştept explicaţii.

— Într-o duminică dimineaţa, continuă Darren, berarul numărul unu din preajma noastră a fost găsit bântuind beat. La analize i-a ieşit alcoolemia mult peste limite. Au fost chemaţi cei din echipa drogurilor şi au cercetat fiecare celulă, dar nu s-a găsit niciun gram de alcool. Ascunzătoarea ar fi putut să rămână necunoscută dacă nu ar fi izbucnit un mic incendiu la bucătărie. Un ofiţer a apucat primul extinctor şi l-a direcționat spre flacără, dar aceasta s-a intensificat. A oprit imediat, deoarece, din fericire, a înţeles efectul etanolului, altfel închisoarea ar fi putut arde cu totul. S-a făcut o întreagă anchetă şi trei prizonieri au fost mutaţi în trei părţi diferite la categoria B, în dimineaţa următoare, „suspecţi de a fi produs *hooch*”.

— De fapt, spune Darren, nu făcuseră *hooch*. Acest alcool special a fost făcut prin filtrarea cremei de ghete prin şase felii de pâine într-o cană de plastic, cu speranţa că au fost îndepărtate toate impuritățile.

Mă simt rău fără ca măcar să gust o asemenea bere.

Jimmy continuă spunând că nu numai că unii prizonieri sunt mai deştepţi decât ofiţerii, dar au şi 24 de ore la dispoziţie în fiecare zi pentru a se gândi la asemenea scheme, în timp ce personalul are de lucru.

— Dar cel mai bun *hooch* pe care l-am gustat vreodată, spune Darren, are un ingredient secret.

— Şi care-i acesta, dacă se poate spune?

— Marmite[32]. Dar odată ce personalul s-a prins câtă drojdie conţine, au scos-o de pe lista de la cantină. Face o pauză. Aşa că acum trebuie să furăm drojdie de la bucătărie.

— La naiba, spun. Îmi place Marmite, era pe lista cantinei la Belmarsh.

— Nu cred că e un motiv suficient de bun, domnul meu, să fii transferat înapoi la Belmarsh, spune Darren. Ai grijă, adaugă el, poate că aş putea vorbi cu guvernatorul acum, că ştiu de partea cui eşti.

Îl lovesc uşor peste spate, în timp ce un ofiţer trece în direcţia opusă.

— Aţi văzut, domnule Chapman? Archer nu mă lasă în pace.

— O să-i fac raport şi va fi înapoi la Belmarsh până la sfârşitul săptămânii, promite domnul Chapman.

Râdem şi continuăm să ne plimbăm. Oricum, am văzut cât de uşor e să faci o acuzaţie, şi cât de mult ia să o respingi. E o lună de când Emma Nicholson a apărut la ştirile serii insinuând că am furat bani destinaţi kurzilor şi probabil va mai trece o lună înainte ca poliţia să confirme că nu este adevărat.

— Dar gândeşte-te o clipă, Jeffrey. Dacă n-ar fi fost căţeaua aceea de Nicholson, nu ne-ai fi întâlnit vreodată pe Jimmy şi pe mine, care

---

[32] Cremă de întins pe pâine, făcută din extract de drojdie în combinaţie cu alte extracte de legume şi condimente. (N. t.)

nu numai că ţi-au îmbunătăţit cunoştinţele despre închisoare, dar ţi-au dat şi o grămadă de subiecte despre care să scrii.

7:30 p.m.

Unul din ofiţeri îmi spune că am un pachet. Nu-mi vine să cred, deoarece mi-am primit poşta azi, şi scrisorile înregistrate sunt întotdeauna deschise în prezenţa a doi ofiţeri la ora 11 în fiecare dimineaţă. Când intru, ofiţerul îmi face semn să închid uşa, înainte să-mi dea un exemplar din *Jurnalul lui Alan Clark*, o agendă şi timbre. Încă unul care consideră unele reglementări din închisoare o porcărie.

Îmi spune că soţia mea va fi percheziţionată când va veni mâine la închisoare.

— Toţi ne simţim prost din cauza asta, adaugă el, dar nu va fi mai rău ca în aeroport. Dar poate că ar fi înţelept să ştie dinainte. Apropo, presa speră să o prindă când va sosi.

Îi mulţumesc şi plec.

8:00 p.m.

Citesc câteva pagini din *Jurnalul lui Clark*, care îmi place la fel de mult, chiar dacă-l citesc a doua oară. Îmi place şi compania lui Alan, şi nu voi uita niciodată un dineu pe care l-a dat la Saltwood, chiar înainte de alegerile din 1997. Alan şi-a întrebat oaspeţii:

— Cine credeţi că va avea majoritatea la următoarele alegeri?

Cei mai mulţi au răspuns că laburiştii vor câştiga cu mai mult de o sută[33]. Singurul care n-a fost de acord a fost Michael Howard, care era ministru al afacerilor interne în acel moment. El a apărat cu convingere administraţia John Major şi le-a spus celorlalţi că este încă posibil ca următoarele alegeri să fie câştigate de conservatori.

[33] Selina Scott a spus că laburiştii vor câştiga cu peste 150 de puncte, iar ea a fost cea mai apropiată de rezultatul final. (N.a.)

Alan i-a spus că, dacă într-adevăr crede asta, nu trăieşte pe această lume. Nu ştiu dacă în acea zi Michael i-a fost pur şi simplu loial primului-ministru. Deşi, pot să vă spun, ca şi despre John Major, că e una din acele persoane care nu trece pe cealaltă parte a străzii când ai un necaz.

10:00 p.m.

Dintr-o dată mi s-a făcut foame – mănânc un bol de fulgi de porumb şi o ciocolată Mars. Verific hainele – încă nu s-au uscat. Nu am chef de alt proces din cele ale lui John Mortimer. Simt că am parte de destule infracţiuni în jurul meu, nu-mi lipseşte să mai şi citesc despre ele.

ZIUA 30 – VINERI, 17 AUGUST 2001

6:09 a.m.

Primul lucru pe care-l observ când mă trezesc este că maşina mea de bărbierit Mach 3 a dispărut. Chiuveta e chiar lângă uşă. În viitor, după ce mă bărbieresc, va trebui să ascund maşina în dulap. Trebuia să mi-o fure chiar în ziua în care mă vizitează Mary; vreau să fiu proaspăt ras, dar nu vreau să mă tai cu un aparat dat de închisoare. Ceea ce îmi aminteşte de faptul că, neaşteptându-mă să fiu condamnat, am purtat ceasul meu Longines în ultima lună, şi acum va trebui să i-l dau fiului meu în timpul vizitei din această după masă.

8:15 a.m.

Micul dejun. Înainte să merg la bucătărie, aleg o scrisoare din cele venite ieri, care e în spaniolă. Dale mi-a spus că unul din lucrătorii de la bucătărie vine din Columbia, aşa că ar trebui să fie capabil să o traducă. Numele lui e Sergio şi de obicei stă tăcut la capătul bufetului, unde se servesc fructele. Îi dau biletul şi îl întreb dacă ne putem întâlni mai târziu. Dă din cap aprobator şi, în schimb, îmi dă o banană.

9:00 a.m.

Azi, pentru adaptare, avem educaţie, din nou în camera cu scaune confortabile. Pentru prima dată văd interes şi la alţi prizonieri. De ce? Pentru că este despre cum vor câştiga salariul săptămânal. Profesoara se prezintă ca fiind Wendy. Are cam 50 de ani, are părul cărunt ondulat, poartă o bluză înflorată, fustă albă şi pantofi comozi. Are aerul unei directoare. Wendy roteşte proiectorul şi începe proiectarea slide-urilor. Folosind peretele alb

ne arată ce are departamentul ei de oferit. Primul slide arată cinci opţiuni:

Competenţe de bază
Engleza ca a doua limbă
Competenţe sociale şi de viaţă
Abilităţi de business
Artă, artizanat şi design

— Educaţia, subliniază Wendy, e doar part-time (o sesiune pe zi) aşa că puteţi câştiga doar 7,35 lire pe săptămână.

Ceilalţi prizonieri nu sunt interesaţi de acest slide, dar se înviorează la următorul care apare pe perete. Cursuri profesionale:

Zidar
Instalator
Electrician
Zugrav şi decorator
Sudor
Mecanic de motoare
Mecanic de autovehicule
Întreţinerea clădirilor
Programe de calculator

Plata săptămânală pentru oricare din aceste cursuri este tot 7,35 lire, dar ele îţi dau şi nişte abilităţi pentru întoarcerea în lumea de afară.

Când apare ultimul slide, prizonierii încep să-şi lingă buzele, deoarece se oferă nu numai şanse reale de câştig ci şi responsabilităţi şi avantaje. Banii în plus garantează cumpărături substanţiale de la cantină (mai multe ţigări) şi chiar oportunitatea de a pune ceva deoparte pe când eşti eliberat. Acest slide arată:

Reciclarea plasticului 10,15 lire/săptămână
Împachetarea raţiilor 9,35 lire
Grădinărit (unul din cele mai căutate locuri, cu o lungă listă de aşteptare) 9,00 lire
Curățenie generală 6,70 lire
Atelier 8,50 lire
Bucătărie 8,50 lire
Magazine (foarte popular, o lungă listă de aşteptare) 10,00 lire
Capelă 8,00 lire
Unitatea de reabilitare a drogaţilor 6,70 lire

Înainte ca ea să se întoarcă cu faţa, au început să curgă întrebările. Wendy subliniază că cele mai multe din aceste slujbe au deja o listă de aşteptare, chiar şi la spălătorie, deoarece sunt mai mulţi prizonieri decât locuri de muncă. Wendy răspunde compătimitor la întrebări, fără să dea cuiva speranțe false că va primi una din slujbele mai bine plătite.

Misiunea ei la final este să înmâneze mai multe formulare să fie completate. Colegii mei le iau, apoi petrec câtva timp luând în considerare opțiunile. Eu pun un x lângă olărit în caseta de educaţie, dar adaug că aş fi fericit să ţin un curs de scriere creativă sau să învăţ alţi prizonieri să scrie şi să citească. Wendy deja a menţionat că departamentul de educaţie nu are destul personal. Oricum, îmi spune că o asemenea iniţiativă are nevoie de aprobarea guvernatorului, şi că se va întoarce cu un răspuns.

Mă întorc în celulă.

11:00 a.m.

Merg în sala de sport pentru a ajuta grupul cu nevoi speciale. Sunt cam 30 şi eu sunt însărcinat cu patru dintre ei: Alex, Robbie,

Les şi Paul. Trei dintre ei se îndreaptă direct către aparatele de canotaj, în timp ce Alex se urcă hotărât pe banda de alergare. El porneşte de la o milă pe oră şi, cu convingere şi răbdare (ceva ce eu nu prea am) reuşeşte două mile pe oră. Rar am văzut o asemenea satisfacţie pe faţa vreunui concurent. Pentru Alex e echivalentul medaliei olimpice de aur. Apoi îi sugerez să se mute pe maşina de plimbare în timp ce încerc să-l scot pe Paul de pe aparatul de canotaj să se mute pe aparatul de alergare. Trebuie să fac câteva demonstraţii cum se foloseşte înainte de a se aventura şi, când o face într-un final, o pornim la o jumătate de milă pe oră. Folosind limbajul semnelor – fluturarea mâinii în sus şi în jos – creştem viteza la o milă pe oră. Alături de el, încerc să-l învăţ cum se folosesc butoanele plus şi minus. Obţine această abilitate după ce a mers o jumătate de milă. În timp ce eu îl învăţ cum să folosească maşina, el mă învaţă cum să am răbdare. Până a ajuns la o milă a învăţat complet tehnica şi se simte ca un rege. Şi eu mă simt destul de bine.

Îmi arunc o privire prin încăpere şi-i observ pe ceilalţi prizonieri – criminali, baroni ai drogurilor, jefuitori, hoţi, câştigând la fel de mult din această experienţă ca şi cei care-i păzesc.

Sesiunea finală adună toate grupurile împreună în sala de sport unde jucăm un joc, ceva între cricket şi fotbal, numit *catchball*. O minge de plastic este rostogolită încet pe podea către un copil (trebuie să-mi amintesc că deşi gândesc ca nişte copii, nu sunt copii) care o aruncă în aer şi apoi fuge. Dacă sunt prinşi ies din joc şi le ia locul altcineva. Unul dintre jucători, Robbie, prinde aproape totul, indiferent că-i zboară pe deasupra capului, la picioare sau direct în el. Toate prinderile sunt întâmpinate cu ţipete de încântare.

La 11:30 suntem extenuaţi cu toţii. Grupul este scos pe o uşă specială dintr-o parte a sălii de sport. Băieţii îşi strâng mâinile, iar fetele îşi îmbrăţişează prizonierii favoriţi. Carl, un indian arătos primeşte mai multe îmbrăţişări decât oricare dintre noi (ei nu văd

diferenţe de culoare, doar de bunătate). Cum ei pleacă acasă, întreabă cât vei fi acolo şi astfel descopăr de ce prizonierii cu sentinţe mai lungi sunt aleşi pentru această responsabilitate deosebită[34]. Fac o încercare îndrăzneaţă de a scăpa cu grupul, la care toţi râd şi mă arată cu degetul. Când ajungem la autobuz, domnul Maiden mă cheamă, în sfârşit, înapoi.

12:00 amiaza

Prânzul. Nu-mi amintesc ce am mâncat deoarece sunt cu gândul la ziarele de dimineaţă. Mary a primit aprecieri – coloane întregi despre cum s-a descurcat cu John Humphrys.

Cuvintele pe care le-a spus Lordul Longford când era pe moarte, „Eliberaţi-l pe Jeffrey Archer", au fost menţionate aproape în fiecare coloană a ziarului. Nu l-am cunoscut pe Frank Longford bine, dar mi-a plăcut răspunsul dat lui Roy Plomley de soţia lui la emisiunea *Desert Island Discs* :

Plomley: Lady Longford, aţi dorit vreodată să divorţaţi?

Lady Longford: Nu niciodată. Să-l omor, de câteva ori, dar să divorţez, niciodată.

Simt că Mary ar fi dat aproximativ acelaşi răspuns.

2:00 p.m.

Priveam la televizor cum australienii părăseau terenul – au fost eliminaţi cu 447 – când s-a deschis uşa celulei şi mi s-a spus să mă prezint în aripa vizitatorilor. Opresc televizorul şi ies pe coridor. Nu semăna deloc cu Belmarsh. Trebuie chiar să întreb pe unde e drumul.

---

[34] Delincvenţii sexuali care aleg să nu fie plasaţi în aripa E, ci într-o altă aripă a închisorii, nu au niciodată permisiunea de a lucra cu grupul de persoane cu nevoi speciale. (N.a.)

— Mergi pe acelaşi drum ca cel spre sala de sport, îmi spune domnul Chapman, dar ia-o la dreapta la capătul coridorului.

Când ajung, cei doi ofiţeri nu mă percheziţionează prea tare şi nu manifestă nici un interes faţă de ceasul meu, care este ascuns sub mâneca de la cămaşă. Pentru vizite, toţi prizonierii trebuie să poarte cămăşile albastre cu dungi şi blugi.

Camera de vizite este cam de mărimea sălii de sport şi este împânzită cu 70 de măsuţe rotunde, fiecare înconjurată de patru scaune, unu roşu, trei albastre. Cel roşu este fixat de masă, aşa că întotdeauna rămâne loc între tine şi vizitatorii tăi. Asta pentru a preveni contrabanda. Prizonierul stă în scaunele roşii cu spatele la gardieni. În mijlocul fiecărei mese e un număr. Al meu e 14. Într-un colţ îndepărtat al încăperii se află un magazin de unde vizitatorii pot cumpăra băuturi fără alcool, ciocolată şi chipsuri. Unul dintre prizonierii în care se are încredere să umble cu banii cash în magazin este Steve (conspiraţie la crimă, bibliotecar şi contabil) care ar fi putut fi criminal, dar nu e hoţ. Odată ce toţi prizonierii sunt aşezaţi, li se permite şi vizitatorilor să intre.

Mă uit la neveste, partenere, prietene, copii în timp ce intră pe uşă şi încerc să ghicesc la care masă vor merge. Greşesc aproape de fiecare dată.

Mary e cam a 15-a care intră pe uşă. Poartă o rochie albă lungă care îi scoate în evidenţă părul închis la culoare. Will este cu un pas în spatele ei, urmat de agentul şi prietenul meu, Jonathan Loyd. El şi Will iau loc pe scaune lângă uşă pentru a ne acorda mie şi lui Mary câteva clipe de intimitate.

Mary mă pune la curent cu ce s-a mai întâmplat la Crucea Roşie. CEO-ul lor, Sir Nicholas Young, a susţinut-o cel mai mult; nu e o persoană care să se ferească. Datorită declaraţiilor sale hotărâte, Mary se simte încrezătoare – nu va mai dura mult până când voi fi mutat la o închisoare deschisă. Mai simte că Serviciul Penitenciarelor şi poliţia au fost puşi într-o situaţie jenantă şi nu pot

decât să spună că au trebuit să dea curs acuzaţiilor baronesei Nicholson. Crucea Roşie se gândeşte chiar să o dea în judecată. Sfatul avocaţilor este ca noi să rămânem de-o parte. Sunt de acord.

Mary îl cheamă pe Will care ni se alătură. Îmi spune că urmăreşte totul şi chiar dacă pentru mine e dur, amândoi lucrează în numele meu. Mărturisesc că există momente, în puterea nopţii, când te întrebi dacă mai există cineva acolo, afară. Dar realizez, când îmi revin, că nu există prizonier care să fie mai susţinut de familie decât mine. Când Will termină, i se permite şi lui Jonathan să ni se alăture, în timp ce Will merge să cumpere şase cola dietetice şi o sticlă de Highland Spring. (Trei cola sunt pentru mine).

Jonathan a venit până la Wayland să discutăm despre ultimul meu roman. Mai vrea şi ultimele noutăţi despre jurnale. Îi spun că cel despre Belmarsh e complet (70.000 de cuvinte) chiar dacă mai trebuie să-l citesc odată, dar sper să fie pe masa lui în două săptămâni.

Discutăm despre vinderea drepturilor de autor, şi suntem de acord cu un procent de 10 la sută pentru drepturile preferenţiale[35] asupra celor trei volume a jurnalelor pentru editorul meu, deoarece m-a susținut de multe ori în trecut. Dar toţi suntem de acord că nu trebuie să se întâmple nimic până când nu ştim rezultatul apelului meu, atât pentru condamnare cât şi pentru sentinţă.

Odată ce Jonathan simte că treaba lui s-a terminat, se retrage din nou, ca eu să pot petrece ultima jumătate de oră cu Mary şi Will. Când rămânem singuri recapitulăm tot ce trebuie făcut înainte să ne întâlnim din nou, peste două săptămâni. Cel puțin acum am destule cartele de telefon pentru a ține legătura în mod regulat.

Steve vine să ne curețe masa – e prima dată când Mary întâlneşte pe cineva condamnat pentru conspiraţie la crimă. Acest

---

[35] După ce se va primi oferta finală, editorul meu ar putea oferi cu 10 procente mai mult şi ar primi automat drepturile. (N.a.)

bărbat înalt, elegant „arată mai mult ca un asistent la o mare companie decât unul care era gata să omoare" este singurul ei comentariu.

— Probabil treci pe stradă pe lângă un criminal odată pe săptămână, îi spun eu.

— E timpul ca vizitatorii să plece, anunţă o voce în spatele meu.

Îmi scot de la mână ceasul Longines pentru a-l schimba cu un Swatch de 20 de dolari, cumpărat într-un moment de grabă din aeroportul Washington. Will stă cu faţa la cei doi ofiţeri care stau pe o platformă din spatele meu. Dă din cap şi ne punem amândoi noile ceasuri.

— Toţi vizitatorii trebuie să plece acum, repetă ofiţerul, politicos, dar ferm.

Ne luăm un rămas bun lung şi Mary este printre ultimii care pleacă.

Când părăsesc camera ofiţerul îmi cere să-mi scot pantofii, pe care îi verifică minuţios, dar nu-mi cere să-mi scot nimic altceva, nici măcar şosetele. Nu arată nici un interes pentru ceasul meu şi îmi face semn să trec.

4:17 p.m.

Întors în celulă găsesc tot ce am comandat la cantină pe marginea patului. Hip, hip, şi hainele mele sunt în sfârşit uscate, ura! În timp ce îmi aranjez marfa, Dale vine cu alte provizii.

6:00 p.m.

Cina. Fasole şi cartofi prăjiţi, însoţite de o cană mare de Volvic[36].

7:00 p.m.

---

[36] Marcă de apă minerală. (N.t.)

Plimbarea. Dale se alătură lui Jimmy, Darren şi mie, în timp ce mergem în jurul curţii şi facem trei circuite. În ultimul îl vede pe artistul despre care-mi vorbise ieri. Stă într-un colţ îndepărtat, desenând prizonierii. Un deţinut stă sprijinit de gard, într-o poziţie despre care el crede că este bună pentru a poza ca model. Mergem să aruncăm o privire. Desenul e excelent, dar artistul se declară nemulţumit. Nu am cunoscut niciodată un artist care să spună altceva. Cum acum e ocupat, ne înţelegem să ne întâlnim mâine seară la aceeaşi oră.

Când mă întorc, Sergio (bucătărie, Columbian) îmi spune să merg în celula lui din aripa privilegiaţilor. Îmi traduce scrisoarea de la studentul spaniol; se pare că tânărul tocmai şi-a luat masterul şi are nevoie de un credit pentru a urma cursurile doctorale. Îi mulţumesc lui Sergio şi scriu o notă în josul scrisorii pentru ca Alison să poată răspunde.

— Închiderea, zbiară un ofiţer.

Când sunt gata să plec, Sergio mă întreabă:

— Putem să ne întâlnim cândva, deoarece e ceva ce aş vrea să mai discut cu dumneavoastră?

Dau din cap că da, întrebându-mă despre ce ar vrea să discute cu mine acest columbian tăcut.

ZIUA 31 – SÂMBĂTĂ, 18 AUGUST 2001

6:21 a.m.

N-am avut o noapte prea bună. Ieri au venit câţiva prizonieri tineri şi unii dintre ei s-au dovedit a fi războinici la ferestre. Au petrecut mare parte din noapte anunţând pe toată lumea ce le-ar plăcea să-i facă domnişoarei Webb, tânăra ofiţereasă de serviciu în această noapte. Domnişoara Webb este o femeie drăguţă, care a terminat universitatea şi cu speranţe mari de promovare rapidă. Darren mi-a spus că de câte ori vine un grup nou de prizonieri, petrec primele 24 de ore cu stabilirea ierarhiilor. Noaptea, Wayland e la fel de necivilizat ca şi Belmarsh, iar ofiţerii nu arată nici un interes pentru a schimba situaţia. La urma urmei, guvernatorul doarme liniştit în patul său.

La Belmarsh am fost mutat singur într-o celulă după patru zile. La Wayland am fost lăsat de 11 zile printre oameni al căror al doilea cuvânt este „futu-i", unii dintre ei fiind acuzaţi de crimă, răpire, vătămare corporală gravă, distribuţie de droguri. Vreau să fiu bine înţeles: nu e vina ofiţerilor obişnuiţi ci a conducerii. Sunt prizonieri încarceraţi la Wayland de mult timp şi nu s-au întâlnit niciodată cu guvernatorul. Cred că nici toţi ofiţerii n-au întâlnit-o. Nu asta numesc eu leadership.

Unul dintre noii veniţi de ieri a considerat că e un lucru inteligent să-mi trântească uşa imediat după ce un ofiţer a descuiat-o ca să pot pleca la micul dejun. Apoi alerga dintr-o parte în alta pe coridor, strigând „L-am încuiat pe Jeffrey Archer, l-am încuiat pe Jeffrey Archer." Din fericire, numai câţiva deţinuţi sunt atât de înapoiaţi mintal, dar tot pot face insuportabilă viaţa tuturor.

8:15 a.m.

Micul dejun. O privire la ouăle bătute pline de cocoloaşe şi la o roşie înotând în apă şi am plecat. Când plec, Sergio îmi sugerează să ne întâlnim în camera lui la 10:30. Dau aprobator din cap.

9:00 a.m.

Sâmbăta este o zi îngrozitoare în închisoare. Este weekend şi te gândeşti la ce ai fi putut face împreună cu familia. Oricum, deoarece suntem „descuiaţi” în timpul zilei, dar „încuiaţi” seara devreme, întotdeauna e coadă în faţa uşii celulei mele: prizonieri dorind să le scriu scrisori, punând întrebări, sau în căutare de cartele de telefon şi timbre. Cel puţin nimeni nu îmi cere tutun. Aşa că sâmbăta singurele ore în care îmi pot face timp pentru scris sunt între şase şi opt dimineaţa şi şase şi opt seara.

10:00 a.m.

Îl sun pe Chris Beetles la galerie. E deschiderea la expoziţia *Cat Show* – acestea sunt în rame nu în cuşti – aşa că nu-l ţin prea mult şi promit să-l sun din nou luni.

În drumul înapoi spre celulă mă întâlnesc cu Darren pe coridor şi mă opresc să-l întreb despre Sergio, a cărui celulă e la trei uşi distanţă de a lui.

— Un adevărat gentleman, spune Darren. E un introvertit. De fapt nu ştiu mai mult despre el acum decât atunci când a venit la Wayland, acum un an. E columbian, dar e unul din puţinii prizonieri care nu s-au atins niciodată de droguri. Nici măcar nu fumează. O să-ţi placă de el.

10:30 a.m.

Când ajung în celula lui Sergio, el îşi verifică ceasul ca şi cum ar fi făcut pariu că voi fi punctual. Dacă teoria lui Archer e corectă – şi anume că poţi şti orice despre un prizonier după aspectul celulei – atunci Sergio este un om curat şi ordonat, care se simte bine în

mediul lui. Îmi oferă scaunul, în timp ce el se aşază pe pat. Engleza lui e bună, deşi nu chiar fluentă, şi îmi dau seama repede că nu ştie cine sunt, ceea ce mă ajută considerabil.

Când îi spun că sunt scriitor, mă priveşte cu interes. Îi promit că voi face rost de una din cărţile mele (tradusă în spaniolă). Trece o oră până să îmi spună ceva despre el. Îmi subliniază, de parcă ar vrea ca toată lumea să ştie, că cei din Columbia se împart în două categorii: cei care sunt implicaţi în afacerile cu droguri şi cei care nu sunt. El şi familia lui fac parte din al doilea grup, iar el pare foarte încântat când îi spun că am o aversiune faţă de droguri, care e aproape o manie.

Familia lui, îmi spune, nu ştie că el e în închisoare[37]. De fapt, telefonul lui săptămânal la Bogota îi consumă aproape toţi banii. E divorţat şi nu are copii, aşa că cei pe care trebuie să-i păcălească sunt fratele, sora şi părinţii lui. Ei cred că are un serviciu la o companie de import-export din Londra. Se va întoarce la Bogota peste cinci săptămâni. Nici măcar nu trebuie să-şi cumpere bilet de avion deoarece va fi deportat. Dacă se va întoarce vreodată în Marea Britanie va fi arestat pe loc, închis din nou şi va rămâne în închisoare până când va executa şi cealaltă jumătate din sentinţa de opt ani. Îmi spune că nu plănuieşte să se întoarcă.

Conversaţia sare de la un subiect la altul să vedem dacă putem găsi puncte comune de interes. Ştie foarte multe despre smaralde, cafea şi banane – trei subiecte despre care eu nu ştiu nimic mai mult decât ce culoare au. Apoi zăresc o fotografie a lui cu, aflu de la el, mama şi sora lui. Pe faţă îmi apare un zâmbet uriaş când ia fotografia de pe raft ca să o pot vedea de aproape.

[37] Sergio nu este numele său real. (N.a.)

— Acesta e un Botero[38]? întreb eu, arătând la pictura din spatele mamei sale.

Nu-şi poate ascunde surpriza că eu aş putea să fi auzit vreodată de maestru.

— Da, este, spune el. Mama mea e prietenă cu Botero.

Aproape sar în sus, deoarece visez de mult să adaug un Botero la colecţia mea de picturi din Londra sau la cea de sculpturi din Grantchester. Chiar am fost în Calabria, împreună cu Chris Beetles, acum doi ani, să-l vizităm pe artist la fabrica lui.

Îmi dau seama repede că Sergio cunoaşte o mulţime de lucruri despre arta latino-americană, şi numeşte câţiva alţi artişti, inclusiv pe Manzu, Rivera şi Betancourt. L-a întâlnit pe Botero şi familia este prietenă cu Manzu. Îi spun că aş fi încântat să am o operă de-a lor, dar preţurile operelor ambilor artişti sunt mult peste posibilităţile mele financiare, în special ale lui Botero, considerat Picasso al Americii de Sud. Francezii îl apreciază atât de mult încât odată au organizat o expoziţie cu sculpturile lui de-a lungul bulevardului Champs-Elysee, pentru prima oară când au onorat în felul acesta un străin.

— S-ar putea să fie posibil să găsesc una din operele lui la un preţ pe care vi l-aţi putea permite.

— Cum poate fi posibil aşa ceva? întreb eu.

Sergio îmi explică pe larg ceea ce el numeşte „mentalitatea columbiană”.

— Pentru început, trebuie să ştii că toţi compatrioţii mei vor să primească bani cash. Nu au încredere în bănci şi nu cred în cecuri, ceea ce explică de ce oscilează între a fi ori bogaţi, ori fără un ban. Când sunt bogaţi cumpără tot ce văd – bijuterii, iahturi, maşini,

[38] Fernando Botero este un pictor şi sculptor columbian. Asemenea lui Astor Piazzolla în muzică sau lui Gabriel Garcia Márquez în literatură, Botero reprezintă în cel mai înalt grad cultura latinoamericană modernă. (N.t.)

case, picturi, femei, orice; când sunt săraci vând totul şi femeile îi părăsesc. Dar columbienilor nu le e teamă să vândă, continuă el, deoarece au credinţa că mâine vor fi bogaţi din nou, şi vor răscumpăra totul, chiar şi femeile. Cunosc un comerciant din Bogota, care a cumpărat un Botero cu un milion de dolari şi cinci ani mai târziu l-a vândut cu 200.000 cash. Dă-mi timp şi îţi voi aduce un Botero la un preţ acceptabil, dar, şi face o pauză, mă aştept la ceva în schimb.

Sunt pe cale să aflu dacă Sergio se consideră şi el un artist sau este, cum a sugerat Darren „un adevărat gentleman”?

— Am o problemă, adaugă el. Sunt în închisoare de patru ani şi când îmi voi termina jumătate din sentinţă voi fi deportat.

Încerc să notez în timp ce el vorbeşte.

— Voi fi urcat în avion fără nici un cadou pentru cei trei nepoţi şi o nepoată. Ar fi posibil să-mi faci rost de trei tricouri cu Manchester United pentru nepoţi – şapte, zece şi unsprezece ani – şi un echipament Lion King pentru nepoata mea de opt ani?

— Altceva? întreb eu.

— Da, am nevoie de o valiză, pentru că tot ce am sunt sacoşele de plastic date de închisoare şi, ezită un moment, mai am nevoie de cartele de telefon de 20 de lire pentru a putea telefona la Bogota fără teama de a fi întrerupt.

— Asta-i tot?

Ezită încă o dată.

— Aş vrea 100 de lire în contul meu din închisoare ca să pot cumpăra câteva lucruri pentru familia mea din aeroport. Nu vreau să se mire că nu le-am dus niciun cadou.

Analizez cererile lui. Pentru o investiţie riscantă de aproximativ 200 de lire aş avea şansa extraordinară de a putea deţine un Botero la un preţ pe care să mi-l pot permite. Dau din cap că sunt de acord cu cererile lui.

— Dacă faci asta pentru mine, adaugă el, îţi voi spune mai multe. De fapt deja ţi-am spus într-o oră mai mult decât am spus oricărui alt prizonier în patru ani.

Apoi scrie un nume şi o adresă din Londra şi spune:

— Dă-i ei valiza, tricourile şi cele 100 de lire şi ea mi le va trimite la Wayland. În felul acesta nu vei fi implicat.

11:44 a.m.

Sun un prieten care are o afacere cu tricouri şi îi comand cele trei tricouri cu Manchester United şi costumaţia Lion King. Pare surprins, dar nu pune întrebări. Apoi îmi sun şoferul şi îi explic că lucrurile trebuie duse la un apartament din Londra, împreună cu 100 de lire.

— S-a făcut! spune el.

11:51 a.m.

Traversez coridorul până în camera lui Dale şi îi spun că am nevoie de cartele de telefon de 20 de lire.

— Pur şi simplu, *my lord?*

— Pur şi simplu, răspund eu. Trece-i în contul meu şi îţi voi trimite banii.

Deschide un dulap şi scoate 10 cartele de două lire pe care mi le dă.

— M-ai falimentat, spune.

— Atunci treci înapoi la treabă pentru că am senzaţia că voi avea nevoie de şi mai multe săptămâna viitoare.

— De ce? Suni în America.

— Ideea e bună. Continentul e greşit.

Îl părăsesc pe Dale şi mă întorc în camera lui Sergio. Îi dau cele zece cartele şi îi spun că restul lucrurilor vor fi livrate mâine dimineaţă. Mă priveşte înmărmurit.

— Ce noroc că ai fost trimis la această închisoare tocmai când eu plec.

Îi mărturisesc că eu nu văd lucrurile chiar aşa şi îi amintesc că avem o înţelegere.

— Un Botero la un preţ pe care să ţi-l poţi permite, în termen de un an, confirmă el. Îl vei avea până la Crăciun.

Când sunt pe drum spre celula mea îmi dau seama cât de mult îmi lipsesc afacerile, indiferent că sunt de două sute sau de două milioane de lire.

Odată l-am urmărit pe Jimmy Goldsmith târguindu-se pentru o cutie de table cu un vânzător stradal în Mexic. I-a luat 40 de minute şi s-a luptat pentru fiecare penny din cele 10 lire economisite, dar pur şi simplu n-a putut rezista să nu o facă.

12:00 amiaza

Prânzul. Devorez o farfurie de şuncă Princes (49 de penny) înconjurată de fasole de la închisoare, în timp ce privesc cum Anglia evită urmărirea[39].

2:00 p.m.

Merg la bibliotecă – închisă, apoi la sport – anulat. Aşa că mă plimb 45 de minute în curte.

3:00 p.m.

Bărbatul care desenează portretele altor prizonieri mă aşteaptă când mă plimb cu Darren şi Jimmy în curte. Se numeşte Shaun, dar îmi spune că majoritatea deţinuţilor îi spun Sketch. Îi spun că vreau un portret cu Dale (rănire cu intenţie), Darren (doar marijuana), Jimmy (distribuitor de Ecstasy), Steve (conspiraţie la crimă) şi Jules

---

[39] Dacă nu înţelegeţi „urmărirea” (follow on – în orig.), ar fi nevoie de un capitol pentru a explica. Dar fiţi siguri că nu e bine. (N.a.)

(distribuitor de droguri) pentru jurnal; un fel de montaj. Pare entuziasmat de comandă dar mă avertizează că trebuie să-i dea bătaie pentru că va fi eliberat peste trei săptămâni.

— Speranţe pentru nişte culori? întreb eu.

— Haideţi cu mine, spune el.

Mergem pe iarba acoperită cu gunoaie şi resturi de mâncare până ajungem în faţa ferestrei unei celule din aripa C. Mă uit printre bare la picturile care acoperă aproape tot peretele. Sunt unele şi pe pat. Nu mai am nicio îndoială că el n-ar fi omul potrivit.

— Ce ziceţi de o pictură a închisorii? sugerează el.

— Da, îi spun, mai ales dacă e o imagine de la fereastra ta, deoarece de la mine e aproape identică.

Apoi îl întreb cum doreşte să fie plătit. Shaun spune că, deoarece pleacă în curând, cel mai simplu ar fi să trimit un cec direct la el acasă, ca să poată lua banii prietena lui. Spune că se va gândi la preţ la noapte şi mi-l va spune în timpul plimbării de mâine; nu mi se permite să-l vizitez în celulă, deoarece este în altă aripă aşa că putem vorbi doar printre zăbrelele ferestrei[40].

5:00 p.m.

Cina: legume amestecate prăjite şi o cană de Volvic.

Am negociat două afaceri de artă azi, aşa că mă simt mai bine. Pentru că biblioteca este închisă şi am terminat *Jocul cu mărgele de sticlă*, nu am nimic nou de citit până mâine, când se va deschide. Petrec restul serii scriind despre Sergio.

---

[40] Teoretic, aceasta este pentru a împiedica circulaţia drogurilor de la un bloc la altul, dar nu ştiu de ce se deranjează, pentru că fiecare deţinut ştie exact la ce geam să meargă dacă vrea o doză. În momentul în care urc în aripa C, la a treia fereastră din stânga, pentru a vedea schiţele lui Shaun, unii dintre deţinuţi stau, în acest moment, la coadă în faţa următoarei ferestre pentru a-şi cumpăra droguri. (N.a.)

ZIUA 32 – DUMINICĂ, 19 AUGUST 2001

5:59 a.m.

Prima noapte liniştită după multă vreme. Ieri i-am vizitat pe cei trei prizonieri cu muzică şi cei doi care ţipau unul la altul toată noaptea. Dar nu înainte să fiu rugat să fac asta de câţiva alţi prizonieri. Am avut două surprize: în primul rând nimeni nu a vrut să mă însoţească – toţi erau fericiţi să-mi arate în care din celule erau, dar nu mai mult de atât. A doua surpriză a fost că toţi răzvrătiţii, fără excepţie, au răspuns favorabil la solicitarea mea politicoasă, fie cu „Nu eu", sau „Îmi pare rău, Jeff, o să-l opresc" şi într-un caz „O să-l opresc la nouă, Jeff". Interesant.

8:15 a.m.

Micul dejun. Un prizonier de la coada de la cantină mă întreabă dacă voi fi mutat azi.

— Nu, îi spun. Ce te face să crezi asta?

— Cardul cu numele tău din faţa celulei a dispărut, întotdeauna primul semn că vei fi mutat.

Râd şi explic.

— Este luat în fiecare zi – un fel de talisman al faptului că exist. Se pare că eu sunt singurul care nu se mută.

Când ajung la bucătărie Dale îmi face un semn că vrea să mă vadă; şi Sergio îmi face semn. Părăsesc bucătăria cu mâinile aproape goale – o felie de pâine prăjită şi două întâlniri. Mă întorc în celulă şi mănânc un bol din cerealele mele cu laptele meu.

9:15 a.m.

Program de sport. Banda de alergat din nou nu funcţionează, aşa că încep cu simulatorul de canotaj şi reuşesc să fac 1.956 de metri în zece minute. Puteam mai mult dacă nu începeam să discut

cu deţinutul de pe celălalt simulator. Tot spatele îi e tatuat cu cuvântul MONSTRU, deşi, de fapt, vorbeşte încet şi, de câte ori ne întâlnim pe coridor, prietenos. Îl întreb care e numele lui real.

— Martin. Şopteşte el, dar numai mama îmi spune aşa. Toţi ceilalţi îmi spun Monstrul.

El reuşeşte să facă 2.470 de metri în zece minute, chiar dacă vorbeşte cu mine.

Îmi spune că în ianuarie, când a ajuns la Wayland, cântărea 110 kilograme. E şofer de taxi în Essex şi recunoaşte că în această meserie e uşor să te îngraşi. Acum se menţine la 90 de kilograme şi prietena trebuie să-l viziteze la fiecare două săptămâni ca să fie sigură că-l va recunoaşte când va fi eliberat. Are o sentinţă de trei ani pentru că a transportat canabis de la un club Ilford la altul.

Aproximativ o treime din bărbaţii de aici au condamnări pentru infracţiuni legate de canabis şi cei mai mulţi spun, repet, ei spun, că niciodată nu s-ar implica în afaceri cu droguri mai puternice. De fapt, Darren merge mai departe şi, mârâind, spune că încearcă să-i descurajeze pe toţi care au făcut-o. Dacă s-ar legaliza canabisul – şi din mai multe motive nu sunt convins că ar trebui – preţul ar scădea până pe la 70 de cenţi, impozitele ar fi enorme şi închisorile s-ar goli peste noapte.

Mulţi prizonieri tineri se plâng.

— E treaba fiecăruia ce fumează, Jeff. În zece ani nici nu va mai fi considerată o chestie ilegală.

Jimmy recunoaşte că nu poate satisface cererea şi cu siguranţă niciodată nu a trebuit să forţeze pe nimeni. Darren adaugă că deşi el şi Jimmy au acţionat în acelaşi teritoriu din Ipswich nu s-au întâlnit decât la închisoare, ceea ce vă poate da o idee despre cât de mare e piaţa.

În caz că aţi uitat, sunt tot în sala de sport.

Monstrul mă lasă să mă alătur lui Darren şi Jimmy la aparatul de la bancă, unde reuşeşte să ridice 250 de kilograme în zece repetări.

Mă întorc şi eu la greutăţi, unde reuşesc să fac zece flexiuni la 50 de kilograme. Urmează o perioadă pe bicicletă, unde bat recordul mondial pedalând 5 km în 12 minute şi 54 de secunde. Păcat că este recordul mondial la alergare.

Domnul Maiden, instructorul senior de sport, îmi prezintă din nou mingea medicinală, cu care nu am mai intrat în contact de când am părăsit şcoala. Aşezăm obiectul mare din piele în spatele capului, ridic umerii ca la exerciţiile obişnuite de abdomene, apoi i-o pasez lui. Apoi o lasă să cadă înapoi peste mine. Simplu, cred eu, până când ajung la a cincea încercare, moment în care sunt epuizat, iar domnul Maiden nu-şi poate ascunde amuzamentul faţă de disconfortul meu. Ştie prea bine că nu am mai făcut acest exerciţiu de peste patruzeci de ani şi care ar putea fi rezultatul.

— O să te punem să faci trei serii de cincisprezece, cu un interval de un minut între serii, înainte de a te elibera, promite el.

— Sper că nu, îi spun, fără explicaţii.

Apoi efectuez o încălzire şi o întindere de cincisprezece minute, aşa cum ar fi cerut antrenorul meu din Londra (Karen). La sfârşitul sesiunii sunt primul la poartă, pentru că va trebui să intru şi să ies destul de repede de la duş dacă vreau să ajung la bibliotecă înainte ca uşile să se închidă.

10:21 a.m.

Alerg spre celula mea, mă dezbrac, fac duş, mă schimb, alerg spre bibliotecă. Încă transpir, dar nu pot face nimic în privinţa asta. Steve (conspiraţie la crimă) este de serviciu în spatele biroului, în calitate de bibliotecar şef. Pentru că Steve este Ascultătorul senior, i se permite să poarte propriile haine şi este adesea confundat cu un membru al personalului. Returnez *Procese celebre* şi împrumut *Douăzeci şi una de povestiri scurte* de Graham Greene.

10:30 a.m.

După ce părăsesc biblioteca, traversez direct coridorul până la capelă şi descopăr că sunt treizeci de credincioşi în congregaţia din această săptămână. După ţinuta lor, majoritatea trebuie să provină din satul local.

Bărbatul de culoare care stă lângă mine şi a fost printre cei şapte deţinuţi care au participat săptămâna trecută, îmi spune că este cea mai mare participare pe care a văzut-o vreodată. Săptămâna aceasta, slujba este ţinută de un pastor metodist pe nume Mary, însoţit de un vicar anglican pe nume Val. Predica lui Mary este de actualitate.

Ea vorbeşte despre Campionatele Mondiale de Atletism şi despre sentimentele ei pentru acei concurenţi care nu au reuşit să realizeze ceea ce şi-au propus, dar pentru mulţi dintre ei va mai exista o altă şansă. Am participat acum la patru slujbe consecutive, iar slujitorul îşi orientează întotdeauna mesajul către ceea ce îşi imaginează că va fi de interes pentru credincioşi. Niciodată nu au reuşit să ne trateze ca şi cum am fi doar nişte fiinţe umane normale.

Oamenii care nu au fost în închisoare tind să se împartă în două categorii. Majoritatea care te tratează ca şi cum ai fi un „deţinut în libertate” în timp ce minoritatea te tratează ca şi cum ai fi în camera lor din faţă.

După binecuvântare, ne adunăm într-o anticameră pentru o cafea şi biscuiţi cu localnicii. Nu este nevoie să îi descriu, deoarece nu diferă foarte mult de genul de enoriaşi care participă la slujbele bisericeşti în fiecare duminică dimineaţa în susul şi în josul comitatului. Vârsta medie este dublă faţă de cea a deţinuţilor. La ora 12 suntem trimişi înapoi în celule. Fără percheziţie. Nu suntem însoţiţi.

12:00 amiaza

Prânzul. Nu am avut încă ocazia să vorbesc cu Dale sau Sergio, aşa că fixez întâlniri cu Dale la ora 14:00 şi cu Sergio la ora 15:00.

Plec de la bucătărie cu o porţie de macaroane acoperite generos de brânză.

În timp ce aşteptăm la coada lungă, Darren îmi povesteşte când erau aproape numai macaroane, cu puţine semne de brânză. Nimeni nu s-a gândit să comenteze acest lucru, până când a devenit clar că alocarea de brânză devenea din ce în ce mai mică pe măsură ce trecea fiecare săptămână. Cu toate acestea, nimeni nu a făcut nimic în acest sens, până când, într-o săptămână, când nu mai era practic deloc brânză, ofiţerul de serviciu a început în sfârşit să manifeste un oarecare interes. Primul lucru pe care l-a descoperit a fost faptul că acelaşi bucătar fusese de serviciu în ultimele patru sâmbete şi duminici, aşa că în weekendul următor a supravegheat acest deţinut. A descoperit rapid că, sâmbătă seara, deţinutul în cauză se întorcea în celulă cu o bucată de brânză de mărimea unei perne (5 kg). Atunci când trei pâini au dispărut în aceeaşi seară, ofiţerul a decis să raporteze incidentul guvernatorului. În noaptea de sâmbătă spre duminică, o echipă de ofiţeri a făcut o razie în celula deţinutului, în speranţa de a afla ce făcea. Aceştia au descoperit că acesta conducea o afacere de succes în care producea Welsh rarebit[41], care, atunci când era prăjită, era transmisă din celulă în celulă prin gratiile ferestrei sale mici.

— Şi erau al naibii de bune, adaugă Jimmy, lingându-şi buzele.

— Cum reuşea să le prăjească? am întrebat.

— În fiecare aripă există un fier de călcat comun, care ajungea întotdeauna în celula lui Mario sâmbăta seara, a explicat Darren.

— Cât a cerut bucătarul?

— Pentru două nopţi de aprovizionare, o cartelă telefonică de două lire.

— Şi cum l-au pedepsit?

---

[41] Mâncare britanică ce constă într-un sos fierbinte pe bază de brânză, servit peste felii de pâine prăjită. (N.t.)

— A fost confiscat fierul de călcat, iar Mario a fost trimis la spălătorie şi i s-au adăugat douăzeci şi una de zile la pedeapsă. Dar au fost nevoiţi să îl reinstaleze după câteva luni, deoarece mulţi deţinuţi se plângeau de faptul că nivelul gătitului scădea în timpul weekendurilor. Aşa că a fost adus înapoi, iar după alte şase luni au uitat şi de pedeapsa de douăzeci şi una de zile adăugată.

— Şi pentru ce se află Mario închis? am întrebat eu.

— Evaziune fiscală – trei ani – şi echipa de combatere a fraudelor a trebuit să fie foarte deşteaptă pentru a descoperi ce punea la cale atunci, spune Darren în timp ce ieşim din bucătărie.

Îmi notez în minte să mă asigur că mă voi întâlni cu el.

2:00 p.m.

Dale vrea să discute cu mine despre lista de cantină pentru săptămâna viitoare şi a stabilit o limită superioară de 20 de lire. „Altfel, se vor crea suspiciuni”, îmi explică el. Suma de 20 de lire va fi în regulă, deoarece sunt încă creditat în fiecare săptămână cu 12,5 lire din contul meu.

Dale mi-a rezolvat şi problema cu caietele, pentru că a pus cumva mâna pe trei caiete A4, pentru care mă taxează cu 4 lire. Aş plăti cu plăcere 10 lire, deoarece nu mai am decât douăzeci de pagini din ultimul meu caiet, dar această nouă rezervă ar trebui să-mi ajungă pentru o lună.

5:00 p.m.

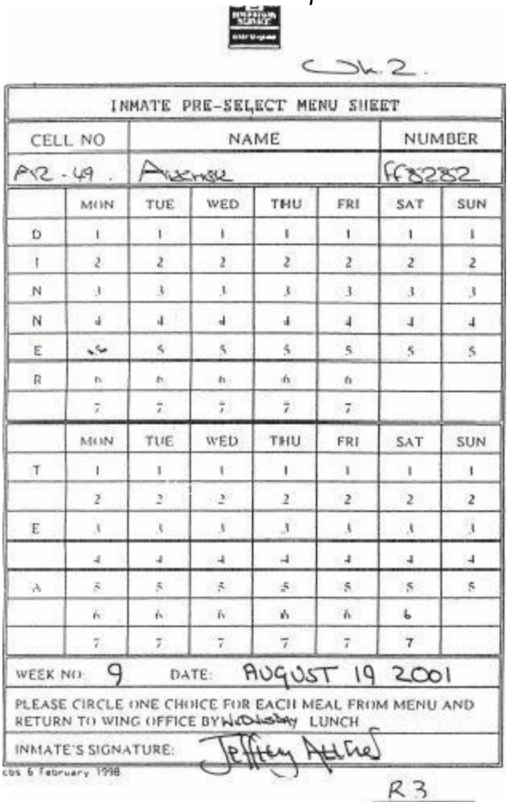
O sun pe Mary la Grantchester, dar nu-mi răspunde. Încerc la Londra, dar aud doar vocea lui Alison pe robotul telefonic. Am uitat că este plecată în vacanţă. În orice caz, este duminică.

5:45 p.m.

Cină. Şunca arată bine, dar eu am ales mâncarea vegetariană şi nu poţi să te răzgândeşti după ce ai semnat foaia de meniu

săptămânal (vezi mai jos). Dale se gândeşte să-mi dea o felie, dar cum bestia neagră este de serviciu în spatele plitei, nu riscă. În fiecare duminică primeşti o foaie de meniu care se roteşte în funcţie de un ciclu de patru săptămâni; îţi completezi selecţia dintr-o listă afişată în faţa biroului principal, dând bucătăriei un preaviz cu privire la cantitatea pe care va trebui să o comande din fiecare produs. Nu mă pot plânge de asta.

Foaia de meniu săptămânal

INMATE PRE-SELECT MENU SHEET

CELL NO	NAME	NUMBER
AR-49.	Archer	FF8282

	MON	TUE	WED	THU	FRI	SAT	SUN
D	1	1	1	1	1	1	1
I	2	2	2	2	2	2	2
N	3	3	3	3	3	3	3
N	4	4	4	4	4	4	4
E	5	5	5	5	5	5	5
R	6	6	6	6	6		
	7	7	7	7	7		

	MON	TUE	WED	THU	FRI	SAT	SUN
T	1	1	1	1	1	1	1
	2	2	2	2	2	2	2
E	3	3	3	3	3	3	3
	4	4	4	4	4	4	4
A	5	5	5	5	5	5	5
	6	6	6	6	6	6	
	7	7	7	7	7	7	

WEEK NO: 9 DATE: AUGUST 19 2001

PLEASE CIRCLE ONE CHOICE FOR EACH MEAL FROM MENU AND RETURN TO WING OFFICE BY Wednesday LUNCH

INMATE'S SIGNATURE: Jeffrey Archer

cbs 6 February 1998

R3

6:00 p.m.

Încuiaţi pentru următoarele paisprezece ore. Încep să citesc *The Basement Room* de Graham Greene. Descrierea personajelor minore

este uluitoare prin simplitatea sa, iar povestea, deşi complexă, cere totuşi să întorci pagina. Consider că faptul că nu a câştigat niciodată premiul pentru literatură este o reflecţie asupra Comitetului Nobel, nu asupra domnului Greene.

ZIUA 33 – LUNI, 20 AUGUST 2001

5:54 a.m.

Mă trezesc şi mă întreb cât timp îi va lua poliţiei să închidă dosarul despre kurzi şi să mă lase să fiu transferat într-o închisoare deschisă. Ieri am auzit o poveste despre un deţinut care a vrut să facă invers. El a depus o cerere pentru a fi transferat de la o închisoare deschisă de tip D la o închisoare de tip C – un mediu mai sigur, cu un regim mai dur. Motivele sale par ciudate, dar, mi s-a spus, nu sunt neobişnuite.

El ispăşea o pedeapsă de 22 de ani pentru crimă. După cinci ani, l-au mutat de la categoria A la categoria B, care are un regim un pic mai relaxat. După alţi doisprezece ani, l-au transferat la Wayland. La Wayland a devenit un deţinut privilegiat, cu toate beneficiile pe care le oferă acest lucru. A fost, de asemenea, grădinar şef, ceea ce i-a permis să iasă din celulă în cea mai mare parte a zilei şi i-a oferit un venit de peste 30 de lire pe săptămână. În lumea lui, nu-i lipsea nimic, iar guvernatorul îl considera un prizonier model.

După douăzeci de ani, i s-a acordat statutul de categorie D ca parte a pregătirii sale pentru întoarcerea în lumea exterioară. A fost transferat la închisoarea deschisă Ford din Sussex pentru a-şi începe reabilitarea.

A stat la Ford mai puţin de o lună. Într-o după-amiază de sâmbătă, a fugit şi s-a predat la secţia de poliţie locală câteva ore mai târziu. A fost arestat, acuzat de tentativă de evadare şi trimis înapoi la Wayland, unde a rămas până când şi-a ispăşit pedeapsa[42].

Guvernatorul de atunci nu s-a putut abţine să nu-l întrebe de ce a fugit. El a răspuns că nu putea face faţă responsabilităţii de a lua

---

[42] Nu poţi evada de la o închisoare de categorie D, ci doar să pleci; o greşeală pe care presa o face în mod constant - pentru că folosirea cuvântului „evadare” face un titlu mai bun. (N.a.)

propriile decizii. De asemenea, îi era dor să aibă un loc de muncă adecvat şi să se bucure de linia disciplinară ordonată a regimului Wayland. Dar cel mai mult îi lipseau zidurile înalte care înconjurau închisoarea, pentru că îl făceau să se simtă în siguranţă faţă de toţi acei oameni de afară.

Cu mai puţin de şase luni înainte de expirarea pedepsei, a fost găsit în celula sa cu o bucată de hârtie argintie din ambalajul unui KitKat, câteva grame de heroină şi un chibrit aprins[43]. A apăsat chiar şi butonul de urgenţă din celulă pentru a se asigura că va fi prins. Guvernatorul nu ştia ce să facă, pentru că ştia prea bine că deţinutul nu luase niciodată heroină în douăzeci de ani. I s-au adăugat doar şase săptămâni la sentinţă şi a fost eliberat câteva luni mai târziu. La o lună după ce a părăsit închisoarea, s-a sinucis[44].

8:15 a.m.

Micul dejun. Mănânc un Shredded Wheat şi mă gândesc la Ian Botham. Acest lucru este de două ori mai potrivit pentru că săptămâna aceasta se împlinesc douăzeci de ani de când a marcat 149 la Headingley şi, cu ajutorul lui Willis şi Dilly, a învins Australia, deşi Anglia a trebuit să urmeze. În meciul de astăzi, Australia conduce cu 314, şi presupun că Adam Gilchrist va finaliza în curând, deoarece au câştigat deja seria, iar Anglia a marcat doar o

---

[43] Cea mai ingenioasă metodă pe care am întâlnit-o pentru a fuma heroină este să înmoi un pachet Benson & Hedges în apă şi apoi să separi folia aurie de carton. (N.a.)

[44] Cele mai multe sinucideri au loc în primele etape ale intrării în închisoare sau la scurt timp după persoanele au fost eliberate. Martin Narey, directorul general (în prezent comisar pentru servicii corecţionale) petrece mult timp spunând presei cât de îngrijorat este de numărul de sinucideri din închisori – care, întâmplător, a crescut în fiecare an în ultimul deceniu. Ceea ce nu vă spune este câte sinucideri au loc în decurs de un an de la ieşirea din închisoare, ceea ce reprezintă o acuzaţie mult mai condamnabilă la adresa programului de reabilitare al Serviciului penitenciar. (N.a.)

singură dată în ultima sută de ani mai mult de 300 de puncte într-o repriză finală împotriva Australiei.

9:11 a.m.

Unul dintre capelanii închisorii mă vizitează. Ea poartă un mesaj de la Michael Adie, care până de curând a fost episcop de Guildford. Michael şi cu mine ne-am întâlnit pentru prima dată în 1969, când el era Vicar de Louth, iar eu eram deputat în Parlament pentru acea frumoasă circumscripţie[45]. Era un prieten mai apropiat de Mary, deoarece obţinuse o diplomă cu onoruri în matematică la Cambridge. Michael vrea să mă viziteze şi a descoperit că un episcop poate vedea un prizonier fără ca acest lucru să-i afecteze cota de vizite.

Îi sugerez lui Margaret, capelanul închisorii, că faptul că Michael vrea să facă o călătorie lungă până în Norfolk este tipic pentru spiritul său generos, dar ar fi mai înţelept să aştepte să afle în ce închisoare de categoria D mă vor transfera. Sunt sigur că va fi mai aproape de Londra şi ar putea să mă viziteze acolo. Ea acceptă cu amabilitate să îi transmită acest mesaj.

12:00 amiaza

Prânz. Când ajung la bucătărie, Dale pare neliniştit şi îmi şopteşte că trebuie să mă vadă urgent.

Mă întorc în celulă, deschid televizorul şi aflu că Anglia are 12 la 2 şi că victoria australienilor pare acum sigură. Tot ce putem spera acum este o remiză. Jules cel neştiutor crede că Anglia încă mai poate câştiga. Binecuvântat să fie. La urma urmei, s-a apucat să se uite la crichet doar pentru că este închis în aceeaşi celulă cu mine.

---

[45] Am stat împreună în Camera Lorzilor, iar contribuţiile sale pe o serie de subiecte au fost formidabile. (N.a.)

2:00 p.m.

Program de sport. Îmi completez programul obişnuit şi simt că am revenit la nivelul de antrenament pe care îl aveam înainte de condamnare. Plec din sala de exerciţii pentru a verifica ce se întâmplă în sala principală, unde găsesc un meci de volei în desfăşurare. Atât de mulţi deţinuţi vor să participe, încât joacă o echipă cu o echipă în faţă şi una în spate. La sfârşitul meciului, accept faptul că nu mai pot spera să joc la acest nivel şi mă desemnez arbitru. În decurs de un minut, am dat un punct de penalizare pentru că un deţinut înjură în urma unei decizii a mea. Aproape că izbucneşte o revoltă şi trec câteva minute până reuşesc să reiau jocul. Urmează apoi un meci strâns, bine disputat, fără să mai fie rostite alte înjurături. Când fluier finalul meciului, jucătorii din ambele tabere se întorc cu toţii cu faţa la mine şi înjură ca unul singur.

3:20 p.m.

După un duş, mă aşez în celula mea minusculă şi privesc cum Anglia se luptă pentru a reveni la 107 la 2. Jules mai e convins că Anglia poate câştiga. Dale mă vizitează în celula mea imediat după ce Jules a dispărut la educaţie. Dale mă avertizează că a fost intervievat de un ofiţer de securitate. Deşi nu au nicio dovadă, sunt destul de siguri că cele cinci mandate poştale de 20 de lire pe care le-a primit săptămâna trecută au venit de la mine şi l-au avertizat că, dacă mai apar şi alte sume de bani care nu pot fi justificate, vor demara o anchetă completă. Amândoi suntem de acord că plăţile vor trebui să înceteze şi, odată cu ele, livrările mele săptămânale. Ajutor!

3:50 p.m.

Acelaşi ofiţer mă intervievează treizeci de minute mai târziu, spunând că are motive să creadă că am trimis bani unui alt deţinut.

Ofiţerul nu ar fi putut fi mai rezonabil şi adaugă că, dacă acest lucru se întâmplă din nou, ar putea afecta foarte mult şansele mele de a redobândi statutul de categorie D. Este momentul în care mă întreabă dacă sunt hărţuit şi dacă plătesc pe cineva să mă protejeze. Am izbucnit în râs. În mod evident, ofiţerul consideră că Dale, la 1,80 m şi 170 de kilograme, este supraveghetorul meu plătit.

I-am spus clar că nu mă intimidează nimeni şi că nu am nevoie de protecţie, dar dacă va fi cazul, el va fi primul care va auzi despre asta. Ultimul lucru de care am nevoie este să-mi pun în pericol categoria D sau să fiu bătut.

Mă întorc în celula mea şi aflu că Anglia are 207 la 3, iar Butcher îşi dă viaţa pe teren. Chiar şi McGrath este trimis în mod regulat în toate părţile terenului. Să aibă Jules dreptate?

4:30 p.m.

Plimbare. Acum ies în curte în fiecare zi, nu doar pentru că am nevoie de aer curat, ci şi pentru a afla poveşti de la deţinuţii din diferite aripi. Mulţi dintre ei sunt infractori profesionişti, în timp ce alţii sunt doar proşti sau leneşi. Cei mai periculoşi şi mai înspăimântători sunt o combinaţie a celor trei. Cu toate acestea, o minoritate dintre ei sunt inteligenţi; dacă nu ar fi fost circumstanţele în care au fost crescuţi, mulţi dintre ei ar fi putut foarte bine să ocupe poziţii de răspundere. Darren este de acord cu mine, dar, arătând spre un deţinut aflat la câţiva paşi în faţa noastră, adaugă:

— Dar nu şi în cazul lui.

— De ce? întreb eu. Cine este el?

— E Dumbo, spune el, dar nu oferă alte explicaţii până când nu am trecut pe lângă el şi a dispărut cu mult din raza noastră de atenţie. În decembrie anul trecut, continuă Darren, Dumbo era şomer şi se confrunta cu perspectiva unui Crăciun cu totul nefericit. Soţia lui a spus că s-a săturat şi i-a spus să iasă să facă rost de nişte bani, fără să-i pese cum. Dumbo a dispărut la cel mai mare magazin

de jucării din oraş, de unde a furat o replică de pistol. Apoi a traversat strada, a jefuit farmacia locală şi a plecat cu 1.400 de lire sterline în numerar. S-a întors acasă şi i-a înmânat banii soţiei sale, încrezător că aceasta va considera că a avut o zi bună de muncă. Dar, după ce a numărat bancnotele, aceasta i-a spus că nu erau suficienţi şi că trebuie să meargă să mai aducă alţii. Ţineţi-vă respiraţia, a spus Darren, Dumbo pleacă din nou de acasă, se întoarce pe strada principală, intră din nou în aceeaşi farmacie cu intenţia de a repeta jaful, doar pentru a găsi doi ofiţeri de poliţie care îl interoghează pe proprietar. Dumbo a fost arestat pe loc, însoţit la cea mai apropiată secţie de poliţie, acuzat şi ulterior condamnat la opt ani de închisoare pentru jaf în timp ce se afla în posesia unei arme de foc.

Niciun romancier nu ar îndrăzni să se gândească la un astfel de complot.

5:15 p.m.

Când mă întorc în celulă, Jules este lipit de televizor. Butcher este încă pe teren. Amândoi privim cum predicţia lui Jules se adevereşte şi Anglia se îndreaptă spre o victorie celebră – Butcher, după ce a marcat cursa câştigătoare, are 173 de puncte şi nu este eliminat. Aceasta este o repriză de care nu va fi singura persoană care îşi va aminti pentru tot restul vieţii.

Cred că ar trebui să subliniez că Jules este la fel de entuziasmat ca şi mine. Un convertit. În urmă cu o săptămână nu înţelegea ce înseamnă o remiză, cu atât mai puţin ce înseamnă o continuare, iar acum abia aşteaptă joia viitoare pentru a urmări al cincilea şi ultimul test. Sper că nu se aşteaptă ca toate să se termine aşa.

5:45 p.m.

Cină. Mănânc fasolea şi cartofii prăjiţi când domnul Meanwell descuie uşa celulei şi cere să vorbească cu mine în particular. Nu mai vorbeşte până când nu suntem în biroul său şi uşa este închisă.

— Ai fost norocos că ai scăpat de data asta, dar să nu mai faci asta din nou, mă avertizează el. Dacă o faci, ţi-ar putea întârzia încadrarea la categoria D cu luni de zile. Şi dacă te gândeşti să faci ceva cu Sergio, aşteaptă până când îşi va ispăşi pedeapsa.

Sunt impresionat de cât de bine informat este domnul Meanwell[46].

---

[46] Majoritatea ofiţerilor îşi cultivă proprii informatori, dar nu dezvăluie nimănui, nici măcar altor ofiţeri, cine sunt aceştia. (N.a.)

ZIUA 34 – MARŢI, 21 AUGUST 2001

6:11 a.m.

Am dormit bine, am scris timp de două ore.

8:15 a.m.

Mic dejun. Din nou Rice Crispies. Mi-a luat până la jumătatea celei de-a doua săptămâni ca să-mi dau seama că luni e grâu mărunţit, marţi sunt Rice Crispies, iar miercuri fulgi de porumb. Nimic nu se schimbă. Totul e stabilit.

10:00 a.m.

Adaptarea mea pare să-şi urmeze cursul. Cu toate acestea, rămân în aripa de iniţiere în timp ce aştept ca o celulă pentru o singură persoană să se elibereze. Sunt informat de acest lucru deoarece ciclul a început din nou: un nou grup de deţinuţi este văzut de un membru al Consiliului de Vizitatori. Mă uit prin mica fereastră cu plasă de la uşă; de data aceasta nu este domnul Flintcroft, ci o sosie.

10:15 a.m.

Educaţie. Îmi trag pe mine cizmele maro grele, furnizate de închisoare conform noului regulament, în timp ce mă pregătesc pentru prima mea lecţie de olărit. După ce am ieşit din celulă trebuie să întreb mai mulţi ofiţeri şi colegi care este drumul spre Centrul de Artă, care se dovedeşte a fi în cealaltă parte a închisorii.

Când, în sfârşit, îl localizez, prima persoană pe care o văd la intrarea în încăpere este Shaun, care stă într-un colţ al atelierului mare şi pătrat şi lucrează la un pastel abstract. Mă întâmpină cu un zâmbet. Următoarea persoană pe care o zăresc este o doamnă care presupun că trebuie să fie tutorele nostru. Are în jur de 1,65 metri, părul şi ochii negri, cu un zâmbet cald. Se prezintă ca fiind Anne.

Prima sarcină pe care mi-o dă Anne este să citesc o carte de olărit şi să văd dacă dau peste vreun obiect pe care aş vrea să-l recreez. Încerc să-i spun despre lipsa mea de talent în acest domeniu, dar ea doar zâmbeşte. Încep să citesc cartea în timp ce ea trece la Roger, un indian vesel (jefuitor de bănci), care face o sculptură a Fecioarei Maria. Apoi trece la Terry (hoţ de buzunare), care îşi modelează bucata de lut într-un leu. Sunt absorbit de cartea mea când Anne se întoarce, însoţită de o bucată mare de lut. Are şi un băţ subţire de lemn care arată ca un cuţit fără mâner, cu numărul patru. Aruncă o privire spre pagina la care am ajuns şi vede o figură de bărbat cu cap şi umeri. Cu ajutorul cuţitului de lemn, ea ciopleşte bucăţi din lutul pătrat pentru a începe să formeze umerii, apoi mă lasă să încep prima mea încercare de sculptură figurativă.

În timp ce îmi îndrept atenţia către cap şi gât, intru în discuţie cu Shaun, care îşi freacă degetele de pictură pentru a încerca să dea imaginii sale un aspect de ceaţă. În timp ce el vorbeşte despre artiştii care îl influenţează, eu încerc subtil să deviez conversaţia de la artă şi să aflu de ce se află în închisoare, aşteptându-mă ca el să spună că este o altă victimă a drogurilor.

— Nu, nu, nu, nu, spune el. Falsificare.

Îmi ciulesc urechile.

— Picturi? întreb.

— Nu, răspunde el. Oricât de mult mi-ar plăcea să fiu un Keating sau un Elmyr Hory, e mai banal decât atât – tichete cadou de la John Lewis.

Râd.

— Şi cum ai fost prins?

— Am fost turnat de partenerul meu, căruia i s-a făcut frică şi a devenit martor. El a scăpat, în timp ce eu m-am ales cu 13 luni de închisoare.

— Treisprezece luni? E o sentinţă ciudată.

— Am primit douăsprezece luni pentru fals şi o lună în plus pentru că nu m-am prezentat la prima audiere.

— Cu cât ai scăpat? am întrebat cu nonşalanţă.

— Nu pot să-ţi spun asta, răspunde el. Dar am recunoscut că am furat câteva mii de dolari.

— Şi vei ieşi în trei săptămâni, deci cât timp ai executat?

— Puţin peste patru luni.

— Deci nu ai atât de mult timp la dispoziţie pentru a-mi îndeplini misiunea.

Se întoarce la caietul de schiţe şi răsfoieşte câteva pagini. Îmi dezvăluie o jumătate de duzină de schiţe cu cinci figuri în diferite ipostaze şi mă întreabă pe care o prefer.

— Tu pe care o preferi?

— Numărul trei, spune el, punându-şi degetul mare pe schiţă.

Dau din cap că sunt de acord, în timp ce Anne reapare lângă mine.

— Înţeleg ce vrei să spui prin lipsa de talent, spune ea, şi izbucneşte în râs la rezultatul meu slab de a face cap şi umeri, care arată ca o încrucişare între ET şi un Botero.

Roger (spărgător de bănci) şi Terry (hoţ) trec pe acolo ca să afle ce provoacă atâta veselie.

— Ar fi trebuit să începi cu o oală, omule, spune Roger, şi să nu încerci să avansezi atât de repede.

El a identificat deja cel mai mare defect al meu.

Fără avertisment, doi ofiţeri intră şi încep să efectueze o percheziţie. Presupun că trebuie să fie pentru a verifica numărul cuţitelor de lemn şi al sârmei folosite pentru tăierea chitului. Dar nu, mi s-a spus mai târziu că era pentru droguri. Atelierele de lucru sunt, evident, un loc obişnuit pentru traficanţi de droguri.

Pe drumul de întoarcere spre celula mea mă rătăcesc din nou, dar Shaun mă însoţeşte în aripa A şi îmi spune că a găsit un concept pentru coperta Wayland. Întotdeauna am presupus că un grafician

va realiza coperta cărţii, dar ideea ca un coleg de celulă să execute lucrarea este foarte atrăgătoare. Admir, de asemenea, spiritul întreprinzător al lui Shaun, care a sesizat această oportunitate. În timp ce ne despărţim la intersecţia în T dintre cele două blocuri, convenim să ne întâlnim în timpul plimbării de după-amiază pentru a continua discuţia.

12:00 amiaza

Prânzul. Supă de ciuperci Dale's şi o frigăruie vegetală.

2:14 p.m.

Îmi sun avocatul pentru a încerca să aflu ultimele noutăţi despre ancheta aspra campaniei *Purul Adevăr*. Poliţia a primit toate documentele noastre şi un raport detaliat de la Crucea Roşie. Inspectorul-şef Perry, care se ocupă de caz, este înţelegător, dar spune că trebuie să urmărească toate acuzaţiile baroanei Nicholson. Pentru inspectorul Perry o zi nu înseamnă nimic; pentru mine sunt alte paisprezece ore închis într-o celulă.

5:00 p.m.

Cină: Friptura chinezească şi legume. O reţetă originală servită într-o singură bucată, şi cu siguranţă nu a fost gătită de cineva care să fie originar din Orient.

6:00 p.m.

Fără sală de sport de seară, deoarece are loc un meci de cricket între blocurile A şi D (aripa fără droguri cunoscută ca fiind

paradisul drogurilor)[47]. Îmi recapitulez scenariul zilei când Jimmy apare în faţa uşii celulei mele.

— Eşti la bătaie la numărul cinci, my lord, spune el, uitându-se la foaia de joc a echipei sale.

— Ce? spun eu. Ultimul meci pe care l-am jucat a fost în echipa lui David Frost împotriva celor de la Lords Taverners şi, cu acea ocazie, am fost eliminat la prima minge.

— Cine a fost aruncătorul? întreabă el.

— Imran Khan, îi răspund eu.

— Aruncătorul pakistanez rapid? întreabă el cu neîncredere.

— Da, dar la acea vreme arunca cu break-uri lente.

— Eşti încă numărul cinci la bătaie. Prezintă-te la coridorul de sus în cinci minute.

Mă schimb într-un trening, pun un dop de sticlă în gaura din uşa mea[48] şi fug la poartă pentru a-l găsi pe Darren aşteptându-mă.

— Îmi place noul Swatch, spune el. Ce s-a întâmplat cu Longinesul?

Îi povestesc despre transferul meu ilicit al ceasului către Will în timpul ultimei vizite a familiei.

— Supraveghetorii au observat, mă asigură Darren, şi precis au fost foarte bucuroşi să vadă că acel ceas a plecat din închisoare. Gândeşte-te la problemele pe care le-ar fi cauzat dacă cineva l-ar fi furat. Te avertizez, nu le place când se fură.

---

[47] Mulţi deţinuţi cer să intre în „blocul fără droguri”, deoarece acest lucru îi ajută la şansele de eliberare condiţionată anticipată, deşi nu au nicio intenţie de a renunţa la droguri. (N.a.)

[48] Dacă pui un dop de sticlă Robinsons în spaţiul unde se pune zăvorul, poţi să ieşi din celulă, să împingi uşa, iar aceasta pare închisă. Când te întorci, o poţi deschide fără să deranjezi un ofiţer. Ofiţerii închid ochii la acest subterfugiu – din motive evidente. (N.a.)

— Apropo, adaugă Darren, unul dintre băieţii din aripa noastră va fi transferat mâine, aşa că asta ar putea fi şansa ta de a scăpa de adaptare.

Inima îmi tresare la această veste. Încerc să aflu mai multe detalii în timp ce ne continuăm plimbarea, trecem printr-o poartă şi ieşim pe un câmp mare şi deschis, înconjurat de un gard înalt acoperit cu sârmă ghimpată[49].

Jimmy câştigă tragerea la sorţi şi alege să lovească. Acum, pentru cei care înţeleg jocul de cricket, închisorile respectă un set de legi asupra cărora nimeni nu are jurisdicţie. Acestea vă pot oferi sau nu o perspectivă mai bună asupra modului de gândire din închisoare:

(a) Ambele echipe au la dispoziţie câte zece reprize fiecare.

(b) Fiecare over este de nouă mingi şi nu se schimbă niciodată capătul.

(c) Fiecare echipă trebuie să joace cu cinci aruncători care pot juca câte două lovituri fiecare, dar nu consecutiv.

(d) Nu există limite şi trebuie să alergi la fiecare tur.

(e) Echipa cu cel mai mare scor este câştigătoare.

(f) Decizia arbitrului este definitivă.

În timp ce cealaltă echipă intră pe teren, Dale şi Carl se pregătesc pentru blocul A. Mă uit în căruciorul cu echipament, sperând că voi găsi o cutie şi o cască. La vârsta de şaizeci şi unu de ani, nu-mi vine să mă confrunt cu un jucător de bowling din Brixton, de 22 de ani, indian, care crede că ar fi amuzant să mă trimită în spital fără să se teamă că va fi arestat pentru asta. Nu-mi vine să-mi cred ochilor: bâte, apărătoare, căşti, protecţii, cutii şi mănuşi care sunt cu mult superioare la tot ce am văzut vreodată la un meci de club.

---

[49] Utilizarea sârmei ghimpate este un alt exemplu de încălcare a legislaţiei europene de către Serviciul penitenciar, preferând să plătească o amendă consistentă în fiecare an. (N.a.)

Deschizătorii noştri s-au întors amândoi în pavilion la sfârşitul primei reprize, cu scorul de 6 la 2. Poate că avem echipament de primă clasă, dar descopăr rapid că nu ajută prea mult la standardul nostru de cricket. Numărul patru al nostru rezistă trei mingi, aşa că, la mijlocul celei de-a treia reprize, mă trezesc ieşind pentru a mă alătura lui Jimmy.

Aripa D mă huiduie până la locul de joc, dând un nou sens cuvântului „alunecare”. Cu toate acestea, urmează ceva mai rău, pentru că indianul la care m-am referit mai devreme îşi linge buzele în aşteptare. La naiba, e rapid, dar e atât de hotărât să mă omoare încât precizia este sacrificată şi cele nouă mingi pe care le are în joc sunt extinse la treisprezece, cu patru suplimentare. După alte două reprize (nu uitaţi, câte nouă mingi fiecare), Jimmy şi cu mine avansăm din fericire la 35 pentru 4. Atunci, căpitanul meu decide să încerce să arunce mingea peste gardul închisorii şi sfârşeşte prin a fi eliminat din joc.

Mă tem că nici Neville Cardus şi nici E. W. Swanton nu ar fi putut face dreptate progresului nostru de la 35 pentru 4 la 39. Tot ce trebuie să ştiţi este că indianul a revenit pentru a doua sa lovitură, iar în următoarele nouă mingi a luat cinci wicket-uri cu un cost de patru alergări. Părăsesc terenul cu 11 puncte, după ce nu am mai jucat nicio minge de când căpitanul meu s-a întors în pavilion (jucătorii nu se schimbă cu rezerve). Dar nu totul este pierdut, pentru că atunci când blocul A intră pe teren – mulţumită demonului nostru rapid Vincent (omor prin imprudenţă) – trei dintre adversarii noştri se întorc în pavilion până la sfârşitul primei reprize, pentru un total de numai cinci alergări.

Al doilea aruncător este indianul nostru. El este jefuit cu două capturi scăpate şi un LBW, sau cel puţin aşa am crezut eu, de la punctul de acoperire. Când a ieşit din joc, blocul D a ajuns doar la 9 pentru 2, dar apoi regulile închisorii ne cer să ne folosim al treilea aruncător. La sosirea lui, jocul se termină rapid, mingea fiind

aruncată fără milă pe teren. Blocul D a atins totalul necesar fără a mai pierde nici un wicket şi cu cinci reprize rămase.

Pe drumul de întoarcere spre celulele noastre, căpitanul blocului D spune:

— Nu-i rău, Jeff, chiar dacă ai jucat ca un nenorocit de şcoală publică.

În închisoare trebuie să-ți demonstrezi valoarea în fiecare zi.

După ce ne întoarcem în interiorul blocului, îi spun lui Jimmy că s-ar putea să mă alătur lui în celulele privilegiaților.

— Nu prea cred, Jeff, îmi răspunde el. Omul care ne părăseşte este omul de serviciu din aripa noastră şi cred că i-au oferit celula lui David (contrabandist de whisky), omul de serviciu din aripa ta. Inima mi se face bucăţi. Cel mai bine ar fi să te muţi în celula lui David şi să stai acolo până când se eliberează alta.

8:00 p.m.

Mă întorc în celula mea, dar, din păcate, nu am timp să fac un duş înainte de a fi cu toţii încuiaţi. Sunt obosit, transpirat şi chiar mă doare puţin, după ce mi-am folosit muşchii pe care în mod normal nu-i pun în acţiune în sala de sport. De asemenea, mi-e foame, aşa că deschid o conservă de şuncă Princes (49 pence) şi un pachet de chipsuri (27 pence).

9:00 p.m.

Jules se uită la *The Bill*, în timp ce eu continui să citesc *The Man Within* de Graham Greene. Adorm întrebându-mă dacă aceasta va fi ultima mea noapte într-o celulă de două persoane.

ZIUA 35 – MIERCURI, 22 AUGUST 200

6:04 a.m.

Trezirea. Fantazez la posibilitatea de a fi singur în celulă. Scriu timp de două ore.

8.15 a.m.

Mic dejun. Fulgi de porumb şi o felie de pâine prăjită. Dale lipseşte din spatele plitei.

8:40 a.m.

Îl zăresc pe Dale pe coridor. Îmi spune că şi-a dat demisia de la locul de muncă de la plita de gătit. S-a săturat să se trezească cu treizeci de minute înaintea noastră, doar pentru a fi abuzat de deţinuţii care nu consideră că porţia lor de cartofi prăjiţi este suficient de mare.

Văd că numele meu este înscris pe tablă în faţa biroului pentru a mă prezenta la ofiţerul superior, domnul Meanwell. Mă duc direct la el. Are o scrisoare recomandată pentru mine şi o deschide. Are o misivă dactilografiată pe două feţe, pe care mi-o înmânează, dar nu este interesat să o citească. În timp ce el verifică în interiorul plicului dacă înăuntru sunt droguri, bani, chiar şi timbre, eu încep să citesc scrisoarea şi, după numai un paragraf, i-o dau înapoi domnului Meanwell. Când o citeşte, o privire de neîncredere îi apare pe faţă. Expeditorul vrea să împrumute 10.000 de lire pentru a investi într-o „afacere imposibil de ratat” şi este dispus să împartă profitul pe din două.

— Cât de des primeşti aşa ceva? întreabă el.

— De două sau trei ori pe săptămână, mărturisesc, cerând sume de la 50 de lire sterline până la un milion pentru o altă „afacere imposibil de ratat”.

— Apropo, spune el în timp ce-mi înmânează plicul gol, s-ar putea să te muţi astăzi.

Apropo, apropo, apropo, apropo – atât de obişnuit pentru el, atât de important pentru mine.

— Unul dintre băieţii de la aripa privilegiată este transferat la o închisoare mai aproape de casă şi îi alocăm celula unui deţinut care va prelua responsabilităţile sale de curăţenie. După ce se rezolvă asta, te vom muta în celula lui. M-am gândit să te trimit direct în aripa privilegiaţilor, recunoaşte el, dar am avut două motive să nu o fac. În primul rând, aripa are nevoie de o persoană care face curăţenie, iar tu nu ai fi fost prima mea alegere pentru această sarcină specială şi, în al doilea rând, te vreau în partea mai liniştită, unde nu este posibil ca alţi deţinuţi să se uite la tine prin fereastră în timpul plimbărilor.

După ce îl părăsesc pe domnul Meanwell, plec în căutarea lui David (contrabandist de whisky şi om de serviciu în aripa privilegiată). Îl găsesc lângă maşina de spălat industrială care se învârte pe podeaua coridorului de acomodare. Mă invită în celula sa actuală de la primul etaj, care, în comparaţie cu celula mea – una sus, una jos – din aripa de acomodare, este ca diferenţa dintre Fawlty Towers şi Ritz.

11:00 a.m.

Plimbarea. În timpul primului circuit sunt întrebat de Chris (spargere) dacă îl sponsorizez pentru un semimaraton în beneficiul NSPCC. Sunt de acord să-i plătesc o liră pe milă, atâta timp cât banii provin din finanţele mele private şi nu din contul de la cantină. În caz contrar, voi rămâne fără mâncare şi apă îmbuteliată timp de câteva săptămâni. El mă asigură că autorităţile vor permite acest lucru, aşa că mă înscriu. Rămâne cu noi pentru o jumătate de circuit, timp în care am aflat că este genul de hoţ pe care ofiţerul nostru de probaţiune, Lisa Dada, îl dispreţuieşte atât de mult. Are

douăzeci şi şapte de ani şi a petrecut opt din ultimii zece ani în închisoare. Pur şi simplu consideră că spargerea este un mod de viaţă. De fapt, cuvintele sale de despărţire sunt:

— Ies peste şase săptămâni, Jeff, dar nu-ţi face griji, casa ta este în siguranţă.

Îmi dau seama că aceia dintre voi care nu au fost niciodată la închisoare pot găsi acest lucru ciudat, dar acum simt mai multă simpatie pentru unii dintre criminalii din Belmarsh decât pentru spărgătorii profesionişti.

Ceva mai târziu când am început să meditez asupra modului în care a putut să alerge 13 mile fără a mobiliza jumătate din jandarmii locali pentru a se asigura că nu scapă. O să-l întreb mâine.

Jason (conspiraţie la şantaj) ni se alătură pe al doilea circuit şi mă felicită pentru că am fost mutat într-o singură celulă.

— Nu s-a întâmplat încă, îi reamintesc.

— Nu, dar se va întâmpla în această după-amiază.

Închisoarea are multe asemănări cu lumea exterioară. Una dintre ele este aceea că descoperi rapid cine ştie cu adevărat ce se întâmplă şi cine vorbeşte prostii. Jason ştie exact ce se întâmplă.

— Desigur, dacă vrei, adaugă Jason, poţi oricând să te transferi într-o altă închisoare.

— Şi cum aş putea face asta?

— Scrie tu însuţi o notă şi pune-o în cutia de reclamaţii. Nici măcar nu trebuie să o semnezi. Este cunoscută sub numele de „cutia cu iarbă”.

— Şi ce ar trebui să sugerez?

— Archer îmi oferă droguri şi nu mai rezist mult timp, sau Archer mă agresează şi sunt aproape de punctul de a ceda. Dacă ei cred asta, vei fi transferat în aceeaşi zi. De fapt, picioarele tale nici măcar nu ar atinge pământul.

12:00 amiaza

Prânzul. Bucătăria pare goală fără trupul masiv al lui Dale dominând împărţirea mâncării. Se pare că Sergio a fost promovat nr. 1 în locul lui, pentru că acum stă lângă ofiţerul de serviciu şi împarte felurile de mâncare în funcţie de meniul ales – unu, doi, trei (vegetarian) sau patru.

— Trei, spune Sergio, fără să se uite măcar la listă, apoi îmi alege cu grijă felul de mâncare.

Transferul de putere nu m-a afectat în niciun fel.

1:45 p.m.

Program de sport. Banda de alergare funcţionează din nou, aşa că sunt aproape capabil să realizez un program complet. Cu noul exerciţiu cu mingea medicinală am ajuns la cincisprezece, cu o pauză de un minut, dar după încă nouă sunt epuizat şi sunt recunoscător când domnul Maiden fluieră cele cinci minute pentru a-mi putea reveni. În timp ce plecăm, toţi ceilalţi îşi iau cardurile de la sala de sport care le-au fost atribuite înainte de a dispărea înapoi în celulele lor. Eu nu mai am un card de sală. Mi-a fost furat în fiecare zi de când am sosit, iar conducerea a renunţat să se mai obosească să-mi elibereze unul nou.

3:30 p.m.

Ies de la duş şi o găsesc pe doamna Webb aşteptându-mă.

— Când aripa de acomodare va fi închisă la ora patru, spune ea, îţi voi lăsa uşa deschisă, pentru că te vom muta în celula numărul doi de la capătul celălalt.

Mă gândesc să mă arunc în braţele doamnei Webb, dar cum nu am decât un prosop care să mă acopere, sunt sigur că m-ar pune la raport, aşa că mă limitez să spun:

— Mulţumesc.

După ce m-am îmbrăcat, îmi pun toate lucrurile în punga de plastic de la Belmarsh în vederea mutării în cealaltă parte a

blocului. Sunt împachetat şi gata să plec cu mult înainte de ora patru.

Aceasta va fi a opta mea mutare în cinci săptămâni.

4:06 p.m.

David (contrabandist de whisky) mă aşteaptă în vechea lui celulă. Este tipic pentru bunele sale maniere faptul că a lăsat camera impecabilă.

Acum, că am un dulap în plus, îmi ia aproape o oră să mă hotărăsc unde trebuie să pun fiecare lucru. Deşi celula rămâne cea regulamentară de cinci paşi pe trei, pare brusc mult mai mare atunci când nu mai trebuie să împarţi spaţiul îngust cu un alt deţinut. Nu mai trebuie să te fereşti din calea altcuiva. Gata cu programele de televiziune la care nu vreau să mă uit. Nu mai trebuie să verifici ce papuci ţi-ai pus, dacă foloseşti propria pastă de dinţi, săpunul, chiar şi hârtia de toaletă. Gata.

Cineva bate la uşa celulei şi Darren, Jimmy, Sergio şi Steve îşi fac intrarea.

— E o petrecere de casă nouă, explică Darren, şi, ca la orice petrecere, venim cu cadouri.

Sergio are trei oglinzi de oţel de cinci pe cinci centimetri, de dimensiunea regulamentară. Le fixează pe perete cu pastă de dinţi de închisoare. Acum îmi pot vedea capul şi partea superioară a corpului pentru prima dată în cinci săptămâni.

Steve îmi furnizează – vă vine să credeţi? – perdele de plasă pentru a-mi ascunde fereastra cu gratii şi pentru a atenua noaptea strălucirea luminilor fluorescente. Jimmy a adus tot tacâmul necesar – scândură, pioneze, etc. – pentru a ataşa fotografiile mele de familie pe perete.

Darren cere un ropot de tobe înainte de a-şi dezvălui cadoul, pentru că a venit cu visul oricărui deţinut: un dop. Nu va mai trebui să mă bărbieresc în bolul de cereale.

— Mai doriţi ceva, domnul meu? întreabă Steve.

— Nu mai am apă Evian.

Pentru prima dată, echipa vizitatoare se recunoaşte învinsă. A fost efectuat un sondaj şi s-a descoperit că sunt singurul deţinut care cumpără apă îmbuteliată de la cantină.

— Deci, ca şi noi ceilalţi, spune Darren, dacă vrei mai multă apă, va trebui să deschizi robinetul.

— Cu toate acestea, adaugă Sergio, acum că sunt numărul unu la bucătărie, face o pauză, vei putea avea din când în când o cutie de lapte în plus.

Ce poate cere un om mai mult?

7:00 p.m.

Citesc ce am scris astăzi în celula mea tăcută şi, după ce termin de editat, pun cele şase pagini într-unul dintre noile mele sertare. La fiecare zece zile, foile sunt transferate într-un plic mare maro (30.000 de cuvinte) şi trimise lui Alison pentru a le dactilografia.

Mă aşez pe patul meu şi mă uit la *A Touch of Frost*. David Jason este la fel de consistent ca întotdeauna, dar scenariul este prea firav pentru a se susţine timp de două ore, aşa că închid televizorul şi, pentru prima dată în zece zile, sting şi lumina, mă urc în patul meu de o persoană şi dorm. La revedere, războinici ai ferestrelor, să nu mai aud niciodată de voi.

ZIUA 36 – JOI, 23 AUGUST 2001

5.18 a.m.

Mă trezesc, deprimat de două chestiuni. Când am sunat-o pe Mary aseară, mi-a spus că cei de la Crucea Roşie au cerut firmei KPMG să auditeze campania *Purul Adevăr*, pentru că unii dintre donatorii lor mai mari au făcut valuri şi vor să închidă subiectul o dată pentru totdeauna. Tony Morton-Hooper le-a scris celor de la poliţie, subliniind că acest audit intern nu are nimic de-a face cu implicarea mea în campanie. Mary şi Tony fac tot ce pot pentru a determina poliţia să recunoască faptul că întreaga anchetă este o farsă şi că acuzaţiile doamnei Nicholson au fost făcute fără nici o dovadă. În ciuda eforturilor lor, am sentimentul că poliţia nu va încheia ancheta până când nu va lua în considerare acest raport, aşa că ar putea trece luni de zile până când mi se va stabili categoria D.

De asemenea, sunt deprimat pentru că în partidul conservator pare să fi izbucnit un război civil, Margaret Thatcher spunând că va fi un dezastru dacă Ken Clarke câştigă, iar John Major declarând că dacă Iain Duncan Smith devine lider, vom fi în opoziţie pentru încă un deceniu.

Am fost şase ani până acum.

6:00 a.m.

Scriu timp de două ore.

8:15 a.m.

După micul dejun, Darren îmi ia rufele şi mă avertizează că uscătorul de rufe încă nu funcţionează.

9:00 a.m.

Încuiat încă două ore, pentru că personalul are sesiunea de pregătire bilunară în sala de sport. Mi s-a spus că activităţile lor variază de la lecţii de prim-ajutor la autoapărare (securizare şi protecţie), de la verificarea ultimelor reglementări ale Ministerului de Interne la orice probleme legate de relaţiile rasiale, plus pregătire în caz de incendiu, rapoarte despre HIV şi candidaţi potenţiali la sinucidere. Un lucru bun în toate acestea este că nu mai trebuie să finanţeze plătitorul de taxe şi impozite cursul meu de olărit (1,2 lire).

11:00 a.m.

Îl privesc pe Nassar Hussain cum ratează aruncarea pentru a paisprezecea oară la rând. Trebuie să o întreb pe Mary care sunt şansele ca acest lucru să se întâmple[50].

Ies în curtea de plimbare chiar înainte ca porţile să se închidă la ora 11 şi 5 minute. Jimmy arată spre Mario (nu este numele lui real) care merge cu câţiva paşi înaintea noastră. Sper că vă amintiţi de escrocheria lui Mario. În timp ce lucra la bucătărie, a furat aproape toată brânza. Apoi a făcut *Welsh rarebit*, la schimb cu o cartelă telefonică pentru două persoane, folosind un fier de călcat pe post de prăjitor de pâine. Mario a fost prins furând aproape jumătate de milion de euro pe an din restaurantul său londonez la modă, fără să se obosească să plătească vreun impozit pe acest câştig. Deşi nu am frecventat niciodată localul lui Mario, îl cunosc după reputaţie. Succesul restaurantului nu poate fi pus la îndoială, deoarece era unul dintre acele locuri rare care nu acceptă cărţi de credit, ci doar numerar sau cecuri.

În timp ce ne plimbăm prin curte – Mario nu este adeptul mersului pe jos – îmi explică faptul că aproximativ jumătate din veniturile sale erau în numerar, restul în cecuri sau conturi. Cu

[50] Mary mi-a spus că sunt 1 la 2 la puterea 14, adică 1 la 16.384. (N.a.)

toate acestea, fiscul nu avea cum să afle ce procent real era în numerar, până când doi inspectori fiscali au vizitat restaurantul în calitate de clienţi. În urma unei observaţii atente, aceştia au ajuns la concluzia că aproape jumătate dintre clienţi plăteau în numerar, în timp ce declaraţia de impozit a lui Mario arăta că doar 10% dintre clienţi plăteau în acest mod. Dar cum puteau ei să dovedească acest lucru? Inspectorii au plătit ei înşişi în numerar şi au cerut o chitanţă. Ceea ce nu puteau să ştie era că Mario a declarat toate facturile pentru care clientul a cerut o chitanţă, pe care a înregistrat-o apoi în contabilitate. Facturile pentru care nu se dădeau chitanţe erau distruse, iar banii erau apoi băgaţi în buzunar.

Fiscul nu a putut deveni un client obişnuit (stăpânii lor nu ar fi permis o asemenea extravaganţă) şi, prin urmare, nu a putut dovedi nicio abatere. Asta până când un tânăr contabil proaspăt calificat s-a alăturat Fiscului şi a venit cu o idee ingenioasă despre cum să-l prindă în capcană pe Mario. Tânărul a aflat ce spălătorie folosea restaurantul şi, în următoarele trei luni, a pus să fie numărate feţele de masă şi şerveţelele. Erau cu 40 la sută mai multe feţe de masă decât facturi şi cu 38 la sută mai multe şerveţele decât clienţi.

Mario a fost arestat şi acuzat de falsificare a conturilor sale. A pledat vinovat şi a fost condamnat la doi ani de închisoare. El se va întoarce la restaurantul său în cursul acestui an, după ce, ca răspuns la întrebările clienţilor, şi-a luat o perioadă „sabatică" în Florenţa, oraşul său natal.

— Au înţeles totul greşit, Jeffrey, spune Mario. Cei ca tine şi ca mine nu ar trebui să fie în închisoare, amestecaţi cu toată această gloată. Ar fi trebuit să mă amendeze cu un milion de lire sterline, nu să plătească treizeci şi cinci de mii pentru a mă găzdui timp de un an. Prietenii mei sunt furioşi pe poliţie, pe tribunale şi pe fisc.

Ultimele sale cuvinte sunt:

— Apropo, Jeffrey, îţi place *buck rarebit*?

12:00 amiaza

Prânzul. Printre multele lucruri despre care Mario m-a informat a fost cum să selectez cel mai bun fel de mâncare din meniul săptămânal. Trebuie să alegi doar feluri de mâncare care sunt făcute cu ingrediente proaspete, cultivate în incintă nu cumpărate. Începând de săptămâna viitoare, vor exista variaţii faţă de mâncarea mea vegetariană obişnuită.

2:00 p.m.

Citesc ziarele de dimineaţă. Margaret şi John s-au aşezat cuminţi la locurile lor şi amândoi au tăcut – deocamdată. Presa descrie competiţia pentru conducerea partidului ca fiind cea mai acerbă din câte se cunosc şi una din care partidul s-ar putea să nu-şi mai revină niciodată. Citirea acestei pagini la câţiva ani după eveniment ne va oferi tuturor beneficiul retrospectivei. Este posibil ca partidul care a guvernat pentru cea mai lungă perioadă de timp în secolul al XX-lea să nu mai fie la guvernare în secolul al XXI-lea? Sau Tony Blair va părea dintr-o dată supus greşelii?

3:15 p.m.

Program de sport. Este sesiunea de pregătire a celor de peste cincizeci de ani – nimic de-a face cu politica. Nu vă faceţi iluzii – este o agonie. Patruzeci şi cinci de minute cu un instructor care strigă: „În linie dreaptă”, „Pe pantă”, „Urcarea dealului”, „Mai vioi, mai repede”. Cad de pe bicicletă la ora patru şi Darren aproape că mă târăşte înapoi în celulă.

5:30 p.m.

Australia are 208 la 1 şi pare că ar putea înscrie 700 de puncte. Plec de la cricket pentru a lua hârtie igienică de la magazin. Aceasta trebuie ridicată între orele 8:15–8:30 dimineaţa sau 17:30–18:00 seara; o rolă pe persoană, pe săptămână. Când ies din magazin,

observ că numele meu este scris cu cretă pe tablă pentru a se duce la ofiţerul superior. Mă duc direct în biroul domnului Meanwell. Are mai multe scrisori recomandate pentru mine, inclusiv una de la nişte doamne din Northampton, care mi-au trimis o prăjitură cu lavandă.

— Mă tem că nu ai voie să o primeşti până când nu te muţi din închisoare sau până nu îţi termini pedeapsa, îmi explică domnul Meanwell.

— De ce nu? întreb eu.

— Ar putea fi amestecată cu alcool sau droguri, îmi spune el.

În timp ce părăsesc biroul ofiţerului, observ un nou deţinut cu braţul drept în bandaj. Mă duc să stau de vorbă cu el: rănile înseamnă de obicei poveşti. A fost implicat într-o bătaie? A fost lovit de un ofiţer din penitenciar? A căzut sau a fost împins? Se pare că a fost o tentativă de sinucidere. Îmi arată încheietura mâinii, care prezintă trei cicatrici lungi şi zimţate care formează un triunghi şi care au fost cusute ca o ruptură grosolană dintr-un covor turcesc. Mă holbez timp de o secundă la cicatricile crude, de culoare mov, înainte de a trebui să mă întorc. Mai târziu, sunt uşurată să descopăr că Jimmy a reacţionat la fel, deşi îmi spune că, dacă vrei cu adevărat să te sinucizi, nu tai încheietura.

— Faci asta doar atunci când cauţi compasiune, adaugă el, pentru că supraveghetorii vor ajunge întotdeauna la timp. Dar o tăietură în lungime pe braţ va tăia artera şi vei muri cu mult înainte ca ei să ajungă la tine.

— Cu toate acestea, spun eu, ăsta da strigăt de ajutor.

— Da, tatăl său a avut un atac de cord săptămâna trecută, iar el tocmai s-a întors de la înmormântare.

— Câte sinucideri au fost la Wayland de când eşti tu aici? îl întreb pe Jimmy.

— A fost una acum vreo şase săptămâni, răspunde el. Întotdeauna îţi dai seama când are loc una, pentru că suntem

încuiaţi pentru tot restul zilei. Nimeni nu are voie să iasă din celulă până când cadavrul nu este scos din închisoare. Apoi trebuie întocmit un raport iniţial şi, pentru că sunt implicaţi atât de mulţi ofiţeri, inclusiv guvernatorul, nu durează niciodată mai puţin de trei ore. Această închisoare este destul de bună, adaugă el. Se sinucide doar câte o persoană pe an. La Norwich, unde mi-am început pedeapsa, rata era mult mai mare, mai mult de unul pe lună. Am avut chiar şi un deţinut care stătea pe acoperiş cu un ştreang în jurul gâtului, spunând că se va arunca dacă guvernatorul nu se ocupă de plângerea sa.

— A sărit?

— Nu, au cedat şi au fost de acord să-l lase să asiste la înmormântarea mamei sale.

— Dar de ce nu au fost de acord cu asta de la bun început?

— Pentru că ultima dată când i-au dat drumul, a pocnit un supraveghetor cu un pumn şi a încercat să scape.

— Deci guvernatorul a cedat?

— Nu, guvernatorul a refuzat să-l vadă, dar i-a permis prizonierului să participe la înmormântare, cu cătuşe duble.

— Cu cătuşe duble?

— Mai întâi se încrucişează încheieturile prizonierului înainte de a-i pune cătuşele. Apoi îl încătuşează cu doi ofiţeri cu două perechi separate de cătuşe, câte una de fiecare parte.

Slavă Domnului că nu mi-au făcut asta când am participat la înmormântarea mamei mele.

Este o ironie faptul că o oră mai târziu, când mă uit prin corespondenţă, găsesc o hârtie cu lama de ras ataşată în partea de sus a uneia dintre scrisorile mele, cu mesajul „În caz că ţi-a ajuns". Lama fusese îndepărtată de un ofiţer.

6:00 p.m.

Plimbarea. Shaun (falsificare) a început să lucreze la o schiţă a desenului. Primul său model este Dale (rănire cu intenţie), care stă în picioare pe iarbă, la soare, cu braţele încrucişate – nu este un model natural. Dale se încruntă când trecem pe lângă el, în timp ce câţiva dintre ceilalţi prizonieri strigă obscenităţi.

8:00 p.m.

Nimic care să merite să fie urmărit la televizor, aşa că termin *The Man Within* de Graham Greene.

10:00 p.m.

Îmi iau hainele proaspăt spălate de pe tot patul, unde le întinsesem la uscat. Sunt încă ude, aşa că le agăţ de orice alt spaţiu disponibil – uşile dulapurilor, chiuveta, scaunul meu, chiar şi de bara de perdele.

Adorm, încă îngrijorată de raportul KPMG şi de cât timp va dura până când poliţia va fi de acord că nu există niciun caz la care să răspundă. Până când veţi citi aceste rânduri, Wayland va fi un lucru de domeniul trecutului. Dar, deocamdată, rămâne purgatoriul.

ZIUA 37 – VINERI, 24 AUGUST 2001

6:08 a.m.

Trag perdelele proaspăt achiziţionate pentru a permite soarelui care răsare să intre în celula mea. Ieri seară, în timpul plimbării, am descoperit că acestea îi aparţineau lui Dennis (fraudă de TVA). Nimeni nu ştie cât din cele 17,5 procente a reţinut pentru el, dar cum a fost condamnat la şase ani, trebuie să presupunem că a fost vorba de câteva milioane.

Dennis a solicitat eliberarea condiţionată după doi ani şi jumătate, fiind un deţinut model. Nu a auzit nimic, aşa că a presupus că cererea sa a fost respinsă. Ieri, la ora 8 dimineaţa, i-au deschis uşa celulei şi i-au spus să îşi împacheteze lucrurile. Urma să fie eliberat în decurs de o oră. Ordinul venise de la Ministerul de Interne cu o săptămână înainte, dar, deoarece ofiţerul său de probaţiune era în concediu, nu a primit niciun mesaj. Dennis a fost nevoit să împrumute o cartelă telefonică – împotriva regulamentului închisorii – pentru a-şi ruga soţia să vină să-l ia. A prins-o chiar când aceasta pleca la serviciu, altfel ar fi stat toată ziua în faţa porţii. Aşa am moştenit perdelele fine de plasă care îmi împodobesc acum celula, iar când voi pleca, vor fi transmise noului rezident. Sper doar că voi fi anunţată cu ceva mai mult timp înainte.

Jimmy a fost lăsat şi el să iasă ieri, dar numai pentru o zi. Mai are de ispăşit doar câteva săptămâni până la data eliberării, aşa că îi permit să iasă o dată pe lună în vizită în oraş, de la 9:00 la 15:00. Acest lucru face parte din programul de reabilitare pentru orice deţinut de categoria D. Jimmy este deţinut de categoria D, dar este într-o închisoare de categoria C, de peste trei luni. El nu doreşte să se mute într-o închisoare deschisă, deoarece se apropie de sfârşitul pedepsei, iar familia sa locuieşte în zonă.

Ieri, Jimmy a vizitat Dereham. A fost însoţit de un ofiţer pe care, din motive care vor deveni clare, nu îl voi numi. La prânz, ofiţerul i-a dat lui Jimmy cinci lire pentru a le cumpăra la amândoi nişte peşte şi cartofi prăjiţi (la preţurile din Dereham), în timp ce el s-a dus la bancă pentru a încasa un cec. Jimmy a luat peştele şi cartofii prăjiţi, s-a plimbat până la National Westminster şi l-a aşteptat afară pe ofiţer. Când acesta nu a apărut, Jimmy a început prânzul fără el. După ce a fost devorat şi ultimul cartof, Jimmy a început să-şi facă griji cu privire la ce se întâmplase cu paznicul său. A intrat în bancă, dar nu l-a văzut, aşa că a ieşit în fugă şi s-a îndreptat rapid spre Lloyds TSB, la o sută de metri distanţă. Când a dat colţul, l-a văzut pe ofiţer alergând pe stradă spre el, cu o privire îngrijorată. Cei doi bărbaţi au căzut unul în braţele celuilalt râzând; Jimmy nu voia să fie acuzat că a încercat să evadeze cu doar şase săptămâni înainte de data eliberării, iar ofiţerul ar fi fost concediat pentru că a dat bani unui deţinut pentru a-l ajuta să evadeze. Jimmy mi-a spus mai târziu că nu a văzut în viaţa lui un om mai uşurat.

— Unde sunt peştele şi cartofii mei? a întrebat ofiţerul, după ce şi-a revenit.

— A trebuit să le mănânc, şefu', a explicat Jimmy, altfel s-ar fi răcit.

I-a înmânat restul de cincizeci de pence.

8:00 a.m.

După micul dejun, mă duc în căutarea lui Stan (delapidator, 21.000 de lire, optsprezece luni), zugravul închisorii. Îl întreb dacă ar fi atât de amabil să vină să se uite la celula mea şi să vadă dacă poate recomanda vreo modalitate de a o înveseli. Îi spun că urăsc uşa albă, pătratul negru din jurul chiuvetei şi plinta neagră de pe podea.

— Voi vedea ce pot face, spune el, dar nu pot promite prea multe. Primim doar culori care au fost scoase din uz sau pe care nu le mai vrea nimeni.

9:00 a.m.

Olărit. Mă tem că această întreprindere s-a dovedit a fi o greşeală. Pur şi simplu nu am niciun talent cu lutul. O voi întreba pe Wendy dacă pot fi transferat la bibliotecă sau la educaţie. *The Sun* şi-a anunţat ieri cititorii că am aplicat pentru a ocupa postul lui Dennis (faimosul Dennis) la bibliotecă. Nici măcar nu ştiam că lucrează la bibliotecă, dar acum că *The Sun* mi-a băgat ideea în cap, o să-l întreb pe Steve (conspirator la crimă, bibliotecar şef) dacă există un post liber. Între timp, mă duc la olărit şi pierd două ore de vorbă cu Shaun (falsificator). Ca să fiu corect, nu a fost o pierdere totală de timp, pentru că m-a pus la curent cu progresul său în ceea ce priveşte coperta cărţii şi montajul cu desenele prizonierilor. De asemenea, am descoperit mai multe despre crima sa.

Ceea ce nu apreciasem era faptul că tichetele cadou John Lewis falsificate nu au fost folosite pur şi simplu pentru a cumpăra articole din magazin. Oh, nu, Shaun este mult mai strălucit decât atât. El a descoperit că, dacă cumperi un articol şi prezinţi voucherul cadou, asistentul îţi va înapoia restul în numerar. De asemenea, Shaun a mai aflat că, dacă cumperi un obiect de 1.000 de lire (şi l-a văzut pe Chris Eubank cumpărând un televizor cu vouchere autentice) şi returnezi articolul o oră mai târziu, nu ţi-l rambursează cu vouchere. Încă o dată, îţi înmânează banii cash.

Înarmat cu aceste informaţii, Shaun a achiziţionat o hartă a Angliei (furnizată cu amabilitate de un asistent serviabil) care arată fiecare punct de vânzare John Lewis din ţară. Apoi a început să călătorească prin ţară, încasând vouchere în fiecare oraş prin care trecea. În cele din urmă, a fost prins atunci când complicele său a intrat în panică, s-a dus la poliţie şi l-a turnat (cuvintele lui Shaun).

Mă întreb la ce se va gândi Shaun după ce va fi eliberat. Menţionez acest lucru doar pentru că, atunci când conversaţia s-a schimbat la confruntarea dintre Ken Clarke şi Iain Duncan Smith, Shaun a adăugat la dezbaterea despre euro un element de cunoaştere pe care niciunul dintre candidaţi nu pare să-l fi înţeles.

— Aţi văzut vreodată o bancnotă euro? a întrebat Shaun.

— Nu, nu am văzut, am recunoscut.

— Sunt bani de Monopoly şi vor fi destul de uşor de reprodus. De la 1 ianuarie va fi mijloc de plată legal în şaptesprezece ţări din Europa şi pun pariu că majoritatea magazinelor nu au nicio modalitate de a identifica un fals. Cineva va face o avere.

Îmi amintesc că Shaun mai are de ispăşit doar trei săptămâni din pedeapsă.

11.15 a.m.

Mă întorc în celula mea şi constat că am o uşă bej, un pătrat albastru îngrijit în jurul chiuvetei şi o plintă crem. Mă duc în căutarea lui Stan şi îi dau o cartelă de telefon – preţ: 2 lire; valoare: inestimabilă.

11:30 a.m.

O sun pe Paula (Alison este în concediu) şi descopăr, spre marea mea uşurare, că a primit textul ultimelor zece zile al acestei poveşti. Nu suport să mă gândesc că trebuie să rescriu cele 30.000 de cuvinte. S-ar putea să mă întrebaţi de ce nu am făcut o copie. Pentru că nu există un copiator disponibil. Atunci de ce nu-i înmânez hârtiile soţiei mele după o vizită? Pentru că este împotriva regulamentului. Singura mea şansă este să mă bazez pe oficiul poştal, care nu m-a dezamăgit încă.

12:00 amiaza

Prânzul. Mă uit cu jale la meciul de verificare în timp ce îmi mănânc supa de legume. Australia adună puncte cu o rată de patru alergări pe repriză.

3.00 p.m.

Plimbare. Jimmy vorbeşte despre prietenele sale, şi nu uitaţi că este un bărbat care a avut trei femei care au venit să-l vadă la ultima sa vizită. La un moment dat, îmi spune el, s-a culcat cu toate trei – nu în acelaşi timp, nu este pervers, doar sănătos – şi, mai mult, nu au plecat scoţându-şi reciproc ochii. Cu toate acestea, acest lucru mă aduce la un subiect tabu pe care nu l-am menţionat încă: sexul sau lipsa lui – dacă nu eşti homosexual. Darren ne aminteşte că în Suedia şi în Olanda sunt permise vizitele conjugale, ceea ce nu cred că se va întâmpla în această ţară încă mulţi ani. Soluția actuală este să punem un anunţ pe panoul de mesaje (vezi mai jos) şi să sperăm că problema va dispărea. Va fi interesant de văzut ce va fi mai întâi: legalizarea canabisului sau vizitele conjugale.

MATERIALE OFENSATOARE ŞI OBSCENE
DECLARAŢIE

1. La Închisoarea Majestăţii Sale Wayland, considerăm că este important să oferim un mediu în care vizitatorii, personalul şi deţinuţii să poată lucra şi vizita fără a fi jigniţi de afişarea oricărui material.

2. Scopul nostru este de a ne asigura că demnitatea întregului personal, a vizitatorilor şi a deţinuţilor este respectată. Este de datoria întregului personal să contribuie la asigurarea faptului că mediul nostru rămâne liber de afişarea de materiale potenţial ofensatoare.

3. Prin urmare, afişarea publică a oricărui material al care este potenţial ofensator nu va fi permisă în nicio parte a închisorii.

TIPURI DE MATERIALE CARE VOR FI RESTRICŢIONATE:

4. Orice material sexual explicit, de exemplu reviste de natură pornografică care sunt disponibile la chioşcurile de ziare, va fi premisă posesia, dar nu se pot expune.

5. Fotografiile de tipul „Pagina 3” pot fi afişate pe avizierul deţinuţilor, dar nu şi cele care prezintă nuditate totală. Fotografiile, operele de artă şi alte materiale pot fi afişate pe panourile de afişaj, cu condiţia ca acestea să fie conforme cu criteriile descrise mai sus.

6. Toţi supraveghetorii au datoria de a se asigura că în zonele lor nu sunt afişate materiale cu potenţial ofensator. Acest lucru este valabil pentru toate zonele, inclusiv birourile, camerele de odihnă şi alte zone „rezervate personalului”.

După două săptămâni de plimbare în jurul perimetrului închisorii Wayland, pot acum să recunosc răul, frica, neputinţa şi tristeţea la treizeci de paşi. Dar chiar şi eu sunt nedumerit de un bărbat care stă mereu singur în fiecare zi, ghemuit lângă gard, în acelaşi loc. Nu poate avea mai mult de treizeci de ani, poate treizeci şi cinci, şi rareori se mişcă din poziţia sa solitară. Îl întreb pe Darren despre el.

— Tragic, spune el. Alistair este unul dintre voi – şcoală publică, urmată de universitate, unde a absolvit ca dependent de heroină. Dacă nu renunţă la viciu, va sta în închisoare pentru tot restul vieţii.

— Cum este posibil aşa ceva? întreb eu.

— Simplu. Este prins în mod regulat când se injectează şi întotdeauna se termină cu câteva luni în plus la sentinţă. De fapt, chiar în ziua în care a fost trimis în închisoare, a fost găsit cu un ac în braţ. Cumva, probabil înainte ca judecătorul să pronunţe sentinţa sau la scurt timp după ce a fost arestat, a reuşit să înghită un ac acoperit cu celofan, un piston şi zece grame de heroină învelite într-un prezervativ. Apoi a luat un laxativ pentru a-şi putea goli intestinele imediat ce a ajuns la Belmarsh. După ce l-au încuiat în seara aceea – şi nu uitaţi că există o toaletă în fiecare celulă – şi-a injectat heroina şi a leşinat. La verificarea prin clapetă de la ora

nouă[51], ofiţerul de noapte l-a găsit întins pe podea cu un ac înfipt în braţ şi cu câteva grame de heroină împrăştiate pe podea lângă el. Trebuie să fie unul dintre puţinii deţinuţi care a reuşit să i se adauge timp la pedeapsă înainte de micul dejun din dimineaţa următoare.

Mă uit la figura tragică, cocoşată şi mă întreb dacă închisoarea este răspunsul corect.

6:00 p.m.

Cină. Nu-mi amintesc ce am mâncat, dar îmi amintesc că am găsit două cutii de lapte în plus pe pervazul ferestrei. Sergio îşi exercită autoritatea ca noul nr. 1 la bucătărie.

[51] O verificare prin clapetă este atunci când ofiţerul de serviciu se asigură că te afli în celulă şi că nu ai evadat. (N.a.)

ZIUA 38 – SÂMBĂTĂ, 25 AUGUST 2001

5:11 a.m.

Mă trezesc şi mă gândesc cum mi-aş petrece weekendul liber din august dacă nu aş fi în închisoare. De asemenea, încep să mă gândesc dacă există vreun avantaj în a fi în închisoare. Cu siguranţă, încarcerarea este un lucru care trebuie adăugat la experienţele proprii, mai ales că a venit într-o perioadă a vieţii în care simţeam că trebuie să fac ceva cu timpul meu. Dar am ajuns deja la un stadiu în care nu prea mai câştig nimic din această experienţă. Cum aş putea rămâne blocat aici pentru încă o vreme, ar fi înţelept să am un plan de evadare – evadarea minţii.

Am terminat deja *Belmarsh: Iadul* şi am scris 44.000 de cuvinte din *Wayland: Purgatoriu*. Abia aştept să ajung în rai, oricând şi oriunde ar fi acesta.

8:15 a.m.

— *Buenos días*, îi spun lui Sergio în timp ce-mi dă un ou fiert şi o felie de pâine prăjită.

— *Buenos días*, repetă el. *Cómo estás tú?*

Mă concentrez.

— *Yo estoy bien, gracias*.

— *Bien, gracias, y tú?*

— *Bien, gracias, y to?*

— *Nu, tú, tú, tú*.

— *Tú, tú, tú*.

— *Bueno*. Trebuie să ne întâlnim mai târziu astăzi, adaugă Sergio, pentru o altă lecţie.

Cel puţin zece deţinuţi care stau la coadă şi trei ofiţeri din spatele plitei presupun că pur şi simplu învăţ spaniola, deoarece nu dorim

ca ei să afle ce facem cu adevărat. Dar mai multe despre asta mai târziu.

10.00 a.m.

Program de sport. Realizez un program complet pentru prima dată de când am fost condamnat. Am slăbit peste o jumătate de kilogram şi mă simt mult mai în formă.

Mă pregătesc să fac un duş când domnul King îmi spune că guvernatorul vrea să vorbească cu mine. Am văzut până acum trei persoane care au pretins titlul de guvernator şi niciuna dintre ele nu a fost doamna Cawley, guvernatorul nr. 1. Sunt pe cale să o întâlnesc? Nu. Cu această ocazie este vorba de un domn Greenacre, pe care, de asemenea, nu l-am mai întâlnit niciodată. El mă informează:

— Veţi primi vizita unui ofiţer superior de la Belmarsh – sigur nu mă pot trimite înapoi acolo, este prima mea reacţie – deoarece investighează furtul unui capitol din cartea dumneavoastră.

Vă amintiţi că Trevor Kavanagh de la *Sun*, decanul editorilor politici, i-a returnat lui Mary cele şapte pagini furate. El este foarte conştient de legea drepturilor de autor.

Este clar că vinovatul trebuie să fi fost un ofiţer, deoarece niciun deţinut de la Belmarsh nu are acces la un fotocopiator. Nimeni altcineva nu ar fi putut să descuie uşa celulei mele, să scoată scenariul, să îl fotocopieze şi să îl returneze şi apoi să trimită o copie la *Sun*.

Bineînţeles, viceguvernatorul nu face decât să treacă la fapte. Nu are cum să afle care ofiţer spera să facă un ban rapid. Problema cu care se confruntă serviciul penitenciar este că Trevor nu-şi va dezvălui niciodată sursa.

Înapoi la vizitatorul de la Belmarsh. Domnul Greenacre îmi spune să mă aştept ca un ofiţer superior de securitate să mă

intervieveze marţi dimineaţă, ceea ce înseamnă că, cu puţin noroc, voi rata olăritul. O să vă informez pe larg marţea viitoare.

11:00 a.m.

Plimbare. Picioarele mă dor încă de la şedinţa de sport, aşa că mi-e destul de greu să menţin ritmul lui Jimmy (29 de ani) şi Darren (35 de ani) în timp ce mărşăluiesc în jurul perimetrului închisorii, dar să fiu al naibii dacă am de gând să recunosc asta. Discută pe îndelete despre o utilizare neobişnuită a oglinzilor. Fiecare celulă are o oglindă de oţel de cinci pe cinci centimetri înşurubată pe perete. Jimmy ne povesteşte despre doi deţinuţi indieni care au strâns suficienţi bani pentru a cumpăra o combină muzicală şi o pereche de difuzoare. Descrie cum au făcut în aşa fel încât să asculte aceeaşi muzică în două celule diferite.

Primul prizonier şi-a ridicat oglinda subţire de oţel de pe perete şi a introdus o bobină de sârmă prin una dintre găurile mici dintr-un colţ. În fiecare seară, după verificarea de la ora nouă, strecura oglinda pe sub uşa sa, apoi, dintr-o singură mişcare, o arunca pe coridor până când ajungea la uşa de vizavi. După câteva zile, a reuşit să execute această aruncare la fel de bine ca orice jucător de baschet care arunca mingea prin coş.

Cel de-al doilea prizonier lua apoi firul şi îl ataşa la difuzorul său, astfel încât ambii bărbaţi să poată asculta aceeaşi muzică care emana de la o singură sursă. Ingenios, dar – mi-au spus toţi cei care locuiau pe o rază de o milă în jurul închisorii – inutil, pentru că într-o seară liniştită ai fi putut dansa pe muzica din primăria Freiston.

12:00 amiaza

Prânzul. Anglia are 200 la 3 şi duce o luptă energică. În timpul pauzei de masă îl vizitez pe Sergio în celula sa. Nu iroseşte cuvintele, informându-mă imediat că a vorbit cu fratele său din Bogota. Întotdeauna vorbeşte ca un om care mai are doar zece

unităţi pe cartela telefonică. Desigur, s-ar putea să se dovedească a fi un escroc care nu are nicio intenţie de a încerca să găsească un Botero.

În orice caz, nu se poate face nimic până când Sergio nu-şi va ispăşi pedeapsa. El urmează să fie deportat pe 27 septembrie, peste o lună, şi ne aşteptăm ca până atunci să fi elaborat un plan pentru a cumpăra un Botero. Câştig sau pierd, vă voi ţine la curent.

3:00 p.m.

Mă tund la Matt (incendiere pentru obţinerea asigurării, nu a reuşit să convingă Cornhill sau juriul şi a fost condamnat la trei ani). Matt are reputaţia de a fi cel mai bun frizer din închisoare. De fapt, mai mulți ofițeri de la închisoare se tund tot la el. În ultima sa închisoare, în timp ce îşi ispăşea pedeapsa pentru o infracţiune anterioară, Matt s-a înscris la un curs de hair-styling, aşa că acum este un semi-profesionist. Are tot echipamentul adecvat şi, în câteva clipe, după ce s-a aşezat pe un scaun pe coridorul din faţa celulei sale, nu am nicio îndoială cu privire la priceperea sa. Trebuie să arăt îngrijit şi ordonat pentru vineri, când Mary şi William speră să mă viziteze din nou. Nu am uitat că Mary a comentat despre lungimea părului meu atunci când a venit ultima dată la Wayland.

Când Matt termină treaba, îmi procură chiar şi o a doua oglindă, ca să-mi pot vedea ceafa. Nu este Daniel Hersheson, dar pentru zece unități de cartelă de telefon este o imitaţie destul de bună.

6:00 p.m.

La închiderea jocului, Anglia are 314 la 8, după un scor de 124 de la Ramprakash, ajutat de Gough, care s-a agăţat de el pentru a evita o nouă lovitură. Cei doi intră în pavilion având nevoie de încă 31 de runde pentru a face Australia să lovească din nou.

Cu câţiva ani în urmă, Darren Gough m-a rugat să conduc licitaţia la dineul său aniversar de la Londra, la Dorchester. Fiind un

mare fan al lui Darren, am acceptat cu plăcere. Când evenimentul s-a materializat în cele din urmă, a picat în mijlocul procesului meu. Domnul judecător Potts a spus clar că nu ar trebui să onorez acordul, deşi numele meu era deja tipărit în program. La urma urmei, acest lucru ar fi putut influenţa juriul să creadă că sunt un om caritabil şi bănuiesc că acesta era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit domnul judecător Potts.

Mă simt destul de abătut, aşa că mă hotărăsc să folosesc celelalte zece unităţi rămase pe cardul meu pentru a o suna pe Mary. Nu primesc niciun răspuns. Nu reuşesc să iau legătura cu William sau cu James, deoarece amândoi sunt în străinătate. Mă aşez la capătul patului meu şi îmi amintesc cuvintele lui La Rochefoucauld: „Absenţa diminuează pasiunile mediocre şi le sporeşte pe cele mari, aşa cum vântul stinge lumânările şi aprinde focul.”

ZIUA 39 – DUMINICĂ, 26 AUGUST 2001

6:16 a.m.

Duminica este întotdeauna cea mai lungă zi în închisoare. La Wayland este lipsă de personal şi deţinuţii nu au nimic de făcut în afară de a se uita la televizor pe fiecare perete. În Belmarsh, capela era un răgaz, deoarece te scotea din celulă, dar în Wayland eşti în afara celulei fără nimic care să te ţină ocupat. Dar, în orice caz, aş prefera să fiu în Wayland decât închis în Belmarsh timp de 22 de ore pe zi. Scriu pentru câteva ore.

8:20 a.m.

Micul dejun. În timp ce aştept la coadă pentru mâncare caldă, încep să vorbesc cu un indian care se află pe palierul meu. Mă întreabă dacă poate primi *Times* şi *Sunday Times* când termin cu ele. Sunt de acord cu cererea lui dacă, în schimb, îmi va arăta cum să curăţ podeaua celulei mele. Menţionez acest lucru doar pentru că indienii au cele mai curate celule. Ei nu se mulţumesc să măture praful şi murdăria, ci petrec ore întregi lustruind linoleumul de pe jos până când îţi poţi vedea faţa în ea. Deşi fac duş, mă bărbieresc şi mă îmbrac cu haine noi în fiecare zi, îmi fac patul şi am totul la locul lui înainte ca uşa celulei să se deschidă la ora 8 dimineaţa, nu arăt niciodată la fel de elegant sau nu am o celulă la fel de curată ca oricare dintre indienii de lângă mine.

9:30 a.m.

În drum spre bibliotecă, mă strecor în spatele unui bărbat care mă sperie. Are o faţă malefică şi este unul dintre acei deţinuţi care sunt mândri să se descrie ca fiind un infractor de carieră. Este un hoţ de profesie şi sunt oarecum surprins să-l văd îndreptându-se spre bibliotecă cu un teanc de cărţi lucioase, sub braţ. Încerc să

deslușesc titlurile de pe cotoare în timp ce ne deplasăm: *Enciclopedia antichităţilor, Cunoaşteţi-vă antichităţile* şi *Antichităţi pe o piaţă modernă*.

— Eşti interesat de antichităţi? întreb cu inocenţă.

— Da, le studiez cu atenţie.

— Speri să lucrezi în comerţul cu antichităţi când îţi vei ispăşi pedeapsa?

— Presupun că se poate spune asta, răspunde el. M-am săturat să le fur doar ca să aflu că nu au nicio valoare. De acum încolo voi şti ce să caut, nu-i aşa?

Ai fi crezut că după cinci săptămâni în care m-am amestecat cu infractori, zi şi noapte, nu mai pot fi luat prin surprindere. E de folos pentru a-mi reaminti din nou cuvintele Lisei Dada despre dispreţul faţă de hoţi, ca să nu mai vorbim de propria mea naivitate.

10:00 a.m.

În bibliotecă, intru în vorbă cu un deţinut mai în vârstă, Ron (vătămare corporală din culpă). Majoritatea deţinuţilor îmi spun că nu vor să se întoarcă niciodată în închisoare, mai ales cei mai în vârstă, care au executat pedepse lungi. Dar, de fiecare dată, adaugă o completare:

— Asta nu înseamnă că nu vreau, Jeff. Să găseşti un loc de muncă atunci când ai cazier este practic imposibil, aşa că rămâi în şomaj, până când aluneci din nou într-o viaţă de infracţionalitate.

Este un cerc vicios pentru cei care părăsesc închisoarea cu 90 de lire, fără domiciliu fix şi cu puţine perspective de muncă. Nu ştiu rezolvarea, deşi accept că nu prea ai ce face pentru oamenii care sunt cu adevărat răi şi nici pentru cei care sunt proşti congenital. Dar deţinuţii care au comis prima infracţiune şi care doresc o a doua şansă părăsesc adesea închisoarea doar pentru a constata că pentru tot restul vieţii li se trânteşte uşa de un loc de muncă în nas.

Accept faptul că poate doar aproximativ 20% dintre deţinuţi ar merita un tratament special, dar aş dori să văd pe cineva care să vină cu o soluţie pentru acest grup special, mai ales pentru cei care au comis prima abatere. Şi câţi dintre voi care citiţi acest jurnal puteţi spune cu sinceritate că nu aţi comis niciodată o infracţiune? De exemplu:

a) Aţi fumat canabis (5 milioane), cocaină crack (300.000), heroină (250.000).

b) Aţi furat ceva - orice

c) V-aţi falsificat cheltuielile

d) Aţi luat un autobuz sau un tren şi nu aţi plătit biletul

e) Nu v-aţi declarat toate veniturile la fisc

f) Aţi depăşit limita de alcool la volan

g) Aţi condus un vehicul fără să plătiţi taxe sau asigurare

h) Aţi adus ceva din străinătate şi nu aţi plătit taxa de import

Am descoperit recent că aceiaşi oameni care comit astfel de infracţiuni se dovedesc adesea a fi cei mai sfinţi ipocriţi, inclusiv un editor de ziar de frunte. Oamenii cu adevărat cinstiţi sunt cei care continuă să te trateze decent, aşa cum am constatat din miile de scrisori pe care le-am primit de la publicul larg în ultimele săptămâni.

10:45 a.m.

Capela. Ne-am întors la o adunare de unsprezece persoane. Slujba este Sfânta Împărtăşanie, şi nu sunt sigur că mă interesează versiunea modernă. Cred că îmbătrânesc, sau cel puţin sunt de modă veche.

Slujba este condusă de John Framlington, strălucitor într-o robă albă lungă, care se asortează cu barba albă şi cu părul alb. Trebuie să aibă peste 70 de ani şi arată ca un profet. Un ofiţer local al Armatei Salvării ţine predica, cu tema că toţi facem greşeli, dar asta nu înseamnă că nu putem fi salvaţi. După ce şi-a rostit mesajul, se

alătură lui John pentru a împărţi pâinea şi vinul micii sale turme. În timpul intonării ultimului imn, John se îndepărtează pe culoar şi dispare. Noi toţi rămânem literalmente în picioare, neştiind ce să facem în continuare. Un chip de femeie iese la iveală din spatele orgii şi decide să continue să cânte. Acest mic gest curajos este răsplătit de toată lumea care repetă ultimul vers. După ce am pronunţat ultimul vers al piesei „O Blessed Jesu, Save Us”, John se întoarce în fugă pe culoar. Se întoarce cu faţa la congregaţia sa, îşi cere scuze, ne binecuvântează şi apoi dispare pentru a doua oară. Este un om bun şi este generos din partea lui să îşi ofere timpul în fiecare duminică pentru un grup atât de eterogen ca noi.

11:45 a.m.

Când mă întorc la blocul meu după slujba de la capelă, constat că a fost închis şi nu putem intra în celulele noastre. O mică mulţime de oameni se adună la intrare şi Darren mă informează că celulele noastre sunt percheziţionate în căutare de cartele telefonice. Se pare că unul dintre deţinuţi a ras căptuşeala argintie din partea de sus a cartelei sale, pentru a avea o perioadă mai lungă pentru fiecare unitate. Nu este o crimă prea mare, dacă ne amintim că ne aflăm într-un bârlog de hoţi. Dar ceea ce nu vă veţi da seama este că următoarea persoană care va da un telefon va constata că BT recuperează automat acele unităţi furate. Rezultatul: următorul prizonier va fi jefuit.

Următorul deţinut care a vorbit la telefon în acea dimineaţă s-a dovedit a fi un indian volubil pe nume Carl (vătămarea corporală gravă) care, atunci când ultimele sale zece unităţi au fost înghiţite în câteva secunde, nu a încetat să ţipe şi să înjure tot drumul până la biroul ofiţerului de poliţie. Blocul a fost închis în câteva secunde, iar Carl a oferit fără să vrea „echipei de căutare a închisorii” o scuză pentru a cerceta bunurile personale ale tuturor.

Când poarta de la celule este în cele din urmă deblocată, o echipă de trei ofițeri iese afară cu un sac plin de valize. Pun pariu că nu cardul telefonic incriminat se află printre trofee, dar alte câteva bunuri ilicite se află printre ele. Mă întorc în celula mea şi constat că nu s-a atins de nimic din ceea ce îmi aparţine. Chiar şi scenariul meu se află exact în acelaşi loc în care l-am lăsat. Iau acest lucru ca pe un compliment.

12:00 amiaza

Prânzul. Anglia a avansat la 40 la 1, dar norii întunecaţi şi amenințători care apar deasupra Wayland sunt, se pare, şi vizitatori neplătiţi la Oval. Îmi îndrept atenţia spre ziarele de duminică. *Sunday Mirror*, acest bastion al exactității, le spune cititorilor săi că m-am apărat de un alt deținut cu o bâtă de cricket. V-am făcut un rezumat complet, minge cu minge, al acelui meci, iar singurul lucru pe care am încercat să-l ameninţ – şi nu cu prea mult succes – a fost mingea. Articolul continuă apoi spunând că plătesc bani de protecţie unui deţinut pe nume Matthew McMahon. Nu există niciun deținut la Wayland numit Matthew McMahon. Se adaugă că plata se face cu carduri telefonice de 5 lire. Nu există niciun card telefonic de 5 lire. Amuzant este că unii deţinuţi sunt şocaţi de acest lucru: ei au presupus că ziarele relatează corect şi abia când am ajuns eu aici au realizat cât de inexactă poate fi presa.

2:00 p.m.

Plimbare. Avem voie să ieşim timp de o oră, în loc de 45 de minute, ceea ce este un bonus binevenit. În timp ce ne plimbăm, sunt tachinat de o mulţime de deţinuţi care spun că sunt dispuşi să mă protejeze dacă le dau o cartelă telefonică de 5 lire. Unii mă întreabă cum se face că am o cartelă telefonică 5 lire, când ceilalţi au doar o cartelă telefonică de 2 lire. Alţii adaugă că îi pot lovi cu bâta de crichet oricând doresc. Mărturisesc că acest lucru nu ar fi atât de

amuzant dacă Jimmy şi Darren nu m-ar însoţi. Cu siguranţă, faptul de a fi ţinta umorului tuturor, atât înăuntru, cât şi afară, începe să se resimtă. Jimmy a citit şi el articolul din *Sunday Mirror* şi ceea ce îl îngrijorează este pe cine să creadă în ultima dispută dintre Ken Clarke şi Iain Duncan Smith privind imigraţia. Îi spun lui Jimmy că un singur lucru este sigur: deşi rezultatul alegerilor pentru conducerea partidului va fi anunţat abia peste două săptămâni (12 septembrie), 70% din cei 318.000 de alegători şi-au exprimat votul şi îl asigur că IDS[52] este deja următorul lider al Partidului Conservator.

— Pot risca un pariu pe asta? întreabă Darren.

— Da, dacă găseşti pe cineva suficient de prost să accepte pariul.

— Casa de pariuri de la Spur oferă 1-3 pe Duncan Smith.

— Sunt totuşi cote bune, pentru că nu poţi pierde decât dacă el cade mort.

— Casa de pariuri sau Iain Duncan Smith? întreabă Jimmy.

— Oricare, răspund eu.

— Bine, spune Darren. Atunci voi paria trei batoane Mars pe Duncan Smith imediat ce ne întoarcem în celule.

4:00 p.m.

Îl vizitez pe Sergio în celula sa pentru a primi o lecţie despre smaralde. O să vă spun mai târziu de ce. Sergio nu se grăbeşte să-mi spună că smaraldele sunt pentru Columbia ceea ce diamantele sunt pentru Africa de Sud. După ce şi-a terminat lecţia, îl întreb dacă ar fi posibil ca fratele său să găsească un smarald de cea mai bună calitate. Se uită nedumerit.

— La ce fel de preţ te gândeşti? mă întreabă.

---

[52] Observ că acum susţinătorii săi îl numesc IDS. Presupun că aceasta este o încercare disperată de a trece peste faptul că următorul lider conservator are două nume. (N.a.)

— În jur de zece mii de dolari, îi spun.

Dă din cap.

— O să văd ce pot face. Se uită la ceas şi adaugă: O să vorbesc imediat cu fratele meu.

5:00 p.m.

Cina de duminică este întotdeauna o pungă de biscuiţi şi un mousse de lămâie. Totuşi, în această seară ni se oferă două mousse-uri de lămâie pentru că, observ, data limită de vânzare de pe capac este 25 august.

7:00 p.m.

În sfârşit, există ceva ce merită urmărit la televizor. *Victoria şi Albert*, cu o distribuţie de neuitat. Nigel Hawthorne, Diana Rigg, Peter Ustinov, Jonathan Pryce, David Suchet, John Wood şi Richard Briers.

Nu face decât să-mi reamintească cât de mult îmi lipseşte teatrul live, deşi uneori am impresia că am parte de destulă dramă la Theatre Royal, Wayland.

ZIUA 40 – LUNI, 27 AUGUST 2001

6:08 a.m.

Patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi şi, ca şi Domnul Nostru, simt că este timpul să ies din starea de veghe şi să mă apuc de treabă, în ciuda faptului că este o zi de sărbătoare. Scriu timp de două ore.

8:15 a.m.

Micul dejun. Porumb Pops (pentru o schimbare), lapte UHT, o felie de pâine şi marmeladă. Mă holbez la *Golly*[53] de pe borcan. Am citit ieri într-unul dintre ziare că nu mai este corect din punct de vedere politic şi că va fi înlocuit cu un personaj creat de Roald Dahl şi ilustrat de Quentin Blake. Îmi place *Golly*, îmi este prieten de ani de zile. Ca om fără un gram de prejudecată în el, sunt obligat să spun că eu cred că lumea a luat-o razna.

9:00 a.m.

O sun pe Mary, care este furioasă pe Ministerul de Interne. Winston Churchill i-a scris ministrului de interne, David Blunkett, întrebându-l de ce mă aflu încă într-o închisoare de categoria C, iar Winston a primit un răspuns de la Stephen Harrison, secretarul particular al lui David Blunkett, care sugerează că Lady Archer „este convinsă că asta este tot ce se poate spera mai bine”. Este evident că oficialii Ministerului de Interne nu ascultă programul *Today* şi nici nu citesc ziarele. Acest lucru nu este de bun augur în ceea ce priveşte dreptatea făcută acelor deţinuţi care nu au o familie care să-i sprijine. Mary îi va scrie astăzi lui Martin Narey pentru a clarifica lucrurile. Avocatul meu nu a primit încă un răspuns de la

---

[53] Mascotă de culoare neagră de pe borcanele cu marmeladă Robertsons. (N.t.)

inspectorul Perry. Poate că este încă în vacanţă. De asemenea, i-a scris guvernatorului din Wayland – la fel, niciun răspuns. Slavă Domnului că nu sunt închis în Rusia.

Acum, că nu mai sunt în celulele de acomodare, mi se permite să am propria farfurie, bol şi cană. Mary promite să mi le trimită pe toate trei astăzi. Abia aştept să scap de setul de plastic gri, chiar dacă nu-mi permit să înlocuiesc cuţitul, furculiţa şi lingura de plastic. Mary îmi spune că scrisorile de susţinere continuă să curgă şi că îmi va trimite o selecţie pe care să o citesc, plus o listă cu prietenii care vor să mă viziteze în închisoare. Îmi confirmă că ea şi William speră să mă viziteze vineri.

9:15 a.m.

Se joacă un meci de fotbal între aripile A şi C, iar Jimmy (căpitanul tuturor) mă întreabă dacă aş vrea să fiu arbitru de linie, ştiind că astfel voi ieşi din celulă cel puţin o oră. Cât de grijuliu, îi spun, dar nu cunosc regulile şi sunt sigur că e mai mult decât să ridici steagul în aer când mingea iese afară. Din fericire, una dintre rezervele noastre cunoaşte pe deplin legile jocului şi aleargă în sus şi în jos pe linie în spatele meu, făcându-mă să par destul de competent.

Primul jucător pe care trebuie să-l declar în offside este Jimmy, care nu protestează şi ridică imediat braţul. Adevăratul caracter al unei persoane nu poate fi ascuns pe un teren de joc.

La pauză suntem conduşi cu două puncte. Cu toate acestea, în a doua repriză, ne retragem şi chiar înainte de fluierul final, Carl (vătămare corporală gravă, probleme cu cardul de telefon) înscrie o lovitură de la 18 de metri pentru a egala scorul. Întrucât se află în celula alăturată, mă pot aştepta la mai multe reluări descriptive pe coridor, cu distanţa devenind tot mai mare pe măsură ce reia povestea.

12:15 p.m.

Prânzul: *Toad-in-the-hole* (cârnaţi vegetarieni) şi mazăre.

3:00 p.m.

Plimbare. Am reuşit să parcurgem aproximativ două circuite când lui Darren, Jimmy şi mie ni se alătură ceea ce poate fi descris ca fiind o bandă de derbedei, al cărei lider este un tânăr de aproximativ 1,65 m, cu două inele în nas şi unul în fiecare ureche. Din ceea ce pot vedea din gâtul, braţele şi pieptul lui, nu pare să mai aibă unde să îşi facă un alt tatuaj. De îndată ce deschide gura, fiecare cuvânt pe care îl rosteşte este „futu-i-asta" şi „futu-i-asta". Nu mai sunt şocat de asta, dar sunt surprins de mirosul de alcool din respiraţia lui. Abordarea mea obişnuită atunci când mă confrunt cu această situaţie este să răspund la orice întrebare în linişte şi cu politeţe. Am auzit destule poveşti despre deţinuţi care au fost înjunghiaţi în curte pentru cea mai mică provocare, ca să fac altfel. Dar cum nu există întrebări, ci doar insulte la adresa mea şi a soţiei mele, nu prea am ce să răspund. Jimmy şi Darren se apropie, ceea ce nu este un semn bun, dar după un alt circuit, tânărul bătăuş şi gaşca lui de patru se retrag şi se duc să se aşeze lângă gard şi să ne privească cu ochi răi.

Ar fi un lucru bun ca Ministerul de Interne să-l invite pe Darren să facă parte din unul dintre comitetele lor şi să-i consilieze în privinţa politicii penitenciare. La urma urmei, el este mult mai bine informat decât Stephen Harrison şi, prin urmare, decât ministrul de interne. După o perioadă petrecută în Borstal şi două treceri prin închisoare, Darren ar fi un atu considerabil în dezbaterea privind drogurile. El mai spune că, atunci când a fost trimis prima dată la închisoare, în urmă cu cincisprezece ani, aproximativ 30% dintre deţinuţi fumau canabis şi doar 10% consumau heroină.

— Şi astăzi? îl întreb.

— În jur de douăzeci-treizeci la sută dintre deţinuţi consumă în continuare canabis şi aproximativ acelaşi procent, dacă nu chiar mai mult, heroină. Şi cât timp sunt în vigoare reglementările actuale, nu există nicio speranţă de a rezolva această problemă. Săptămâna trecută, un deţinut care a ieşit în prima sa vizită în oraş s-a întors cu heroină în valoare de cinci sute de lire sterline îndesată în fund, iar toţi dependenţii din închisoare au aflat de ascunzătoarea sa în mai puţin de o oră. Dacă îşi puteau permite, fumau şi se injectau toată noaptea.

— Dar cu siguranţă deţinutul în cauză, ca să nu mai vorbim de clienţii săi, va fi prins?

— Unitatea antidrog l-a intervievat în dimineaţa următoare. Nu au putut dovedi nimic, dar aceasta este ultima vizită în oraş pe care o va face înainte de a fi eliberat – pe baza unei „suspiciuni rezonabile”.

— Sunt prostiţi în continuare, spune Jimmy, care merge în vizită în oraş o dată pe lună. Unii dintre ei ar face orice...

Grupul de derbedei decide să ni se alăture, aşa că trebuie să mă confrunt cu o altă avalanşă de insulte. Uneori îmi doresc ca domnul judecător Potts să facă doar un singur circuit cu mine, dar este prea târziu, cazul meu a fost ultimul, iar el era clar hotărât să se retragă în forţă. Când suntem chemaţi înapoi, nu mă deranjează să mă întorc în liniştea şi siguranţa celulei mele.

4:07 p.m.

Sergio apare pentru a-mi povesti detaliile unei conversaţii pe care a avut-o cu fratele său din Bogota.

— Mâine, fratele meu va merge în munţii verzi şi va alege un smarald, spune Sergio. Apoi îl va face să fie evaluat şi asigurat. De asemenea, va trimite un colier de aur (18 carate). Se vinde la o zecime din preţul practicat în Anglia.

Îl asigur că, dacă mă voi decide să îl cumpăr, voi face plata direct la banca lui a doua zi după ce va fi deportat. Acest lucru înseamnă că trebuie să aibă mare încredere în mine, ceea ce nu pare să-l deranjeze. Acceptă faptul că tranzacţia nu poate avea loc cât timp amândoi suntem încă în închisoare. Dacă reuşeşte, voi avea mai multă încredere în afirmaţia lui că poate procura un Botero la un preţ rezonabil.

5:00 p.m.

Darren şi cu mine jucăm câteva partide de table, şi sunt recunoscător că am găsit ceva la care îl pot bate. Se răzbună completând cuvintele încrucişate din *The Times* înainte de cină.

6:00 p.m.

Cină: fasole pe pâine prăjită şi un mousse de lămâie în plus cu data limită de vânzare de ieri.

7:00 p.m.

Mă uit la ultimul episod din *Victoria şi Albert*, de care mă bucur din plin în fiecare moment.

10:00 p.m.

Darren îmi împrumută exemplarul său din *The Prisons Handbook* – un fel de ghid Relais & Chateaux al închisorilor din Anglia şi Ţara Galilor. Accept părerea domnului Meanwell conform căreia, odată ce îmi va fi stabilită categoria D, ar trebui să mă înscriu la Spring Hill din Buckinghamshire, care este cea mai bine situată închisoare deschisă atât pentru Londra, cât şi pentru Cambridge.

ZIUA 41 – MARȚI, 28 AUGUST 2001

6:00 a.m.

Scriu timp de două ore.

8.13 a.m.

Micul dejun. Din nou două porţii de cereale. Mănânc una, păstrez una.

9:00 a.m.

Olărit. Îmi iau noua carte, *Arts and Artists*, cu mine la curs, pentru a-mi petrece cele două ore. Nu pare să deranjeze pe nimeni că nu lucrez la o sculptură, atâta timp cât studiez ceva care are legătură cu arta.

Shaun pare a fi deprimat, ceea ce nu poate fi decât melancolia unui artist pierdut în gândurile sale. După o oră de pictură, îşi deschide caietul de schiţe pentru a dezvălui un desen excelent al unui peisaj din Wayland (destul de sumbru) şi un altul al unei uşi de închisoare. Apoi mărturiseşte de ce este atât de abătut. Cei de la probaţiune au decis să nu-l lase să iasă cu două luni mai devreme cu motivaţia că nu s-a prezentat la tribunal[54]. Cu toate acestea, această prelungire de două luni va pune probleme pentru amândoi. Calitatea hârtiei, a creionului, a pastelurilor şi a uleiurilor disponibile la Wayland nu se ridică, în mod evident, la standardele lui profesionale, aşa că s-ar putea să fie necesar să apelăm la ajutorul unui membru al departamentului de artă pentru a cumpăra materialele de care are nevoie. Shaun va trebui să aleagă pe cineva care să creadă în talentul său şi, mai important, trebuie să aibă

---

[54] Serviciul de probaţiune poate refuza eliberarea mai devreme din următoarele motive: a) recidivă în timp ce a fost eliberat anterior pe cauţiune; b) neprezentare în instanţă; c) furnizarea unei adrese nesatisfăcătoare. (N.a.)

suficientă încredere în mine încât să creadă că îl voi răsplăti după ce va fi eliberat în noiembrie. Un membru al personalului îmi spune mai târziu că Shaun este cel mai talentat deţinut pe care l-a întâlnit de când a început să lucreze în închisori. Conversaţia noastră este întreruptă de un ofiţer de securitate care spune că sunt căutat la recepţie.

10:12 a.m.

O doamnă ofiţer superior de la Belmarsh mă aşteaptă în camera cu scaune confortabile. Guvernatorul de la Belmarsh a însărcinat-o să se ocupe de ancheta privind furtul a şapte pagini din jurnalul meu. Vă amintiţi că Trevor Kavanagh, editorul politic de la *Surfs*, i-a înmânat scenariul lui Mary, care, la rândul ei, i-a transmis cele şapte pagini scrise de mână avocatului meu.

Doamna ofiţer îmi spune că lucrează în serviciul penitenciar de aproape douăzeci de ani şi adaugă că nu se află într-o misiune de muşamalizare. De la bun început, ea precizează clar că cele şapte pagini de manuscris nu puteau fi furate de un deţinut, deoarece acesta nu ar fi avut acces la un fotocopiator. Ea merge chiar mai departe şi recunoaşte că au restrâns numărul vinovaţilor la unul dintre cei doi ofiţeri.

Apoi îmi înmânează o fotocopie a primelor mele şapte pagini şi, după ce am citit doar câteva rânduri, îmi amintesc cât de tulburat am fost la Belmarsh. Confirm că scrisesem aceste pagini când eram în centrul medical în prima mea zi, dar nu am cum să ştiu când au fost scoase sau returnate, sau de către cine. Îmi amintesc că am părăsit celula o singură dată în primele douăzeci şi patru de ore, şi asta pentru o pauză de patruzeci şi cinci de minute în curtea de plimbare. Ea dă din cap, ca şi cum ar fi ştiut nu numai când am ieşit din celulă, ci şi exact câte minute am fost în afara camerei.

— Ai fost apoi escortat în blocul B pentru a începe acomodarea ta. Aveai manuscrisul la tine în acel moment?

— Da, am trimis paginile cu poşta asistentului meu personal la fiecare trei sau patru zile, dar nu înainte de a fi verificate de cenzorul Roy, pe care nu l-am întâlnit decât în a treia zi, aşa că nu poate să fi fost el.

— Nu, cu siguranţă nu a fost Roy, a răspuns ea, pentru că *The Sun* a primit materialul în dimineaţa următoare. Şi, în orice caz, Roy este destul de inteligent ca să înţeleagă legea drepturilor de autor. Oricine a făcut asta trebuie să fi fost surprins şi dezamăgit de faptul că *The Sun* nu s-a atins de el.

Pleacă după aproximativ o oră, promiţându-mi că mă va anunţa despre rezultatul anchetei sale[55].

12:15 p.m.

Prânzul: supă de legume şi o napolitană de ciocolată. Sergio îmi strecoară o banană.

2:00 p.m.

Pentru a recupera cele cinci lecţii pe săptămână, trebuie să particip la un curs de educaţie în după-amiaza zilei de marţi.

Departamentul de educaţie este situat lângă bibliotecă şi, după ce mă înscriu, mă duc în sala 1, aşa cum mi s-a spus. Intru într-o sală de clasă care conţine douăzeci de birouri mici aşezate în formă de U, cu faţa spre profesoară. O cheamă Jocelyn Rimmington şi arată ca şi cum ar fi fost scoasă dintr-un roman de Evelyn Waugh. Munca ei este una dificilă şi o privesc cum şi-o îndeplineşte cu o îndemânare şi o ingeniozitate formate în timp. Are opt persoane la dispoziţie, inclusiv pe mine. Deţinutul cu care vorbeşte învaţă engleza de bază pentru a putea da un examen de instalator. Deţinutul din dreapta sa citeşte Chaucer ca parte a unui curs de

[55] Niciun membru al personalului penitenciarului nu mi-a comunicat vreodată, mie sau avocaţilor mei, rezultatul acestei anchete. (N.a.)

nivel A, iar în stânga sa se află un deţinut care învaţă să citească şi să scrie. Ceilalţi patru deţinuţi se pregătesc pentru examenul de engleză GCSE. Doamna Rimmington se deplasează încet şi metodic de la un birou la altul, răspunzând la fiecare întrebare care îi este adresată, până când ajunge la mine.

— Wendy mi-a spus că eşti în mijlocul scrierii unei alte cărţi.

— Da, aşa este, îi răspund.

— Şi ea crede că cel mai bine ar fi ca tu să o continui, până când vom decide ce vom face cu tine.

Nu comentez; la urma urmei, ce rost ar avea să-i spun acestei fermecătoare doamne că aş prefera să fac ceva mai productiv. Este evident că fie Wendy Sergeant, care este şefa departamentului, fie cei de deasupra ei, nu au imaginaţia departamentului de educaţie de la Belmarsh, care m-a pus să conduc un curs de scriere creativă înainte de sfârşitul primei mele săptămâni.

5:00 p.m.

Cina. Mănânc foarte puţin pentru că singura şedinţă de sport la care pot participa astăzi este la ora şase.

6:00 p.m.

Programul de sport. Termin o şedinţă completă, mai ales pentru că jumătate dintre obişnuiţii de la sală sunt plecaţi să joace fotbal. Astăzi este ultima probă înainte de a selecta echipa pentru primul meci de duminică. Cum nu pot fi prezent la Lord's pentru finala de o zi dintre Somerset şi Leicestershire, va trebui să mă mulţumesc cu Wayland versus RAP Methwold.

7:30 p.m.

După un duş lung de apăsat, apăsat, apăsat, apăsat-butonul, mă întorc în celulă şi mă usuc cu un prosop verde aspru. Sergio bate la

uşă, intră, se aşază la capătul patului şi, fără nici un preambul, începe să-mi ţină o altă prelegere despre smaralde.

— Şaptezeci la sută din smaraldele din lume provin din Columbia, proclamă el. Peste douăzeci de mii de pietre îşi schimbă mâinile în Bogota în fiecare zi. Smaraldul este al doilea ca popularitate şi valoare după diamant, iar mărimea sa este măsurată în acelaşi mod (carat). Cele mai fine pietre, continuă el, sunt cunoscute sub numele de „picături de ulei”, deoarece, dacă te uiţi în centrul pietrei, poţi vedea ceea ce pare a fi exact asta. Trebuie să ne asigurăm că a noastră are cel puţin patru carate şi că picătura de ulei este acolo pentru ca toată lumea să o vadă. Pentru o piatră, preţul poate varia în funcţie de calitate, continuă Sergio, de la câteva sute de dolari la câteva milioane de dolari.

El anticipează că piatra aleasă de fratele său ar putea fi în drum spre Londra încă de săptămâna viitoare. Deoarece Sergio a mers la aceeaşi şcoală cu nepoata proprietarului „muntelui”, el speră că fratele său va putea face afaceri direct, eliminând orice intermediar. Cum fratele său nu ştie că Sergio se află într-o închisoare engleză, mă întreb de ce nu este nedumerit de faptul că nu poate suna înapoi. Nu întreb.

8:00 p.m.

Olăritul, urmat de discuţia cu doamna de la Belmarsh, urmat de educaţie, urmat de sala de sport, urmat de Sergio şi de prelegerea sa despre smaralde, intercalat cu trei sesiuni de scris. Sunt epuizat.

Adorm îmbrăcat complet în timpul programului de actualităţi de la ora zece. Când mă trezesc, e puţin trecut unsprezece. Mă dezbrac, mă duc la toaletă, mă urc în patul meu mic şi adorm a doua oară.

ZIUA 42 – MIERCURI, 29 AUGUST 2001

5:19 a.m.

Am trecut acum prin acelaşi ciclu de acomodare de trei săptămâni la închisoarea Wayland ca şi la Belmarsh. Rutina mea, în comparaţie cu viaţa mea de afară, este mult mai organizată, conformându-se unui model zilnic şi apoi unuia săptămânal. Aşa că am decis ca, începând de astăzi, să comentez doar momentele importante, mai degrabă decât să repet pur şi simplu rutina amorţitoare cu care trebuie să fiţi familiarizaţi acum.

6:00 a.m.

Scriu timp de două ore şi apoi mănânc cealaltă porţie de cereale acoperită cu laptele oferit de Sergio.

9:00 a.m.

Paul, unul dintre profesori, aduce un set de diapozitive la cursul de artă şi ne ţine o prelegere despre impresionişti. Sunt uimit că Shaun, un artist atât de talentat, nu a auzit niciodată de Pissarro sau Sisley. De asemenea, recunoaşte că a vizitat o galerie doar de două sau trei ori în viaţa lui. Prezentarea de diapozitive este atât de populară printre ceilalţi deţinuţi încât Paul promite să aducă exemple de alţi artişti săptămâna viitoare, când ne va prezenta, printre alţii, pe Magritte, Rothko şi Warhol.

12:00 amiaza

După prânz, mă duc la sala de sport. După ce mi-am terminat programul, mă urc pe cântar şi descopăr că încă pierd în greutate – cam şase kilograme de când sunt în închisoare. Tocmai când plecam, antrenorul de fotbal mă cheamă în biroul său şi mă întreabă dacă aş putea asista la prima partidă a sezonului, duminică, şi dacă

aş putea să scriu o cronică de meci pentru revista închisorii. Am fost de acord, uşurat că nu m-a invitat să joc.

4:00 p.m.

Sergio mă însoţeşte în celulă pentru a-mi spune ultimele noutăţi despre vânătoarea de smaralde înainte de a-şi continua cursul. Majoritatea smaraldelor extrase în Columbia provin dintr-un singur munte care aparţine aceleiaşi familii de generaţii. Majoritatea pietrelor care provin din Columbia sunt exportate în Japonia, dar Sergio speră ca, atunci când se va întoarce la Bogota, să înceapă să deturneze o parte din aceste pietre preţioase către Europa. Devine din ce în ce mai ambiţios pe zi ce trece.

De asemenea, mă informează că afacerea cu smaralde este la fel de periculoasă ca şi traficul de droguri. În fiecare zi, opt elicoptere zboară dinspre munte spre aeroportul din Bogota, cu patru gărzi înarmate la bordul fiecăruia şi alte douăzeci de poliţişti privaţi care îi aşteaptă pe pistă. Pe munte sunt 300 de muncitori şi 100 de paznici înarmaţi. Un ţăran (descrierea sa) poate câştiga până la 50.000 de dolari pe an dacă, şi repetă dacă, are norocul să scoată la iveală pietre preţioase de calitate.

— Dar cum rămâne cu furtul? întreb. Cum se descurcă cu asta?

— Unul sau doi dintre muncitori sunt suficient de proşti încât să se gândească să fure câte o piatră ciudată, dar descoperă repede că nu există nici un judecător sau juriu pe munte.

— Atunci cum se face dreptate?

— Instantaneu, răspunde el. Unul dintre paznici îl împuşcă pe vinovat în faţa celorlalţi muncitori, care îl îngroapă.

— Dar ai putea înghiţi o piatră şi apoi să o vinzi la Bogota, unde mi-ai spus deja că douăzeci de mii de smaralde se schimbă zilnic în piaţă.

— Aşa e, răspunde Sergio. Dar tot vei fi prins, pentru că familia are peste o sută de observatori în piaţă, zi şi noapte. Dacă un

negustor ar face vreodată schimb cu un hoţ, i s-ar tăia imediat sursa de aprovizionare. Şi, în timp, hoţul va trebui să se întoarcă la munte dacă speră să continue să facă comerţ. În orice caz, muncitorii ştiu că vor avea un nivel de trai mult mai ridicat decât conaţionalii lor atâta timp cât vor rămâne angajaţi pe munte.

— Dar ar putea să ducă bijuteriile în străinătate şi să facă avere?

— Majoritatea ţăranilor, spune Sergio, nu au călătorit niciodată mai departe de satul vecin şi niciunul dintre ei nu vorbeşte altceva decât spaniola de munte, pe care nici măcar eu nu o înţeleg. Chiar şi proprietarul muntelui încă nu poate conversa decât în limba sa maternă şi nu s-ar gândi niciodată să părăsească Columbia. Numai datorită celor patru ani petrecuţi într-o închisoare engleză, continuă Sergio, îmi e acum posibil să acţionez ca intermediar şi să mă gândesc la exporturi. Şi tu ai acum un avantaj, Jeffrey, pentru că rivalii tăi nu pot cumpăra sau vinde cu uşurinţă tablouri din Columbia.

Ridic o sprânceană.

— Voi fi expulzat peste patru săptămâni şi nu mă pot întoarce în Marea Britanie decât dacă sunt dispus să risc să îmi ispăşesc cei patru ani de pedeapsă rămaşi.

— Un comerciant întreprinzător ar putea oricând să zboare la Bogota.

— Nu este înţelept, spune Sergio. Oamenii blonzi şi cu ochi albaştri nu sunt bineveniţi în Bogota şi mai ales la munte. El continuă să explice: S-ar presupune că eşti american, iar şansele tale de a ajunge înapoi la aeroport ar fi la fel de mari ca ale unui ţăran prins la furat.

Nu e de mirare că este o piaţă închisă.

Lecţia mea se încheie când un ofiţer strigă: „Încuiaţi". Ies în fugă din celula lui Sergio pentru a mă întoarce în lumea reală, pentru că am nevoie de cele cinci minute pentru a mă alătura cozii şi a-mi schimba cearşafurile, faţa de pernă, prosoapele şi trusa de sport. Nu

uita că este miercuri şi, dacă nu ajungi la spălătorie înainte să se închidă, trebuie să mai aştepţi încă o săptămână.

8:00 p.m.

Când mă întorc în celulă, găsesc o biografie a lui Oscar Wilde scrisă de Sheridan Morley care mă aşteaptă pe pat. Îl rugasem pe Steve (conspiraţie la crimă, bibliotecarul-şef) să-mi rezerve această carte. Nimic nu se compară cu un serviciu de livrare personală.

Am devenit atât de absorbit de viaţa lui Wilde încât am ratat ştirile de la ora zece. Am ajuns la primul proces al lui Oscar în momentul în care am pus cartea jos. Trebuie să păstrez a doua încercare pentru mâine seară.

Nu a fost o zi rea, dar vă rog să nu credeţi, nici măcar pentru o clipă, că a fost una bună.

ZIUA 43 – JOI, 30 AUGUST 2001

8:45 a.m.

Ajung la ora de olărit şi aflu că a fost anulată pentru că profesorul nu a venit. Shaun îmi spune că aceasta este o întâmplare obişnuită şi că el pare să fie singura persoană dezamăgită, deoarece spera să termine o pictură. Asta îmi oferă câteva ore în plus pentru a scrie, în timp ce ceilalţi prizonieri sunt fericiţi să meargă la sală sau în celulă, în timp ce sunt plătiţi cu 1,40 lire sterline.

10:45 a.m.

Aud un strigăt de „bibliotecă" de pe coridor şi, pentru că tocmai am ajuns la sfârşitul unui alt capitol din Oscar Wilde, decid să iau o pauză şi să mă întorc la Arte şi Artişti. Acum ştiu cum să mă orientez în bibliotecă şi mă duc direct la rafturile de artă. Selectez o carte intitulată *Pietre preţioase legendare* de Eric Bruton şi adaug un roman de Robert Goddard.

Când mă întorc în celulă descopăr că rufele mele mă aşteaptă într-un teanc ordonat, spălate şi uscate. Îmi ridic privirea şi îl văd pe Darren în picioare pe scaunul meu, prinzând o nouă bară pentru perdea.

— Te avertizez, spune el în timp ce coboară de pe scaun, nu te poţi spânzura de o bară de perdele din închisoare.

— Nu m-am gândit prea mult la această idee, dar de ce nu? întreb, deschizându-mi caietul.

— Pentru că e doar agăţată, aşa că dacă ai ataşa un ştreang de bară şi apoi ai sări de pe scaun, ai ateriza pe podea înfăşurat în perdea.

— Deci cum pot să mă spânzur? întreb.

— Ar fi trebuit să o faci în închisoarea preventivă, îmi răspunde Darren.

— Nu sunt sigur că înţeleg.

— Majoritatea închisorilor de detenţie preventivă sunt de tip victorian şi au ferestre cu gratii la nivel înalt, ceea ce face treaba mult mai uşoară.

— Dar eu am stat acolo doar câteva zile.

— În primele zile de închisoare sunt mai multe spânzurări decât în orice alt moment.

— De ce?

— Adesea, impactul psihologic al intrării în închisoare pentru prima dată provoacă o depresie profundă, iar atunci deţinutul vede sinuciderea ca fiind singura cale de scăpare.

— Deci este mai puţin frecventă după ce ai fost transferat?

— Da, dar am cunoscut un deţinut care a găsit totuşi o modalitate originală de a se sinucide. Continui să mâzgălesc. Era într-o celulă cu un pat cu etaj, iar când colegul său de cameră a plecat la serviciu şi el a rămas singur pentru restul dimineţii, a ridicat patul în picioare, astfel încât balustrada să fie la vreo doi metri de pământ. Şi-a folosit cureaua pe post de ştreang şi a fixat-o de balustrada de sus. Apoi s-a urcat deasupra, şi-a pus mâinile în spatele blugilor, s-a rostogolit de pe pat şi s-a spânzurat. Pe masă au găsit o scrisoare de la prietena lui în care spunea că nu mai putea aştepta trei ani. Dacă vrei să te sinucizi, poţi găsi întotdeauna o cale, a adăugat Darren cu nonşalanţă. În fiecare an, Serviciul penitenciar publică statistici privind numărul de deţinuţi care se sinucid. În 2001 au fost nouăzeci şi doi, spune Darren, chiar înainte de a pleca să-şi continue rondul. Totuşi, ceea ce nu se spune este câţi oameni mor sau se sinucid în termen de şase luni de la eliberare.

Îmi despachetez încet rufele şi le stivuiesc pe rafturile înguste, în timp ce mă gândesc la ceea ce tocmai mi-a spus Darren.

2:00 p.m.

După masa de prânz, iau cartea *Pietre preţioase legendare* şi trec la capitolul despre smaralde. Tot ceea ce mi-a spus Sergio în ultimele zece zile este verificat de autor, ceea ce îmi dă mai multă încredere în Sergio. Cu toate acestea, rămân două întrebări cruciale: are Sergio contactele potrivite şi poate înlocui intermediarii? Mă bucur să constat că Laurence Graff merită trei menţiuni în capitolul dedicat diamantelor.

Până în prezent nu l-am menţionat pe Laurence Graff (de la Graff's of Bond Street, Madison Avenue şi Monte Carlo), dar sunt încrezător că va fi de acord să evalueze bijuteria pentru mine. Laurence şi cu mine ne-am întâlnit pentru prima dată la un eveniment caritabil cu mulţi ani în urmă, când eu eram adjudecătorul licitaţiei. De atunci, el şi soţia sa, Anne-Marie, mi-au spus multe poveşti despre comerţul cu diamante, care au ajuns în cărţile mele. Laurence a fost cel care mi-a dat ideea pentru povestirea scurtă „Ieftin la jumătate de preţ”.

3:00 p.m.

Jimmy intră în grabă în celula mea cu un zâmbet larg pe faţă. Se încruntă la noua bară de draperie a lui Darren, ştiind imediat cine trebuie să o fi furnizat.

— Sunt purtător de veşti bune, spune el. Un prizonier de la noi va pleca mâine dimineaţă, cu o săptămână mai devreme decât era prevăzut iniţial. Are cea mai curată celulă din bloc. A şi decorat-o. Şi, cea mai bună veste, este în partea liniştită a clădirii, aşa că ar fi bine să vorbeşti cu Meanwell înainte ca altcineva să o ia.

Tocmai mă pregăteam să plec în căutarea domnului Meanwell, când Jimmy adaugă:

— Azi e liber, dar se întoarce mâine dimineaţă la 7:30, şi nu uita că ai grupul de copii cu nevoi speciale la 8:45, aşa că ar fi bine să te întâlneşti cu el imediat după micul dejun.

Darren intră, mirat să-l găsească pe Jimmy aşezat la capătul patului meu. Evident că a aflat aceeaşi informaţie şi spera să fie primul care să o transmită.

— Cred că vei vedea că informaţia mea a fost la fel de binevenită ca şi perdeaua ta, sugerează Jimmy cu suficienţă.

— Numai dacă domnia sa ajunge să primească celula lui David, spune Darren, conştient că îi joc unul împotriva celuilalt. Totuşi, ca doi copii, găsesc provocarea irezistibilă.

7:00 p.m.

După cină, Sergio dezvăluie veşti bune. După ce a vizitat muntele, fratele său a ales un smarald de 4 carate, la preţul de 10.000 de dolari.

— Dacă persoana mea de contact îmi confirmă că valoarea sa de magazin este de douăzeci de mii, atunci îl voi cumpăra, îi spun. Dacă nu...

Sergio îşi ridică privirea şi se încruntă.

— Achiziţionează smaraldul, continui eu, şi trimite-l la Londra. Voi avea nevoie de o certificare corespunzătoare, dar dacă evaluatorul meu spune că îmi poate vinde o piatră de aceeaşi calitate la acelaşi preţ sau mai ieftin, totul va fi fost o pierdere de timp şi voi returna piatra în Columbia pe cheltuiala mea.

— Întreaga mea reputaţie se bazează pe această piatră? întreabă Sergio.

— Cam aşa ceva, îi spun eu.

ZIUA 44 – VINERI, 31 AUGUST 2001

8:21 a.m.

Micul dejun. Îmi mănânc cerealele dintr-un bol de porţelan, pâinea prăjită pe o farfurie şi îmi beau laptele dintr-o cană. Mary a ales farfuria şi bolul din colecţia Bridgewater, iar cana – un obiect strident acoperit cu stele şi dungi americane – a fost un cadou adus de Will din Statele Unite.

După ce mi-am terminat micul dejun, îmi umplu chiuveta cu apă caldă şi Fairy Liquid, lăsând comorile nou dobândite să se înmoaie în timp ce plec în căutarea domnului Meanwell. Ofiţerul superior al blocului a fost liber timp de două zile, aşa că nu ştia că David fusese eliberat cu şase zile mai devreme[56] şi că celula lui din aripa privilegiată a devenit brusc disponibilă. Mă va anunţa mai târziu ce a decis.

Mă întorc în celula mea şi găsesc o adunare de indieni pe coridor. Au venit să îşi ia rămas bun de la un deţinut care pleacă în această dimineaţă, după ce a executat şase ani dintr-o pedeapsă de nouă ani pentru jaf armat – prima sa infracţiune.

Cei mai mulţi dintre voi care citiţi aceste rânduri vă veţi fi format deja o imagine despre el în minte, aşa cum aş fi făcut-o şi eu cu doar câteva luni în urmă. Un tânăr de culoare care ar fi mai bine să fie închis şi care, probabil, va bate o altă persoană nevinovată în momentul în care va fi eliberat şi se va întoarce în închisoare în decurs de un an.

De fapt, are treizeci şi doi de ani, un metru optzeci şi cinci, subţire şi arătos. El a fost cel care m-a întrebat politicos dacă poate să ia ziarele după ce le citesc, în fiecare seară. Şi şi-a folosit cei şase

---

[56] Acest lucru este adesea rezultatul faptului că zilele de arest preventiv au fost deduse din pedeapsa deţinutului. (N.a.)

ani în mod productiv. În primul rând, a reuşit să treacă de examenul de engleză GCSE (cinci) şi, doi ani mai târziu, de nivelul A în engleză şi istorie.

Imediat după ce a plecat, Jules apare pe coridor cu o pungă de plastic plină cu bunurile sale lumeşti. Preia celula lui Steve. Îmi spune că săptămâna trecută nu a fost una fericită pentru că a trebuit să împartă vechea noastră celulă cu un dependent de heroină care se injecta de două, uneori de trei ori pe zi.

8:45 a.m.

Vineri dimineaţa, sala de sport este ocupată de grupul de persoane cu nevoi speciale. Sunt o gaşcă entuziastă care, în ciuda problemelor lor, aduc o serie de abilităţi şi o energie nelimitată în tot ceea ce fac. Les se descurcă bine la maşina de vâslit (1.000 m în zece minute), în timp ce Robbie se bucură de ridicarea greutăților, iar Paul preferă să alerge. Dar când vine vorba de jocul de catchball pe care îl jucăm întotdeauna la sfârşitul oricărei sesiuni, Robbie poate prinde orice îi iese în cale. El ar putea şi ar fi fericit să joace pentru Anglia.

Toţi sunt nişte palavragii şi cer răspunsuri la întrebările lor interminabile. Ai un tată? Ai o mamă? Ai fraţi sau surori? Eşti căsătorit? Aveţi copii? La sfârşitul unei ore de şedință, sunt epuizat fizic şi psihic şi plin de admiraţie pentru Ann, cea care se ocupă de ei, care îşi petrece fiecare clipă de veghe cu ei.

La finalul şedinţei, îi privesc cum pleacă, vorbind, râzând şi – sper – mai fericiţi. Aşa e, dar pentru Dumnezeu...

2:54 a.m.

Domnul Nutbourne deschide uşa celulei.

— Te mişti din nou, Jeffrey, spune el. Ți s-a repartizat vechea celulă a lui David, în aripa privilegiată.

Face cu ochiul.

— Mulţumesc, răspund eu şi mă pregătesc pentru a noua mea mutare în şase săptămâni.

Întregul proces durează mai puţin de o oră, pentru că, de data aceasta, sunt asistat de o firmă locală de mutări: Darren, Sergio şi Jimmy Ltd.

Noua mea celulă se află la parter, alături de deţinuţii de rang superior. Numărul şaptesprezece este vizavi de celula lui Darren, care îi are pe o parte pe Steve (conspiraţie la crimă şi bibliotecar), iar pe cealaltă parte pe Jimmy (curier Ecstasy, căpitanul a toate). Ofiţerii o descriu ca pe un club al adulţilor şi selectează personal cine va avea voie să locuiască acolo. Faptul de a fi reuşit în trei săptămâni este considerat o adevărată performanţă, deşi Darren a reuşit în patru zile.

Celulele au exact aceleaşi dimensiuni ca în orice altă parte a închisorii, dar masa pe care lucrez acum este mult mai mare (1,5 metri pe 70 de centimetri). Am, de asemenea, un dulap suplimentar pentru bunurile mele, care par să crească pe zi ce trece, cam ca atunci când eşti în vacanţă.

5:00 p.m.

După ce mi-am terminat mutarea, mă alătur lui Darren şi Sergio pentru o plimbare în curte. Mă opresc la jumătatea drumului pentru a-l privi pe Shaun cum îl desenează pe Dale. Se dovedeşte a fi un model neliniştit, dar, în ciuda acestui fapt, Shaun reuşeşte să îl înfăţişeze bine.

6:00 p.m.

După cină, o sun pe Mary (noua mea aripă de clădire are un telefon propriu, pe care orice agent imobiliar care se respectă l-ar descrie ca fiind „o facilitate suplimentară”). Este plină de veşti, unele bune, altele mai puţin bune. Poliţia confirmă că nu va prezenta raportul lor privind campania *Purul Adevăr* până când nu

va citi concluziile raportului KPMG. Acesta nu va fi predat Crucii Roşii decât peste cel puţin încă două, poate trei săptămâni. Mary îmi spune că răspunsul poliţiei la scrisoarea lui Tony Morton-Hooper nu a fost lipsit de ajutor şi speră că, odată ce raportul KPMG va fi gata, va fi doar o chestiune de zile până când mă vor muta într-o închisoare deschisă.

Îmi folosesc restul celor douăzeci de unităţi pentru a mă pune la curent cu toate lucrurile domestice, în special cu ceea ce se întâmplă la Old Vicarage. Când cartela telefonică se stinge, indicând că mai am doar treizeci de secunde, promit să sun din nou duminică. Nu uitaţi, nu mai am o sursă nesfârşită de cartele de telefon.

Imediat ce pun receptorul la loc, Sergio preia telefonul. Are avantajul de a putea purta o conversaţie într-o limbă la care nimeni altcineva din închisoare nu poate trage cu urechea, dar dezavantajul de a avea nevoie de cel puţin cinci cartele telefonice de fiecare dată când sună acasă.

6:50 p.m.

După ce Sergio îşi termină convorbirea, mă însoţeşte în celula mea. Acum că suntem în aceeaşi celulă, nu mai este necesar să încerc să mă prefac că învăţ spaniola – el este doar un alt deţinut de pe coridor.

Fratele lui Sergio a selectat patru smaralde pentru a fi luate în considerare. El confirmă că preţul lor variază între zece şi cincisprezece mii de dolari. După ce va face alegerea finală, voi aştepta o evaluare din partea expertului meu. Fratele său susţine că oricare dintre aceste pietre preţioase s-ar vinde pe piaţa londoneză cu aproximativ 20.000 de dolari. Dacă acest lucru se dovedeşte a fi corect, atunci voi fi fericit să cumpăr piatra preţioasă aleasă şi să i-o ofer lui Mary cadou de Crăciun.

Ah, în sfârşit aţi descoperit de ce mă chinui atât de mult.

8:15 p.m.

Spre bucuria mea, descopăr că blocul nostru este deblocat primul şi încuiat ultimul, ceea ce ne oferă câteva minute în plus la fiecare sfârşit de zi. Ceea ce îmi place cel mai mult la faptul că mă aflu la parter este linişte, sau aproape linişte, în comparaţie cu etajul de deasupra. Fără muzică rap, fără războinici la fereastră şi fără conversaţii strigate de la un capăt la altul al coridorului. Există, de fapt, un sentiment de comunitate pe acest coridor.

Nu mă deranjez să deschid televizorul în această seară, deoarece sunt complet absorbit de cartea lui Robert Goddard, *Caught in the Light*. Adorm îmbrăcat complet. A fost o zi obositoare.

ZIUA 45 – SÂMBĂTĂ, 1 SEPTEMBRIE 2001

8:15 a.m.

Prima zi a unei noi luni. După micul dejun, aranjez cu Locke (vătămare corporală gravă), zugravul închisorii, să îmi redecoreze noua celulă în timpul său liber. Deoarece tariful trebuie să fie convenit în tutun şi pentru că nu am nici o idee despre tariful practicat, Darren (doar marijuana) a fost de acord să acţioneze ca şef de lucrări pentru această tranzacţie.

După ce Locke mi-a inspectat celula, m-a anunţat că va avea nevoie mai întâi de un strat de alb, ceea ce îi va lua două şedinţe de două ore. Darren convine asupra preţului zilnic. Mâine va adăuga un strat de crem, iar luni uşa celulei, pervazul şi rama ferestrei, precum şi pătratul din jurul chiuvetei vor fi vopsite în bej. Din câte îmi dau seama, pictorul va primi echivalentul unei lire în tutun Golden Virginia (alegere lui) pe zi.

Aşadar, întreaga lucrare mă va costa 3 lire sterline – ceea ce, mă asigură Darren, este tariful în vigoare. Vopseaua, însă, va fi furnizată de contribuabilii Majestăţii Sale. Vă rog să reţineţi că Margaret Thatcher a fost cea care m-a învățat să nu spun niciodată „guvern”; „Guvernele nu plătesc taxe, Jeffrey, doar plătitorii de taxe plătesc”.

Locke mă roagă să eliberez celula în timp ce zugrăveşte, deoarece, odată ce patul, masa şi micul dulap vor fi îndepărtate de pereţi şi lăsate în centrul camerei, va fi suficient spaţiu doar pentru o singură persoană.

Traversez coridorul pentru a mă alătura lui Sergio în celula sa, unde avem o şedinţă de consiliu. Peste noapte, Sergio a dactilografiat şaisprezece întrebări la care trebuie să primească răspuns înainte de a vorbi din nou cu fratele său. De exemplu: Vreau să plătesc costul integral al asigurării? – Da. Vreau ca

lănţişorul de aur să fie de 9, 14 sau 18 carate? – 18 carate. Va trebui să plătesc taxe de import atunci când lanţul şi smaraldul vor ajunge la Londra? – Nu ştiu, dar o să aflu.

După ce Sergio şi-a pus toate întrebările şi a scris cu grijă răspunsurile în spaniolă, trecem la punctul doi de pe ordinea de zi.

Am primit o scrisoare de la Chris Beetles, care a efectuat cercetări considerabile pentru a afla ce artişti sud-americani au o piaţă de desfacere la nivel mondial. El raportează că Christie's şi Sotheby's organizează două vânzări în America Latină pe an, ambele la New York. Cu excepţia lui Botero, care a trecut recent de 2 milioane de dolari pentru un ulei, doar Lamand Tamayo obţine în mod regulat 100.000 de dolari sau mai mult la licitaţii. Sergio citeşte încet scrisoarea şi o pune în dosarul său.

11:00 a.m.

Plimbarea. Este rândul lui Darren să fie desenat de Shaun, iar el se dovedeşte a fi o primadonă. Este un om foarte retras, care nu păstrează nicio fotografie cu el. Încă se plânge de participarea sa în timp ce ieşim în curte. Suntem întâmpinaţi de Shaun, care ţine un bloc mare de desen în mâna dreaptă şi câteva creioane în mâna stângă.

Darren acceptă cu reticenţă să pozeze, dar numai cu două condiţii. Desenul trebuie să fie realizat în partea îndepărtată a curţii, unde puţini deţinuţi îl vor vedea în timpul plimbărilor lor. De asemenea, insistă ca, dacă nu-i place rezultatul, să nu fie inclus în montajul final. Nu prea am de ales, aşa că sunt de acord. Pot doar să sper că Shaun va face o treabă atât de bună cu schiţa preliminară încât Darren se va converti la întreaga idee.

Jimmy şi cu mine plecăm la un circuit, în timp ce Shaun îşi începe sarcina. În timp ce ne plimbăm prin perimetru, printre deţinuţi se vorbeşte numai de fotbal. Anglia joacă în seara asta cu Germania, iar Wayland joacă mâine cu Methwold. Unul dintre deţinuţii care

stau pe iarbă lângă gard îi urează lui Jimmy, căpitanul nostru, mult noroc, în timp ce un altul sugerează că nu ar putea înscrie nici într-un bordel.

Până la sfârşitul celui de-al treilea circuit, o asemănare apare pe caietul de schiţe al lui Shaun, dar nu am de unde să ştiu cum va reacţiona Darren. Poate fi atât de pervers uneori.

Până când am terminat încă două circuite, ofiţerii din curte încep să ne conducă înapoi la blocurile noastre. Ne oprim să ne uităm la efortul lui Shaun. Darren ni se alătură pentru a vedea pentru prima dată imaginea de contur. Este bună şi el ştie asta. Dă din cap că aprobă cu părere de rău, dar, în cele din urmă, se dă de gol când, în timp ce ne întoarcem în blocul A, întreabă:

— Dacă asta e doar o schiţă înainte ca Shaun să facă portretul final, pot să o iau pentru mama mea?

12:00 amiază

Stând la coadă la masa de prânz, aflu de la Dumsday (care, după cum îmi spusese Jimmy cu câteva zile mai devreme, adoptase o cioară rănită) că cioara lui a murit în această dimineaţă devreme, în ciuda faptului că a stat treaz toată noaptea încercând să îi dea un ou fiert. Mă întorc în celulă şi mănânc prânzul stând în picioare în mijlocul camerei, cu mirosul de vopsea proaspătă în jurul meu. Îmi examinez investiţia mea de 3 lire. Locke a avut un început bun.

2:00 p.m.

Prizonierii se agită în legătură cu meciul din această seară dintre Anglia şi Germania, care este un meci de calificare la Cupa Mondială. Sunt invitat să scot numele unui jucător al Angliei dintr-un pahar de plastic, iar dacă alesul meu marchează primul gol, voi câştiga nouă batoane Mars. Îl scot pe Gerard, care, mă asigură Jimmy, are şanse mari să marcheze. Citesc în ziarul Times din această dimineaţă că Anglia nu a mai câştigat un meci pe teren

german din 1965. Dar nu-i transmit această informaţie unui prizonier pasionat de fotbal. Mă uit pe fereastră şi văd cinci iepuri care mănâncă resturile de mâncare pe care deţinuţii le-au aruncat din celulă. Cum suntem îngrădiţi în spatele unui gard de sârmă cu înălţimea de şase metri, mă întreb cum au ajuns iepurii în închisoare. Voi face cercetări.

6:00 p.m.

Într-o zi de sâmbătă, după cină, suntem încuiaţi, dar, aşa cum am menţionat, aripa privilegiată e întotdeauna ultima, aşa că putem hoinări pe coridoare până la şase şi jumătate – treizeci de minute în plus. Verific lista de programe TV din *The Times* şi aflu că fotbalul este pe BBC 1, dar intră în conflict cu *Persuasiune* a lui Jane Austen pe BBC 2. Aleg să mă uit la *Persuasiune* în timp ce restul colegilor se aşază să urmărească meciul. Sunt încrezător că, dacă Anglia înscrie, toată închisoarea mă va anunţa.

Chiar în momentul în care domnişoara Elliot îl întâlneşte pentru prima dată pe căpitanul Wentworth, în sală izbucnesc urale şi strigăte. Schimb repede canalele şi mă uit la o reluare a unui gol marcat de Michael Owen pentru Anglia, ceea ce înseamnă că am pierdut un baton Mars. Comut din nou şi îmi continui supravegherea domnişoarei Elliot, care, din cauza problemelor financiare ale tatălui ei, a trebuit să se mute de la superba casă de ţară a familiei la o reşedinţă mai mică din Bath. Sunt profund absorbit de drama iubirii pierdute când se aude o nouă erupţie de aplauze. Schimb canalul şi constat că Anglia a marcat al doilea gol la pauză. Descopăr că scorul este 2-1 în favoarea Angliei, aşa că trebuie să fi ratat golul german. Evident, acesta a fost întâmpinat de colegii mei de detenţie într-o tăcere totală.

Mă întorc la Persuasiune şi descopăr că căpitanul Wentworth flirtează (câte o privire ocazională) cu eroina noastră, cea cu care vrem să se căsătorească. Se aude un alt hohot. Nu-mi vine să cred şi

trec dincolo pentru a constata că celălalt erou al nostru, Michael Owen, a marcat din nou, iar Anglia conduce acum cu trei goluri la unu. Imediat după ce am trecut înapoi, se aude un alt vuiet, aşa că mă întorc pentru a urmări reluarea golului în care Owen îşi completează hat-trick-ul, oferind Angliei un incredibil avantaj de 4-1.

Trec la Jane Austen şi descopăr că arătosul căpitan Wentworth ar putea fi pe cale să se căsătorească cu fata nepotrivită, dar apoi – o explozie – poate fi adevărat? Mă întorc la BBC 1 şi aflu că Heskey a marcat pentru Anglia, iar acum conducem cu cinci goluri la unu, cu zece minute înainte de final. Mă întorc rapid la *Persuasiune,* unde eroul nostru şi eroina noastră îndelung suferindă s-au logodit. Nici o sugestie de sex, nici măcar un sărut. Trăiască Jane Austen.

10:00 p.m.

Termin cartea lui Robert Goddard şi apoi mă urc în patul meu, care este încă în mijlocul camerei. Adorm în mirosul de vopsea proaspătă şi în sunetul colegilor mei de celulă care retrăiesc fiecare dintre cele cinci goluri ale Angliei.

ZIUA 46 – DUMINICĂ, 2 SEPTEMBRIE 2001

10:00 a.m.

După ce am scris câteva ore şi am luat micul dejun, mă prezint la sala de sport în noua mea calitate de corespondent de fotbal pentru *Prison News*.

Echipa Wayland se întâlneşte în vestiar, unde li se înmânează echipamentul: un tricou albastru deschis, pantaloni scurţi albastru închis, şosete albastre, jambiere şi o pereche de ghete de fotbal. Ca şi în cazul meciului de cricket de săptămâna trecută, echipa este mult mai bine echipată decât majoritatea echipelor de cluburi de amatori şi, încă o dată, totul pe cheltuiala contribuabililor. Toate cele patru blocuri au, de asemenea, propria lor banderolă (cea a blocului A este galben şi negru). Presupun că aceasta este o practică normală pentru fiecare închisoare din ţară.

După ce echipa s-a schimbat, şi arată foarte inteligent, ni se alătură antrenorul nostru, Gary, care ţine un discurs neobişnuit despre echipă. Deoarece jucătorii au fost selectaţi din patru blocuri diferite, iar deţinuţii vin şi pleacă în fiecare săptămână, unii dintre ei nici măcar nu s-au mai întâlnit înainte. Primul lucru pe care trebuie să îl facă cei unsprezece oameni şi trei rezerve este să îşi anunţe numele şi poziţiile pe care vor juca. S-ar putea să consideraţi că aceasta este o barieră insurmontabilă pentru orice echipă, dar nu este aşa, pentru că adversarii au şi ei câteva dezavantaje cu care trebuie să se confrunte. Pentru început, toate meciurile echipei Wayland se joacă acasă – gândiţi-vă la asta – iar echipa rivală nu are voie să aducă suporteri, în special prietene. Iar când vine vorba de joc, echipa noastră este de o clasă aparte, iar ofiţerii sunt la fel de răi.

Echipa adversă este întâmpinată la porţi de câini adulmecători înainte de a fi percheziţionată. Jucătorii sunt apoi escortaţi la

vestiare, însoţiţi de huiduielile deţinuţilor din toate cele patru blocuri. Şi dacă asta nu e de ajuns, trebuie să se ocupe şi de căpitanul nostru, Jimmy.

Jimmy este plin de farmec şi de bunăvoinţă în timp ce însoţeşte echipa adversă de la vestiare pe teren. Dar el consideră că nu este mai puţin decât datoria lui să le spună vizitatorilor că trebuie să fie atenţi la Preston, principalul atacant al lui Wayland.

— De ce? întreabă nevinovat căpitanul echipei adverse.

— Este acuzat de o dublă crimă – le-a tăiat capul părinţilor săi în timp ce dormeau. Jimmy face o pauză. Nici măcar nouă nu ne place de el. Are deja o pedeapsă de 25 de ani şi, cum a făcut doar trei, piciorul rupt ocazional nu pare să-l îngrijoreze prea mult, mai ales că este posibil să primească doar un cartonaş galben.

Adevărul este că principalul nostru atacant este arestat pentru intrare prin efracţie (destul de potrivit), dar până când Jimmy a ajuns pe teren, echipa din Methwold este convinsă că dacă Hannibal Lecter ar fi fost la Wayland, el ar fi fost adus pe banca de rezerve.

Prima repriză este un dezastru; mingea urcă şi coboară pe teren cu puţină viteză şi cu şi mai puţin scop. Wayland încearcă să se cunoască între ei, în timp ce Methwold încă nu este sigur dacă îndrăzneşte să rişte o intrare ocazională. Este 0-0 când se fluieră pentru pauză şi, sincer, nimeni nu a meritat să înscrie.

A doua repriză este un contrast total, deoarece sunt conştient de celălalt avantaj pe care Wayland îl are: condiţia fizică. Toată echipa noastră petrece cel puţin o oră în fiecare zi în sala de sport, mai degrabă decât la pub-ul local, iar acest lucru începe să se vadă. Primul gol este marcat cu capul de Carl (vătămare corporală gravă), după o centrare excelentă a „dublului nostru criminal". Al doilea este marcat de Dan (jaf armat), un alt atacant al nostru, iar al treilea este înscris de Hitch (incendiere). În cele din urmă câştigăm cu 3-0, ceea ce este de bun augur pentru restul sezonului. Poate că am

putea câştiga chiar şi Cupa Ligii anul acesta. Dar ne întoarcem la dezavantaje, pentru că trei dintre membrii echipei, inclusiv Jimmy, vor fi eliberaţi înainte de Crăciun, iar echipa pe care o vom alinia la sfârşitul sezonului nu va semăna deloc cu cea care s-a aliniat la meciul de deschidere.

În ciuda victoriei glorioase a echipei, unii dintre ofiţeri sunt iritaţi de faptul că au fost obligaţi să stea pe aici până când ne întoarcem pentru un prânz târziu. Cu excepţia domnului Nutbourne, care se asigură că echipa este hrănită, aceştia abia aşteaptă să ne încuie şi să iasă din serviciu.

Relaţia dintre ofiţeri şi deţinuţi se desfăşoară întotdeauna pe o coardă întinsă pe care ambele părţi o parcurg în fiecare zi. Ofiţerii aflaţi la datorie în acea dimineaţă de duminică ratează în mod nechibzuit o ocazie de a-şi face viaţa mai uşoară. Câteva cuvinte de laudă şi acordarea unui minut sau două în plus la duş ar fi adus beneficii uriaşe pe termen lung. În schimb, învingătorii se întorc în celulele lor cu bucăţi de carne zbârcite acoperite de sos rece, fără a putea face duş până când nu vom fi descuiaţi din nou peste două ore. Desigur, înţeleg că închisoarea nu este condusă pentru confortul deţinuţilor, dar aici a fost o oportunitate pentru ofiţeri de a-şi face viaţa mai uşoară pe termen lung. Au dat-o în bară, cu excepţia domnului Nutbourne, care va primi mult mai multă cooperare şi respect din partea deţinuţilor în viitor.

2:00 p.m.

Adunarea consiliului de administraţie. Sergio a vorbit cu fratele său din Bogota. Cele patru smaralde pe care fratele său le-a selectat iniţial au fost reduse la două şi, împreună cu un membru al familiei care deţine muntele, fratele lui Sergio va face mâine selecţia finală. De asemenea, acesta l-a asigurat că, oricare ar fi cea aleasă, bijuteria se va vinde la un preţ de trei ori mai mare în oricare din magazinele din Londra. În ceea ce priveşte tablourile, prietena de la şcoală a lui

Sergio i-a spus că, prin intermediul mamei lui Sergio, a făcut o programare la mama lui Botero şi că îi va prezenta un raport până la sfârşitul săptămânii. Inima îmi tresaltă la gândul că voi avea în sfârşit un Botero.

4:00 p.m.

În timp ce eu fac un circuit cu Jimmy, Shaun continuă să-l deseneze pe Darren, care, spre deosebire de Dale, se dovedeşte, în mod surprinzător, a fi un model liniştit şi răbdător. Sunt încântat de schiţele preliminare şi, mai important, la fel şi Darren. În timp ce Shaun face schiţe, îl întreb pe Darren despre iepuri. Iepurii, se pare, nu sunt proşti. Ei ştiu când prizonierii sunt hrăniţi şi se ascund pe sub gard pentru a aduna mâncarea aruncată pe ferestre de către deţinuţi după ce sunt încuiaţi. Din când în când li se alătură şi o familie de raţe. Dar, şi întotdeauna există un „dar” în închisoare, există şi o vulpe care pândeşte prin preajmă, care este şi mai vicleană. Şi ea intră pe sub gard după închidere şi prinde iepurii în timp ce aceştia ronţăie mâncarea scăpată de pe masa deţinuţilor. Vulpea şi-a dat seama şi că nu există „Vânătoarea Wayland”.

Îi spun lui Shaun că am vorbit cu Chris Beetles şi că sper că va primi (selectez cuvintele cu grijă) hârtie de desen, cretă, acuarele şi creioane de cea mai bună calitate, astfel încât dacă rezultatul final nu e pe măsura aşteptărilor să nu poată da vina pe instrumente. Este încântat.

6:00 p.m.

Închiderea mai devreme din cauza lipsei de personal. Va trebui să rămân în celula mea de cinci paşi pe trei pentru următoarele paisprezece ore.

Încep să citesc Jeeves. În ce lume diferită a trăit Bertie Wooster. Cum s-ar fi descurcat Bertie cu Wayland? Presupun că Jeeves s-ar fi oferit voluntar să-i ia locul[57].

[57] P. G. Wodehouse a petrecut ceva timp într-o închisoare germană în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Ulterior, a fost acuzat de presa britanică de „colaborare cu germanii” şi apoi şi-a petrecut restul vieţii în America, lucru pe care l-a considerat exil. (N.a.)

ZIUA 47 – LUNI, 3 SEPTEMBRIE 2001

5:43 a.m.

Mă trezesc în miros de vopsea proaspătă, aşa că simt că trebuie să vă pun la curent cu programul meu de redecorare. Substanţa albă a fost terminată ieri, iar în timp ce eu eram la olărit, Locke (vătămare corporală gravă, zugravul închisorii) a adăugat un strat de culoarea magnoliei pe pereţi şi de bej la uşă, la pervazul ferestrei şi la plintă.

Întotdeauna mi-a plăcut un decor mai simplu, dar mi se pare că peretele alb complet este puţin lipsit de imaginaţie, aşa că în timpul orei de olărit din această dimineaţă îi voi sugera lui Shaun să deseneze un model pentru pereţi, iar apoi voi afla dacă Locke este dispus să adauge „decorator de interioare” la portofoliul său. S-ar putea să mă mai coste câteva lire sterline, dar aş putea înscrie celula mea la Premiul Turner.

9:00 a.m.

În timpul orei de olărit, Shaun începe să-mi spună câteva idei pentru un model pe pereţii mei, şi sunt foarte creative.

Apoi îşi scoate caietul de schiţe şi îmi arată ultimele sale idei pentru coperta cărţii. Prima este o uşă de celulă cu ochi care se uită prin mica clapetă, în timp ce a doua este un card de deţinut aşa cum este afişat în faţa fiecărei celule. Mă întreb dacă ar putea să le combine cumva pe cele două[58].

12:00 amiază

---

[58] Cardul de deţinut a fost folosit în cele din urmă pe coperta de pe spatele volumului unu – *Belmarsh: Iadul*. (N.a.)

După prânz iau notiţe în vederea pregătirii pentru o vizită a lui William, James şi David, şoferul meu de cincisprezece ani. După ce am făcut acest lucru, trebuie să învăţ totul pe de rost, deoarece nu am voie să iau nimic în camera vizitatorilor. Număr câte subiecte trebuie acoperite – William opt, James nouă, David cinci. După aceea va trebui să mă bazez pe memoria mea.

1:30 p.m.

Fac un duş şi mă bărbieresc înainte de a-mi pune o pereche nouă de blugi şi o cămaşă cu dungi albastre, proaspăt călcată. Nu am fost niciodată vanitos, dar sunt mult prea mândru pentru a le permite băieţilor să mă vadă arătând neîngrijit – şi întrebându-se dacă nu cumva închisoarea a pus stăpânire pe mine.

2:00 p.m.

În timp ce părăsesc celula pentru a mă alătura copiilor mei, Locke intră. Încă nu mi-am făcut curaj să-i spun despre ideea mea de a continua redecorarea şi bănuiesc că voi sfârşi prin a lăsa negocierile în seama directorului meu de lucrări, Darren.

Când ajung în zona vizitatorilor, sunt percheziţionat pentru prima dată în mai bine de o săptămână, dar în comparaţie cu Belmarsh, acest lucru este destul de superficial. Nu ştiu dacă persoanele suspectate de dependenţă şi traficanţi de droguri au un tratament diferit. Mi se repartizează din nou masa 14, unde îmi ocup locul pe scaunul roşu, lăsând libere cele trei scaune albastre. Mă uit în jurul sălii care are aproximativ şaptezeci de mese, dar numai cinci sunt ocupate de deținuți. Acest lucru se datorează defectării computerului închisorii, care a provocat haos în programul de vizite.

James este primul care intră pe uşă, surpriză, surpriză, urmat de William, apoi de David. După ce am terminat îmbrăţişările şi salutările, îi explic că doresc să aloc cele două ore în mod judicios.

Prima jumătate de oră o voi petrece cu William, a doua cu James şi a treia cu David, înainte de a avea ultima jumătate de oră cu toţi trei.

În timp ce ceilalţi doi dispar, Will mă pune la curent cu raportul KPMG şi cu relocarea mea la categoria D. Mary a luat legătura cu Gillian Shephard, în prezent deputatul meu local, care a promis că îl va contacta pe guvernatorul de la Wayland şi îi va spune clar că, odată ce poliţia a renunţat la anchetă, ar trebui să fiu mutat într-o închisoare deschisă cât mai repede posibil. De reţinut că, în opinia Serviciului Penitenciar, cât mai repede posibil...

De asemenea, Will ne informează că speră să se întoarcă în America în aproximativ trei săptămâni, deoarece i s-au oferit mai multe comenzi noi pentru documentare. Spre surprinderea sa, a fost abordat şi pentru a lucra la Londra.

În timp ce eu încerc să-mi amintesc cele opt puncte, Will îmi povesteşte despre mama sa. Mary rezistă bine în aceste circumstanţe, dar el simte că ea a fost probabil cea mai afectată de întreaga experienţă.

Îl întreb apoi pe Will dacă ar putea face trei lucruri pentru mine. În primul rând, să-i dea lui Chris Beetles 200 de lire pentru ca Shaun să primească materialele artistice de care are nevoie. În al doilea rând, să aleagă un bol şi o farfurie din colecţia Bridgewater şi să le trimită lui Darren de la Wayland, un om a cărui bunătate nu voi putea niciodată să o răsplătesc cum se cuvine. În cele din urmă, îl întreb dacă va face cumva rost de stilourile mele speciale cu lichid Staedtler, pentru că... Will arată spre tava din faţa mea, unde văd că a strecurat două în spatele unei cutii de Cola dietetică. Zâmbesc, dar mă întreb dacă pot duce comoara înapoi în celula mea fără ca aceasta să fie confiscată.

După ce îmi completez lista, mă pune la curent cu viaţa lui socială. Zece minute mai târziu, mă părăseşte şi James îi ia locul.

Petrec un timp considerabil informându-l pe James despre trecutul lui Sergio şi îi explic cum trei săptămâni în închisoare, în circumstanţe atât de intense, sunt echivalentul a aproximativ trei luni afară. El dă din cap, fiindcă este conştient că acesta este doar un fundal înainte de a aborda adevăratul subiect. După ce i-am stabilit acreditările lui Sergio, despre care îi spun că nu am decât instinctul meu ca să mă bazez, discutăm apoi subiectul smaraldelor în detaliu. Îi explic că, pentru o investiţie de 10.000 de dolari, sub rezerva evaluării, vom achiziţiona un smarald care va ajunge la Londra în cursul acestei săptămâni Dacă Sergio se dovedeşte a fi fost sincer în legătură cu smaraldul, ar putea merita să-l conving să caute un Botero.

— Dacă nu reuşeşte să găsească niciun tablou, adaug eu, atunci, în cel mai rău caz, Mary va primi un cadou de Crăciun destul de special.

Pentru că James a moştenit creierul mamei sale şi instinctele mele de fermier, nu este nevoie să repet nimic. Am convenit să vorbim din nou la telefon spre sfârşitul săptămânii. Îi zâmbesc lui David şi el ni se alătură.

După câteva discuţii despre soţia lui, Sue, şi dacă au avut o vacanţă plăcută, îmi dau seama că este nervos, ceea ce întotdeauna a fost modul lui David de a-mi spune că ceva îl îngrijorează. Încerc să fac totul cât mai uşor posibil pentru amândoi.

— Te mai gândeşti să emigrezi în Australia? întreb.

— Nu, răspunde el, oricât de mult mi-ar plăcea, este aproape imposibil să intri în cota de emigrare, dacă nu ai un loc de muncă unde să mergi sau dacă nu ai rude care locuiesc deja acolo.

— Presupun că voi avea mai multe şanse acum că am fost la închisoare, sugerez eu, înainte de a adăuga: Şi ce ai de gând să faci?

— Sue şi cu mine ne gândim să ne stabilim în Turcia. Ne-am petrecut acolo ultimele vacanţe şi ne plac oamenii, clima şi mai ales costul vieţii.

— Şi când aţi vrea să plecaţi?

— Peste câteva luni, dacă sunteţi de acord, şefu'.

Zâmbesc şi îi spun că e foarte bine. Ne strângem mâinile ca nişte prieteni vechi, pentru că exact asta suntem.

Noi patru ne petrecem ultimele treizeci de minute împreună, schimbând poveşti ca şi cum nu aş fi fost în închisoare. Cred că am mai făcut această observaţie, dar dacă prietenii tăi ar putea fi în închisoare cu tine, ar fi aproape suportabil.

Pun pixurile pe care Will le-a adus în mod clandestin în buzunarul cămăşii şi sper. Îmi pare rău că băieţii pleacă, şi doar absenţa lor îmi aminteşte cât de mult îi iubesc. Ofiţerul care efectuează percheziţia îmi verifică gura, sub limbă, mă obligă să mă descalţ, apoi termină cu un control ca pe Heathrow. Am scăpat – ceea ce înseamnă că în următoarea săptămână voi putea să scriu cu un instrument pe care eu l-am ales.

5:00 p.m.

După cină, convoc o şedinţă a consiliului de administraţie în celula lui Sergio.

— Mingea este acum în terenul tău, îi spun. Ai ales smaraldul, aşa că suntem pe cale să descoperim dacă eşti un jucător serios sau un şarlatan.

Mi-a cerut să folosesc în fiecare zi o expresie şi un cuvânt pe care să nu le fi auzit până acum. El caută imediat „şarlatan” în dicţionarul spaniol/englez.

Apoi se ridică şi îmi strânge mâna în mod oficial.

— Mingea este acum în terenul meu, repetă el, şi eşti pe cale să afli că, în ciuda circumstanţelor în care ne-am întâlnit, nu sunt un şarlatan.

Vreau să-l cred.

ZIUA 48 – MARŢI, 4 SEPTEMBRIE 2001

6:11 a.m.

Unul dintre aspectele interesante ale scrierii acestui jurnal în timpul zilei şi ale corectării manuscrisului volumului unu seara, este acela de a-mi reaminti cât de îngrozitoare a fost experienţa de la Belmarsh.

9:00 a.m.

Olărit. Paul ne ţine o prelegere cu diapozitive despre Rothko, Man Ray, Magritte şi Andy Warhol. Câţiva dintre deţinuţi exprimă o opinie des auzită despre artiştii moderni, doar că ei o spun mai direct.

— E o porcărie, de ce ar plăti cineva bani buni pentru aşa ceva? Fiica mea de şapte ani ar putea să-ţi facă imediat una din astea.

Nici unul dintre tutorii noştri, nici Paul, nici Anne, nu comentează; amândoi sunt artişti profesionişti şi ştiu prea bine că, dacă ar putea „să facă imediat una din astea", nu ar preda în închisoare.

După prelegere, Shaun îmi prezintă un model pentru peretele celulei mele – fără îndoială influenţat de Magritte. Este amuzant, dar mă întreb dacă Locke este capabil să îl reproducă. Va trebui să discut problema cu şeful meu de şantier, Darren. Chiar voi avea voie să am un soare şi o lună în camera mea?

2:00 p.m.

Educaţia din după-amiaza de marţi este un fel de farsă. Trebuie să particip la o oră de educaţie pentru a completa numărul legal de lecţii cerute unui lucrător cu jumătate de normă – 6,50 lire pe săptămână – aşa că am ajuns să stau în spatele clasei şi să lucrez la acest manuscris.

Am întrebat-o pe Wendy Sergeant (şefa Departamentului de Educaţie) dacă pot preda o lecţie pe săptămână de scriere creativă, aşa cum am făcut la Belmarsh. Ultimul ei comentariu pe această temă este că deţinuţii nu vor ca un alt deţinut să le predea lecţii. Acest lucru mi se pare puţin probabil, deoarece cel puţin un deţinut pe zi îmi cere să citesc şi să comentez ceva ce a scris, aşa că mă întreb care este în realitate adevărul. Nu o voi mai deranja pe Wendy, deoarece este evident că altcineva a luat decizia, iar ea nu face decât să execute instrucţiunile. Pe viitor, voi sta în spatele clasei şi voi continua să lucrez pentru mine.

5:00 p.m.

Şedinţă a consiliului de administraţie. Sergio raportează că a vorbit din nou cu fratele său şi că toate aranjamentele sunt în desfăşurare. Dar are o expresie de îngrijorare pe faţă.

— Care este problema? întreb.

— Sunt îngrijorat pentru fratele meu, explică el. Este funcţionar public, un universitar, nu este obişnuit cu modul în care se desfăşoară afacerile în Columbia. Cred că i-a trebuit mult curaj să călătorească până în munţi, unde nimeni nu s-ar gândi să te omoare pentru o mie de dolari. Acum vrem ca el să ducă zece mii de dolari în numerar şi apoi să transporte smaraldul la aeroport fără nicio protecţie. Sergio face o pauză. Mă tem pentru viaţa lui.

Primul meu gând este că Sergio încearcă să scape acum că va părăsi aceste ţărmuri peste câteva săptămâni.

— Ce vrei să sugerezi? mă hazardez.

— Poate că ar fi mai înţelept să aşteptăm până mă întorc la Bogota, ca să mă pot ocupa personal de problemă. Mă tem pentru viaţa fratelui meu, repetă el.

Odată ce Sergio se va întoarce la Bogota, voi pierde orice contact cu el, ca să nu mai vorbim de cele 200 de lire. În ultimele trei săptămâni, a afirmat de mai multe ori că mai mulţi deţinuţi s-au

oferit să transfere bani în contul său din Bogota în schimbul unei aprovizionări regulate cu droguri, dar el i-a refuzat întotdeauna. A acceptat, de fapt, fiecare plată? Contul respectiv este acum excedentar, garantându-i astfel o viaţă uşoară odată ce se va întoarce în Columbia? Cu toate acestea, simt că nu am de ales decât să-i ofer calea cea mai corectă.

— Dacă ai îndoieli cu privire la siguranţa fratelui tău, îi spun, hai să amânăm trimiterea smaraldului până când te întorci la Bogota.

Sergio pare uşurat.

— Îl voi suna mâine, spune el, şi apoi îţi voi spune decizia noastră.

Închid şedinţa consiliului de administraţie pentru că, având în vedere circumstanţele, nu mai sunt prea multe de discutat.

6:00 p.m.

Plimbare. Shaun a terminat schiţa preliminară a lui Darren şi acum face o nouă încercare cu Dale.

În timp ce Jimmy şi cu mine continuăm circuitul nostru obişnuit (nu prea avem de ales), trecem pe lângă un grup de trei ofiţeri care sunt puşi să ne supravegheze. Unul dintre ei este o femeie tânără, nu lipsită de atracţie. Jimmy îmi spune că are o „mică atracţie" pentru Malcolm (vătămare corporală din culpă, a lovit un publicist), de care îi va fi dor când va fi transferat luni la închisoarea de categoria D.

— Câte poveşti aş putea să îţi spun despre Malcolm, spune Jimmy.

— Da, da, spun eu, cu urechile ciulite.

— Nu, nu, spune Jimmy. Nu spun un cuvânt despre omul acela până când nu sunt sigur că este în siguranţă la Latchmere House. L-a făcut praf pe acel vameş cu un singur pumn. Se opreşte. Dar mai întreabă-mă săptămâna viitoare.

9:00 p.m.

Îl urmăresc pe Ian Richardson pe BBC 1 interpretându-l pe Dr. Bell într-o dramă a lui Conan Doyle descrisă în *The Times* ca fiind precursorul lui Sherlock Holmes. Nu voi uita niciodată portretul său de şef al parlamentului în excelentul *House of Cards* al lui Michael Dobbs. Am cunoscut şapte şefi de comisie la vremea mea – Willie Whitelaw, Francis Pym, Humphrey Atkins, John Wakeham, Tim Renton, Peter Brooke şi Richard Ryder – dar chiar şi talentele lor combinate nu aveau abilităţile machiavelice ale lui Francis Urquhart, sub a cărui privire cu siguranţă nu aş fi îndrăznit să ratez un vot.

11:00 p.m.

Stau treaz şi mă gândesc la Sergio. Este un mincinos, doar un alt escroc de doi bani, sau este cu adevărat îngrijorat de siguranţa fratelui său? Numai timpul ne va spune.

ZIUA 49 – MIERCURI, 5 SEPTEMBRIE 2001

5:51 a.m.

Locke a terminat de zugrăvit celula mea, dar are emoţii în legătură cu încercarea de a picta modelul Magritte pe care Shaun l-a proiectat pentru perete. Darren, în calitate de şef de lucrări, este de acord că este mult prea elaborat şi că ar trebui redus la aproximativ jumătate din original şi chiar şi aşa nu este sigur că voi reuşi să rămân cu el. Dar, după cum subliniază Darren, cel mai rău lucru pe care îl pot face este să ne oblige să readucem vopseaua la culoarea originală – costuri, o liră. Aşa că s-a convenit că, în timp ce eu sunt plecat la olărit, va începe redecorarea, iar apoi va trebui să aşteptăm să vedem cum reacţionează ofiţerul de serviciu.

9:00 a.m.

Olărit. Astăzi, clasa se aşază pentru a face un desen cu natură moartă. Anne, îndrumătoarea noastră şi fostă absolventă a cursurilor Slade, s-a străduit să adune obiecte de interes pentru a face desenul mai provocator. A aşezat în centrul sălii o măsuţă de cărţi şi a aşezat peste ea o pânză cu un model cu romburi roşii şi albe. Pe masă a aşezat o sticlă de vin goală, o vază verde şi un bol de fructe. În bol a aranjat cu grijă un ciorchine de struguri, un ananas, trei portocale, două mere şi o piersică. Paul, unul dintre ceilalţi tutori ai noştri, a pus la dispoziţie un platou cu brânză şi o bucată de Cheddar.

Ne aşezăm cu toţii în cerc în jurul mesei şi încercăm să desenăm ceea ce vedem în faţa noastră. Keith (răpitorul), care stă lângă mine, va prezenta piesa ca parte a lucrării sale de bacalaureat. El înţelege atât perspectiva, cât şi umbrirea. Eu, pe de altă parte, nu înţeleg. Anne îmi atrage atenţia – spre amuzamentul celorlalţi – că piersica mea este mai mare decât ananasul meu.

După o oră, ni se acordă o pauză de zece minute, când majoritatea prizonierilor pleacă de acolo. Shaun şi cu mine dispărem cu Anne în biroul ei pentru a discuta câteva idei pentru un peisaj de închisoare pe care sper să îl includ în această carte. Îi răpesc cât mai mult timp posibil, pentru că nu pot face faţă unei alte ore de desenat naturi moarte. Cu toate acestea, ea pare nerăbdătoare să se întoarcă şi să vadă cum progresează ceilalţi.

Anne este o persoană foarte uşor de suportat şi nu mi-o pot imagina pierzându-şi cumpătul. Dar când se întoarce în camera principală şi vede masa de natură moartă, îşi iese din fire. Tot ce a mai rămas din oferta iniţială sunt două miezuri de măr, vârful unui ananas, trei coji de portocală, un sâmbure de piersică, o tulpină de strugure cu o singură boabă şi un platou de brânză pe care au mai rămas doar câteva bucăţele. Ca să fim corecţi, ceea ce a rămas a fost aranjat artistic, iar elevii ei desenează cu atenţie noua compoziţie.

Izbucnesc în râs şi nu trec decât câteva clipe până când Anne mi se alătură. Mă bucur să vă anunţ că efortul final al lui Keith a fost prezentat ca parte a lucrării sale de bacalaureat şi a obţinut note mari pentru originalitate.

2:00 p.m.

Rugby. Peste cincizeci de deţinuţi participă la prima sesiune de antrenament a sezonului, care are loc pe terenul principal adiacent terenului de fotbal. Timp de o oră, antrenorul nostru, Andy Harley, ne testează abilităţile de pasare şi de mişcare a mâinilor, iar în scurt timp devine clar că mai mulţi deţinuţi nu au mai jucat niciodată acest sport. În ultimele treizeci de minute, antrenorul selectează două echipe pentru un meci de touch rugby, pe care mă roagă să îl arbitrez. Îmi spune că l-am arbitrat cu câţiva ani înainte, când Newmarket XV a vizitat Cambridge.

Pentru că mai mulţi dintre deţinuţi nu cunoşteau regulile jocului, a trebuit să fiu destul de liberal dacă nu voiam să fiu nevoit să fluier

la fiecare câteva secunde pentru vreo infracţiune minoră. Cu toate acestea, nu prea am avut de ales când un negru mare a aruncat mingea la douăzeci de metri în faţă, ca şi cum ar fi jucat fotbal american. Am fluierat şi am acordat un penalty echipei albastre. El s-a năpustit imediat asupra mea, strigând înjurături, în timp ce restul stăteau în jur şi priveau. M-am dus zece metri spre linia de poartă, explicându-i că în rugby nu poţi înjura arbitrul. Limbajul său a devenit mai dur, aşa că am înaintat încă zece metri, timp în care i s-au alăturat trei dintre colegii săi care nu erau cu mult mai mici. Doi dintre antrenori au fugit repede pe teren, iar domnul Harley a explicat:

— Jeffrey are dreptate. Dacă te cerţi cu arbitrul la rugby, este automat penalizare şi ar fi bine să te obişnuieşti cu asta, pentru că atunci când vom avea primul nostru meci, săptămâna viitoare, un arbitru neutru va fi şi mai strict.

Mulţi dintre deţinuţii care priveau au rămas tăcuţi, deoarece nimeni nu era sigur de ceea ce se va întâmpla în continuare.

— Îmi pare rău, Jeff, a spus negrul cel mare, şi a adăugat: Doar că noi nu am jucat niciodată aşa în Brixton.

Apoi s-a întors în echipa sa.

Când m-am întors în bloc, m-am dus direct la duş, iar câteva minute mai târziu mi s-a alăturat Jimmy.

— Am marcat două goluri, mă informează el, înainte de a adăuga: Tocmai am auzit despre tine şi Big Nes.

— Big Nes?

— Da, Big Nes din blocul C. Am reuşit să trec un an întreg fără să vorbesc cu el.

— De ce? am întrebat eu.

— A fost campion la categoria grea la Brixton şi odată l-am văzut cum a pus la pământ un deţinut dintr-o singură lovitură şi nimeni nu ştia sigur ce făcuse bietul nenorocit ca să-l enerveze.

— Oh, Doamne, am spus, tremurând sub duş, nu voi mai putea intra niciodată în curtea de plimbare.

— Nu, nu, a spus Jimmy, Big Nes le spune tuturor că eşti noul lui prieten.

5:00 p.m.

Îmi iau cina de la bucătărie, dar Sergio evită orice contact vizual.

Cum este miercuri, trebuie să schimbi cearşafurile, păturile şi prosoapele după cină, aşa că eram prea preocupat ca să mă duc în căutarea lui. Darren a apărut în timp ce îmi făceam patul pentru a fixa nouă oglinzi mici pe perete, folosind pasta de dinţi de închisoare ca adeziv.

Regulamentul îţi permite doar o oglindă de cinci pe cinci inci, aşa că Dumnezeu ştie cum a pus mâna Darren pe celelalte opt.

6:00 p.m.

Mă duc să-l caut pe Sergio şi îl văd vorbind la telefon. Mă întorc în celulă gândindu-mă că probabil mă va vizita după ce îşi termină convorbirea, dar nu o face.

10:00 p.m.

Sunt epuizat şi adorm îmbrăcat complet, cu televizorul încă deschis. Abia mai târziu aflu că este o infracţiune să adormi îmbrăcat complet, fapt pentru care poţi fi dat în urmărire.

ZIUA 50 – JOI, 6 SEPTEMBRIE 2001

6:57 a.m.

Celula este în sfârşit terminată şi nu mai miroase a vopsea. Locke a întârziat cu o zi şi jumătate, ceea ce nu este mai mult decât s-ar aştepta de la orice zugrav şi decorator care se respectă. Darren vine să-mi ridice rufele, oftează şi declară că noul decor îi aminteşte de o casă socială din anii 1970. Pleacă cu nasul în aer şi cu mai multe pachete de rufe pe umăr.

9:00 a.m.

Olăritul este anulat, deoarece o dată la două săptămâni ofiţerii închisorii efectuează o sesiune de instruire internă, ceea ce înseamnă că suntem încuiaţi pentru tot restul dimineţii. Încerc să rezolv cuvintele încrucişate din Times de ieri şi reuşesc să completez trei indicii – parale, Turgheniev şi curtezan. Nu pot decât să mă mai perfecţionez.

12:00 amiaza

Prânzul. Când mă duc să-mi iau mâncarea de la bucătărie, Sergio mă întâmpină cu un zâmbet larg, aşa că presupun că, după atâtea telefoane, are veşti. Totuşi, nu voi avea ocazia să mă întâlnesc cu el decât după ce mă întorc de la sală.

2:00 p.m.

Program de sport. Este ziua de circuit. Încerc să ţin pasul cu Minnie călătorul şi reuşesc să fac zece flotări la cele cincisprezece ale lui şi să menţin acelaşi raport pentru abdomene, flotări, flotări la bancă, ghemuiri, tracţiuni şi ridicări de spate, dar, să recunoaştem, are doar patruzeci şi cinci de ani şi se află în al şaselea an dintr-o pedeapsă de unsprezece ani. Speră să fie eliberat condiţionat anul

viitor[59]. La sfârşitul şedinţei, Minnie dă din cap. Este un om care vorbeşte puţin, iar un semn din cap este considerat un gest remarcabil pentru cineva pe care îl cunoaşte doar de o lună.

5:00 p.m.

Şedinţa Consiliului de administraţie. Sergio începe prin a-şi cere scuze că nu a raportat aseară, dar a trebuit să sune de şase ori la Bogota şi, în acest proces, a folosit nouăsprezece cartele telefonice (38 de lire). Pentru a finanţa acest lucru, a fost nevoit să îşi vândă radioul, un casetofon şi un trening Adidas. Sper că am arătat în mod corespunzător vinovat.

Mi-a spus că actele pentru smarald sunt acum complete (asigurare, înregistrare, certificat de autentificare, licenţă de export şi taxe) şi că este gata să fie expediat. Fratele său, după cum vă amintiţi, este un funcţionar public de rang înalt şi, prin urmare, face totul ca la carte. El i-a spus deja lui Sergio că nu are intenţia de a-şi pierde slujba din cauza unui smarald mic. Mă simt şi mai vinovat în timp ce ascult restul raportului columbian al lui Sergio.

6:00 p.m.

Darren se grăbeşte să intre în celula mea.

— O problemă, anunţă el.

Domnul Meanwell tocmai îl văzuse deschizând un colet recomandat la recepţie. S-a dovedit a fi o farfurie şi un bol trimise de fiul meu Will.

— Deţinuţilor nu le este permis să trimită cadouri pentru alţi deţinuţi, deoarece ar putea fi interpretat ca o mită, în schimbul drogurilor sau al protecţiei.

Darren m-a avertizat că domnul Meanwell mă va suna la un moment dat şi că poate ar fi mai înţelept dacă m-aş pregăti pentru

---

[59] A fost eliberat în octombrie 2002. (N.a.)

ce-i mai rău. Am clătinat din cap. Meanwell este o pasăre bătrână şi înţeleaptă şi îşi va da seama că o farfurie şi un castron nu constituie o mită şi, în orice caz, toată lumea ştie foarte bine ce părere am despre droguri. Îşi va da seama, de asemenea, că nu am făcut nicio încercare de a ascunde cadoul. Numele lui Will era imprimat pe toată cutia, împreună cu un bilet de mulţumire de la asistentul meu personal, ceea ce i-ar fi permis domnului Meanwell să pună farfuria şi bolul împreună cu restul bunurilor mele confiscate, dacă ar fi fost cât de cât suspicios. La fel ca Nelson, Meanwell ştie când să închidă ochii.

6:15 p.m.

Plimbare. Este ultima ieşire de seară. Noaptea se apropie şi nu vom mai ieşi afară după ora şase. Mă plimb prin curte cu Steve (nu cu bibliotecarul Steve), care, pentru că este prizonier de categorie D, şi-a petrecut ziua cu familia. Îl întreb dacă i-a plăcut experienţa (de la 9 dimineaţa până la 3 după-amiaza).

— Foarte mult, răspunde el, dar numai datorită ajutorului poliţiei.

— Poliţia? repet.

El îmi explică. Una dintre activităţile căreia Steve îi simte cel mai mult lipsa în timp ce se află în închisoare este o baie regulată, aşa că, ori de câte ori are o zi de eliberare, el şi familia pleacă la piscina locală. Cu această ocazie, şi-au lăsat Fordul în parcarea municipală şi au dus copiii la piscină. Când s-au întors, soţia sa nu-şi găsea cheile de la maşină, până când unul dintre copii le-a văzut pe bancheta din spate. Steve a alergat până la cea mai apropiată secţie de poliţie, explicându-şi dilema, exacerbată de faptul că, dacă nu se întorcea la Wayland până la ora trei, îşi pierdea automat statutul de deţinut de categoria D. Poliţia a intrat bucuroasă în maşina lui şi chiar a sunat la Wayland pentru a confirma cele întâmplate. Steve a ajuns înapoi la poarta din faţă cu zece minute înainte.

ZIUA 51 – VINERI, 7 SEPTEMBRIE 2001

5:39 a.m.

Sunt acum la Wayland de o lună, iar Sergio se va întoarce în Columbia peste câteva săptămâni. Aşa că, cu puţin noroc, va fi deportat cam în acelaşi timp în care eu voi fi transferat la o închisoare de categoria D. Dar voi fi eu în posesia unui smarald?

9:00 a.m.

Program de sport. Vineri este grupa pentru nevoi speciale, iar cei patru noi prieteni ai mei, Alex, Robbie, Les şi Paul, îmi strâng mâna când intră pe poartă. Din nou, toţi patru îşi manifestă talente diferite în timpul sesiunii de antrenament. Les poate parcurge acum 1.650 de metri la maşina de vâslit în zece minute, dar nu poate parcurge decât o milă pe oră pe banda de alergare, în timp ce Paul poate parcurge opt kilometri pe oră la banda de alergat, dar nu poate prinde o minge. Robbie poate prinde orice, dar urăşte toate maşinile, aşa că face doar exerciţii cu greutăţi.

Instructorii ne spun, pe bună dreptate, să jucăm în funcţie de punctele lor forte, ceea ce duce la multe aplauze şi râsete, împreună cu un imens sentiment de realizare.

Jimmy se descurcă cu ei mai bine decât oricine. Îşi aminteşte toate numele lor (în această dimineaţă au venit peste douăzeci) şi ei simt că este un prieten adevărat. Ar fi un excelent profesor de educaţie fizică, dar am sentimentul că, odată eliberat, atracţia banilor uşori ar putea fi mai mare. El spune că nu va mai face niciodată trafic de droguri, dar nu sunt convins.

6:00 p.m.

Plimbarea. Anulată pentru că plouă.

7:00 p.m.

Sergio îşi sună fratele din Bogota, dar linia este ocupată.

7:05 p.m.

Sergio vine la mine în celulă şi îşi continuă lecţia despre istoria Columbiei. Sistemul politic nu este diferit de cel din Statele Unite, cu un preşedinte, un vicepreşedinte, Senatul şi Congresul. Cu toate acestea, există două mari diferenţe: preşedintele şi vicepreşedintele trebuie să provină din partide diferite, unul conservator, altul liberal – ideea columbiană de democraţie – în timp ce, în realitate, preşedintele deţine toată puterea. Cealaltă mare diferenţă este că până şi un senator are nevoie de patru gărzi de corp. Sergio îmi spune că un candidat la preşedinţie a avut patruzeci de gărzi de corp când a ţinut un discurs la Bogota şi a fost totuşi asasinat.

7:20 p.m.

Sergio încearcă din nou să-l sune pe fratele său. Încă este ocupat.

7:23 p.m.

Sergio îşi continuă prelegerea, explicând că violenţa din ţara sa face ca orice candidat la preşedinţie să fie nevoit să aibă o înţelegere cu gherilele, cu mafia, cu armata sau cu toate trei. Uneori uităm cât de norocoşi suntem în Marea Britanie. Politicienii noştri trebuie să aibă de-a face doar cu sindicatele, cu CBI[60] – şi cu domnii Paxman şi Humphreys.

7:35 p.m.

Sergio încearcă din nou la fratele său. Încă este ocupat.

7:40 p.m.

[60] Confederaţia Industriei Britanice. (N.t.)

După spusele lui Sergio, serviciul public rămâne singura profesie nepătată. Deşi fratele său este consilier al mai multor miniştri, nu are nevoie de gardă de corp, deoarece se acceptă că nu va lua niciodată mită nici de la mafie, nici de la gherilă, nici de la armată. Mă asigură că peisajul rural este frumos, iar plajele care dau atât spre Pacific, cât şi spre Atlantic, rivalizează cu oricare dintre cele din America sau Europa. Iar în ceea ce priveşte femeile...

ZIUA 52 – SÂMBĂTĂ, 8 SEPTEMBRIE 2001

6:01 a.m.

De la vârsta de douăzeci şi şase de ani, am fost suficient de norocos să-mi organizez singur viaţa, aşa că a fi nevoit să urmez aceeaşi rutină zi de zi, inclusiv în weekenduri, este suficient să mă facă să înnebunesc. Dacă nu aş fi scris acest jurnal şi dacă Sergio nu ar fi existat, ar fi trebuit să mă pună de mult în cămaşă de forţă şi să mă ducă la cel mai apropiat azil.

9:00 a.m.

Program de sport. Mă supun unui antrenament greu, iar ceea ce face ca acest lucru să fie şi mai greu este că sunt înconjurat de deţinuţi cu o treime din vârsta mea. La sfârşitul şedinţei, mă urc pe cântar şi constat că am luat un kilogram în ultima săptămână. Va trebui să reduc consumul de ciocolată. Unul dintre numeroasele dezavantaje ale faptului de a fi închis într-o celulă ore în şir este că, uneori, mănânci pur şi simplu pentru că nu ai altceva de făcut (acesta este unul dintre motivele pentru care deţinuţii experimentează cu droguri, iar dependenţii au nevoie de o doză regulată). Pe viitor, trebuie să dau dovadă de mai multă stăpânire de sine. Dacă nu o cumpăr, nu o pot mânca.

Între fiecare exerciţii, zece minute pe banda de alergare, pe vâsle şi pe bicicletă, parcurg un circuit complet al sălii de sport pentru a-mi recăpăta respiraţia. Până acum îi cunosc pe majoritatea deţinuţilor şi antrenamentele pe care le fac şi, de obicei, îi salut sau îi încurajez în timp ce mă plimb pe lângă ei. Când trec pe lângă Jimmy, el îşi flexează muşchii şi se descrie ca o icoană gay; eu sunt văzut de ceilalţi deţinuţi ca icoana geriatrică.

Astăzi, am văzut un indian de 1,80 metri şi aproximativ 130 de kilograme care ridica singur greutăţi uriaşe, aşa că mă opresc să îl privesc.

— La ce dracu' te holbezi? mă întreabă, după ce a lăsat greutăţile jos.

— Doar mă uit, îi răspund.

— Atunci dispari. Ştiu că vorbeşti cu toţi ceilalţi, dar cu mine nu vorbeşti.

Nu mă pot opri din râs, ceea ce nu pare să-l mulţumească şi îi face pe ofiţeri să fie atenţi.

— Vrei să-ţi sparg capul ăla nenorocit? întreabă el.

— Nu prea cred, Ellis. Pare surprins că îi ştiu numele. Nu şi dacă speri să ieşi de aici în două săptămâni.

Pare şi mai surprins că ştiu când va fi eliberat. Mârâie, se întoarce cu spatele la mine şi ridică 210 kilograme. În închisoare, ceea ce ştii este la fel de important ca şi pe cine cunoşti.

2:00 p.m.

În timp ce traversez coridorul pentru a mă alătura lui Darren în celula lui pentru o partidă de table, îl văd pe Sergio la telefon. Ţine în mâna stângă un teanc de cartele telefonice de două lire; până acum trebuie să fi schimbat tot ce are. În ultima vreme, celula lui arată ca şi cum executorii judecătoreşti ar fi venit în vizită.

După trei meciuri, mă întorc în celulă, în posesia unui alt baton Mars. Dacă vreau să slăbesc, va trebui să încep să pierd la table. Mă uit în stânga mea şi îl văd pe Sergio făcându-mi semn cu furie.

— Am nevoie de o altă cartelă telefonică, spune el cu disperare.

O scot pe cea pe care o port mereu în buzunarul din spate al blugilor şi i-o dau. Zâmbeşte. Mă întorc în celulă, mă aşez la birou şi aştept, simţind că o şedinţă a consiliului de administraţie este iminentă.

2:34 p.m.

Sergio intră înăuntru, împinge uşa (dacă intră cineva în celulă, ofiţer sau deţinut, este împotriva regulamentului să te închizi înăuntru) şi porneşte televizorul – un semn că nu vrea să fie auzit. Îşi ocupă locul obişnuit la capătul patului, aşa cum îi stă bine directorului general. Îşi deschide caietul A4.

— Piatra decolează, îşi verifică ceasul, în câteva ore.

Nu-şi poate reţine un zâmbet uriaş în timp ce mă face să aştept. Eu dau din cap. Dacă aş vorbi, nu aş face decât să ascult inevitabila repetare a întregii conversaţii pe care el şi fratele său tocmai au purtat-o. Şi cine îl poate învinovăţi? Cu toate acestea, voi sări peste următoarele patruzeci de minute şi vă voi oferi o explicaţie a ceea ce a provocat un zâmbet atât de mare.

Fratele lui Sergio a completat, de fapt, toate actele şi a rezervat pentru micul pachet un zbor Lufthansa care pleacă din Bogota spre Heathrow via Frankfurt peste două ore (10:30 dimineaţa la Bogota, 16:30 la Wayland). A trimis prin fax toate detaliile relevante la biroul meu din Londra, astfel încât să ştie când şi de unde să ridice bijuteria. Sergio face o pauză în acest moment şi aşteaptă câteva laude bine meritate. El continuă să confirme că smaraldul provine din districtul minier Muzo, renumit pentru calitatea pietrelor sale. Are 3,3 carate şi a costat 9.000 de dolari (preţ de munte). Acum tot ce putem face este să aşteptăm până când voi afla ce valoare este dată smaraldului de către gemologul meu. Sergio îşi ridică privirea din notiţele sale şi adaugă că fratele său ar dori să i se confirme că faxul a ajuns în biroul meu.

— Chiar acum, îl întreb, sau când îţi vei termina raportul? pentru că văd că este abia la jumătatea paginilor acoperite de mâna lui spaniolă îngrijită.

Se gândeşte la asta pentru o clipă, apoi spune:

— Nu, voi termina prima dată. A doua ştire, continuă Sergio, întorcând o altă pagină, fără a-şi putea reprima un zâmbet şi mai

larg, este că Liana – fosta lui prietenă din şcoală – a dat de urma a patru Botero în mâini private. În mâini private, repetă el cu mare emfază. Şi ar putea fi de vânzare. Va trimite detaliile la biroul tău săptămâna viitoare. Îşi verifică agenda. Asta vă va da douăsprezece zile pentru a le evalua. Evalua, repetă el. Ăsta e cuvântul corect?

Dau din cap, impresionat.

— Până când vei decide asupra unui preţ realist, eu mă voi întoarce în Columbia şi voi putea prelua negocierile.

Închide caietul A4.

— Ar fi bine să-mi sun fiul, spun, conştient că mingea este din nou în terenul meu. Mai am unităţi pe cartela telefonică? întreb, revenind în lumea reală.

3:17 p.m.

Îl sun pe James pe telefonul mobil şi îl întreb unde este.

— În maşină, tată, dar mă întorc la apartament în aproximativ 15 minute.

Am pus telefonul jos. Trei unităţi au dispărut – telefoanele mobile înghit unităţi. Mă întorc în celula mea şi îi spun lui Sergio că nu voi şti dacă James a primit faxul decât peste 15 minute. Acest lucru îi oferă lui Sergio suficient timp pentru a repeta momentele importante ale triumfului său anterior, la fel ca şi reluările hattrick-ului lui Owen împotriva Germaniei.

3:35 p.m.

Îl sun pe Jamie la apartament şi îl întreb dacă a primit faxul.

— Da, îmi răspunde el, a sosit acum patruzeci de minute.

— Şi îţi oferă toate detaliile de care ai nevoie?

— Da, răspunde el.

Am pus telefonul jos. Sergio mă părăseşte pentru că trebuie să se prezinte la locul de muncă din spatele plitei. Deşi şi el trebuie să se întoarcă în lumea reală, zâmbetul acela nu-i părăseşte faţa.

4:30 p.m.

Plimbare. Lui Darren şi mie ni se alătură Jason (conspiraţie pentru şantaj) în plimbarea noastră de după-amiază. Trecem pe lângă Shaun, care îl desenează pe Jules, cu care am împărţit celula în primele două săptămâni. Acum i-a terminat pe Darren şi Dale şi, după ce îl va termina pe Jules, nu-i va mai rămâne de făcut decât pe Jimmy, aşa că ar trebui să aibă o schiţă completă până la sfârşitul săptămânii.

— De ce am această senzaţie, întreabă Darren, că tu consideri că Serviciul Penitenciar are un singur scop, şi anume acela de a-ţi satisface toate nevoile?

— Asta nu este nici drept, nici corect, protestez eu. Am încercat să-mi organizez întreaga viaţă în funcţie de programul pe care îl cere Serviciul Penitenciar. Îmi face de două ori mai dificil să-mi desfăşor rutina obişnuită, dar mi-a oferit o altă perspectivă asupra timpului neiertător.

— Mi-aş dori să pot lucra în sistem, spune Jason. M-au chemat pentru un test MDT (testul obligatoriu antidrog) în această după-amiază.

— Va fi pozitiv? întreb.

— Nici o şansă, sunt curat. Ce tupeu, adaugă el, sugerând că a fost „pe baza unei suspiciuni rezonabile”.

— Cunoscându-ţi trecutul, spune Darren – care ştie foarte bine că Jason consumă ocazional heroină – cum poţi fi atât de încrezător că eşti curat?

— Simplu, răspunde Jason. În ultimele trei zile am băut mai multă apă decât Jeffrey, cred că m-am trezit să fac pipi de cel puţin şapte ori în fiecare noapte.

5:40 p.m.

Am fost încuiaţi timp de paisprezece ore. După ce am verificat manuscrisul zilei, mă întorc la scrisorile mele. Sunt deosebit de emoţionat de o misivă de la Gillian Shephard. Ea se descrie ca fiind „parlamentarul dumneavoastră temporar”. Îşi oferă sprijinul şi continuă prin a sublinia că: „Nimeni nu poate sugera că urmăresc votul dumneavoastră. La urma urmei, membrii Camerei Lorzilor, deţinuţii condamnaţi şi nebunii nu au dreptul la vot”. Ea conchide: „A mai rămas doar o singură categorie pe care trebuie să o îndeplineşti, Jeffrey.”

10:00 p.m.

Mă urc în pat şi încep să mă gândesc la un avion care se află deja la jumătatea drumului peste Atlantic, în drum spre Heathrow. În cala sa masivă se află un pachet micuţ, nu mai mare decât un cub Oxo, iar înăuntru se află un smarald micuţ care va fi fie pe drumul de întoarcere spre Bogota peste câteva zile, fie agăţat în bradul de Crăciun al familiei mele în decembrie.

ZIUA 53 – DUMINICĂ, 9 SEPTEMBRIE 2001

5.39 am

Cel mai ciudat lucru s-a întâmplat aseară şi va trebui să-l urmăresc astăzi. Cu toate acestea, pentru ca voi să puteţi înţelege semnificaţia lui, va trebui mai întâi să vă explic cum arată partea privilegiată din blocul A. Coridorul este în formă de L, cu paisprezece celule pe fiecare ramură. Dacă mă uit pe fereastra din stânga mea, pot vedea aproximativ cinci dintre ferestrele de pe ramura alăturată.

Ieri seară, în jurul orei opt, imediat după ce am terminat de scris pentru ziua respectivă, m-am ridicat de la birou pentru a trage perdelele, când am observat o femeie ofiţer de aproximativ douăzeci şi cinci de ani (mai bine nu o descriu în detaliu) care discuta cu un deţinut prin fereastra acestuia. Nu i-aş fi dat importanţă, dacă nu ar mai fi fost acolo şi o oră mai târziu. În acest moment nu pot să vă spun mai multe, pentru că am fost încuiat la cinci şi patruzeci aseară şi nu voi fi lăsat să ies până la opt şi cincisprezece în această dimineaţă. Voi apela apoi la oracolul tuturor cunoştinţelor, Darren, şi vă voi raporta mâine. Am sentimentul că el îi cunoaşte atât pe ofiţer, cât şi pe prizonier şi, mai ales, va putea să facă lumină în ceea ce priveşte relaţia lor.

9:00 a.m.

Jimmy, Carl, Jules, Jules, Shane şi cu mine mergem la vestiare pentru meciul de fotbal împotriva lui Lakenheath. După victoria de duminica trecută şi după două antrenamente bune din timpul săptămânii, echipa este plină de energie şi pregătită pentru această întâlnire.

În rolul meu de reporter al meciului, mă uit în jurul băncilor de rezerve şi mă asigur că ştiu numele fiecărui membru al echipei.

Jucătorii devin destul de nervoşi şi încep să sară în sus şi în jos pe loc, în timp ce aşteaptă sosirea antrenorului nostru pentru a-şi ţine discursul de încurajare. Kevin Lloyd apare câteva momente mai târziu, cu o privire deznădăjduită.

— Îmi pare rău, băieţi, spune el, dar meciul s-a anulat. Un geamăt voinic se aude în vestiar. Doi dintre adversari, continuă Kevin, nu au adus niciun act de identitate cu ei, aşa că nu i-am putut lăsa să intre pe poartă. Aş fi acceptat cărţi de credit, dar nu au putut să le furnizeze nici măcar pe acelea. Îmi pare rău, repetă Kevin, şi nu există nicio îndoială că este la fel de dezamăgit ca şi noi.

În timp ce ceilalţi pleacă pentru o nouă sesiune de antrenament, eu trebuie să mă întorc în celula mea.

11:00 a.m.

O sun pe Mary, care mă pune la curent cu restabilirea categoriei D pentru mine.

— Raportul KPMG avansează încet, îmi spune ea, iar poliţia nici măcar nu s-a decis dacă vrea să te intervieveze.

Deşi totul durează mai mult decât anticipase, Mary spune că nu există niciun motiv pentru a crede că vor găsi acuzaţiile doamnei Nicholson altfel decât false.

Îi sugerez să continue cu petrecerile de Crăciun pe care le organizăm întotdeauna în decembrie şi să-i lase pe Will şi James să fie co-prezentatori. Îi spun să-i invite pe toţi cei care au rămas lângă noi şi să-i ignore pe prietenii de vreme bună (care s-au dovedit a fi foarte puţini). Adaug că, dacă până la Crăciun o să mă aflu într-o închisoare deschisă de categoria D, voi suna în mijlocul petrecerii şi voi transmite un mesaj festiv prin interfon.

4:30 p.m.

Tocmai mă pregăteam să plec la plimbare când ofiţerul de la de serviciu mă anunţă că sunt chemat de urgenţă în biroul ofiţerului superior. Cuvântul „urgent” mă surprinde, pentru că nu l-am mai auzit folosit în ultimele şapte săptămâni.

Mă întâlnesc cu domnul King în biroul său şi mi se prezintă o femeie ofiţer pe care nu o mai văzusem până atunci. Oare în sfârşit îl voi întâlni pe guvernator? Nu. Ofiţerul se numeşte Sue Maiden şi îmi spune că face parte din echipa de securitate a închisorii. Apoi îmi spune că i s-a raportat că Ellis, care e închis în blocul B, a fost agresiv cu mine în sala de sport ieri. Am repetat exact ce s-a întâmplat. Apoi mă întreabă dacă doresc protecţie specială.

— Sigur că nu, i-am răspuns. E ultimul lucru de care am nevoie.

Pare uşurată.

— A trebuit să întreb, îmi explică ea.

— Asta-mi mai lipseşte, spun Nu trebuie decât să citeşti articolul din *Sunday Mirror* din această dimineaţă despre cartelele telefonice pentru a vedea ce ar face presa din asta.

— Am înţeles, dar tot va trebui să vorbim cu Ellis.

— Bine, dar nu la cererea mea, precizez eu.

Ea pare să accepte această condiţie, iar eu plec şi constat că poarta cu gratii care duce în curte a fost deja încuiată, lăsându-mă închis înăuntru şi neputând să-mi fac plimbarea zilnică.

5:00 p.m.

Petrec cele patruzeci de minute cu Sergio în celula sa. El îmi spune că există un singur transportator recunoscut care este dispus să zboare în şi din Bogota, şi numai joia, sâmbăta şi duminica. Sergio menţionează că nu este uşor să atragi turişti într-o ţară în care numai în capitală sunt patruzeci de crime pe zi. Îşi foloseşte restul timpului de plimbare pentru a-mi da o lecţie de geografie. În atlasul *Times* al lui Darren (el joacă table acum) mi se arată unde sunt situaţi munţii de smarald, precum şi câmpurile petroliere

extinse din văile din est. De asemenea, descopăr că atât Anzii, cât şi Amazonul intră şi ies din Columbia.

6:00 p.m.

Intru în celula lui Darren pentru a bea un suc de coacăze negre şi îl privesc cum joacă o partidă de table cu Jimmy. Îmi spune că întâlnirea mea cu ofiţerul de securitate a fost programată astfel încât să nu pot ieşi în curte, deoarece au considerat că ar fi bine să mă răcoresc puţin. Darren pare să ştie tot ce se întâmplă, iar eu profit de ocazie pentru a-i povesti despre vedeniile mele nocturne.

Darren râde.

— Eşti un voyeur, spune el. Ăsta trebuie să fie Malcolm. Macho Malcolm.

— E chiar mai irezistibil decât mine, adaugă Jimmy.

— Să mă aştept la o poveste bună pentru jurnal? întreb eu, timid.

— Jumătate de duzină, spune Darren, dar nu în seara asta, pentru că o să fim încuiaţi imediat.

Nu-şi poate ascunde plăcerea la gândul de a mă face să aştept încă nişte ore.

8:00 p.m.

După ce suntem încuiaţi încep să iau notiţe amănunţite pentru apelul telefonic pe care îl voi da lui Alison, care se întoarce mâine din Noua Zeelandă. Apoi mă întorc la *Hamlet*. Sunt hotărât să citesc, sau să recitesc, întreaga operă a lui Shakespeare – treizeci şi şapte de piese – până când mă vor transfera într-o închisoare deschisă. Dacă voi reuşi, voi trece la Sonete.

După câteva acte, deschid televizorul pentru a-l urmări pe neuitatul John Le Mesurier în *Dad's Army*. Ce carieră distinsă a avut, făcându-şi o virtute din a-i lăsa pe ceilalţi să ocupe scena principală. Nu este un lucru la care m-am priceput vreodată.

ZIUA 54 – LUNI, 10 SEPTEMBRIE 2001

5:51 a.m.

Mâine şi mâine şi mâine şi mâine...[61]

Mâine va trebui să programez o convorbire telefonică la ora şapte seara cu fiul meu James, pentru a afla dacă a sosit smaraldul. Nu pot să-l contactez astăzi, pentru că luni suntem încuiaţi la cinci şi jumătate, iar el va fi încă la serviciu în City.

Mâine... Macho Malcolm pleacă la închisoarea lui de categorie D, şi nici Darren, nici Jimmy nu vor să scoată o vorbă despre viaţa lui sexuală până când nu va ieşi din incintă. Cu toate acestea, pot raporta că femeia ofiţer care a fost văzută în faţa ferestrei lui Malcolm a fost văzută astăzi mergând pe coridor cu el spre celula sa. Dar astea sunt zvonuri; mâine vă voi putea prezenta faptele, aşa cum le vor relata Darren şi Jimmy. Cu toate acestea, Darren a lăsat să se înţeleagă că au fost implicate trei femei. Ştie prea bine că un astfel de indiciu mă va ţine în suspans încă o noapte.

Mâine...

În ceea ce priveşte ziua de astăzi, mă trezesc cu câteva minute înainte de ora şase şi scriu timp de două ore.

9:00 a.m.

Olărit. Duc un grapefruit la ora de artă şi un borcan gol de marmeladă pentru Keith (răpire), ca parte a unei alte naturi moarte pe care o desenează pentru cursul său de nivel A. Keith nici măcar nu s-a apucat de pictură până când a fost trimis la închisoare. Când va fi eliberat condiţionat, peste şase luni, va pleca, la vârsta de 46 de

---

[61] Când am scris aceste cuvinte, nu aveam nicio idee cât de nefastă se va dovedi ziua de mâine. (N.a.)

ani, cu nivelul A. Mare parte din merite revin lui Anne şi Paul, care sunt la fel de mândri de această realizare ca şi Keith însuşi.

Keith îmi spune cât de rău i-a părut să citească despre moartea mamei mele şi continuă spunând că el era în închisoare când soţia lui a murit de cancer la sân la vârsta de treizeci şi nouă de ani. Apoi adaugă un comentariu emoţionant:

— Nu voi plânge moartea ei decât după ce voi fi eliberat.

Shaun (falsificator, artist) confirmă că a terminat portretul lui Dale şi că se va concentra acum asupra lui Jules, Steve şi Jimmy. Discutăm despre cum va face faţă la sosirea miercuri a proviziilor sale de hârtie specială pentru desen, uleiuri, cretă şi creioane, fără ca ceilalţi deţinuţi să afle ce am de gând să fac. Nu vrem să-l băgăm pe contrabandistul nostru în probleme şi cu siguranţă nu vrem ca alţi deţinuţi să se simtă invidioşi.

Invidia este chiar mai răspândită în închisori decât în lumea exterioară, pe de o parte pentru că toate emoţiile sunt amplificate într-o atmosferă atât de încinsă şi, pe de altă parte, pentru că orice privilegiu acordat cuiva, oricât de mic ar fi, pare atât de nedrept faţă de ceilalţi care nu sunt trataţi în acelaşi mod.

Îmi petrec restul orei citind o carte despre vieţile celor două mari femei impresioniste, Marie Laurencin şi Berthe Morisot.

2:00 p.m.

Programul de sport. Din nou, îmi termin programul în ora alocată. Ca să vă fac o actualizare a progreselor mele, când am sosit la Wayland, acum patru săptămâni, am reuşit să parcurg 1.800 de metri la maşina de vâslit, iar astăzi am trecut pentru prima dată de 2.200 de metri. Când, şi dacă voi ajunge vreodată într-o instituţie de categoria D, nu pot decât să sper că au o sală de sport bine echipată.

3:42 p.m.

Domnul Chapman îmi descuie uşa celulei pentru a mă anunţa că domnul Carlton-Boyce vrea să mă vadă.

Domnul Carlton-Boyce, care pare a fi guvernatorul în cazul meu, îmi spune că nu poate face nimic în legătură cu repunerea în drepturi a categoriei D pentru mine până când poliţia nu confirmă că nu va continua ancheta privind apelul în cazul campaniei *Purul Adevăr*.

— Totuşi, adaugă el, odată ce această confirmare va veni, vă vom transfera într-o închisoare deschisă cât mai repede posibil. Încă primesc zilnic o grămadă de scrisori din partea publicului, adaugă el, dar ei nu înţeleg că am mâinile legate.

Accept acest lucru, dar subliniez că au trecut şase săptămâni, iar poliţia nici măcar nu m-a interogat. El dă din cap, apoi mă întreabă dacă mai am şi alte probleme. Îi spun că nu, deşi am impresia că se referă la Ellis şi la incidentul de la sala de sport.

5:30 p.m.

O sun pe Alison. Îmi fac o programare pentru a vorbi cu Jonathan Lloyd, agentul meu, mâine la ora cinci şi cu fiul meu James la şapte. Trebuie să fac o programare pentru că, după cum vă amintiţi, nimeni nu mă poate suna.

5:45 p.m.

Încuiat pentru următoarele paisprezece ore, aşa că, după ce am revăzut manuscrisul, mă apuc de scrisori, dintre care una este de la un jurnalist.

Cât de măgulitoare poate fi presa atunci când vrea ceva.

9:00 p.m.

Îl urmăresc pe David Starkey prezentând prima parte a unei serii captivante de patru episoade despre cele şase soţii ale lui Henric al VIII-lea. Habar nu aveam că Ecaterina de Aragon a fost numită

regentă şi a condus un război împotriva scoţienilor (Flodden 1513) în timp ce Henric era plecat să lupte în propriile bătălii în Franţa, sau că au fost căsătoriţi timp de peste treizeci de ani şi, bineînţeles, ar fi rămas împreună până la moarte dacă ar fi avut un fiu. Mai multe, vă rog, Dr. Starkey. Abia aştept să aflu săptămâna viitoare despre Anne Boleyn; chiar şi eu ştiu că a fost mama Elisabetei I, dar nu prea multe altele.

10:00 p.m.

Ştirea principală de la actualităţi este că pumnul dat de John Prescott în timpul campaniei electorale va fi cercetat de procuratură. În ultimele săptămâni, mai mulţi deţinuţi au atras atenţia asupra faptului că execută pedepse cuprinse între şase luni şi trei ani pentru că au lovit pe cineva după ce au fost atacaţi, aşa că aşteaptă cu nerăbdare ca vicepremierul să ni se alăture.

— Am o presimţire că procuratura va ascunde întregul incident sub preş, spun când abordez subiectul cu Darren.

— Nu au făcut-o şi în cazul tău, remarcă el.

Adevărat, dar nu va trece neobservat de către public faptul că ne putem aştepta la două niveluri de justiţie în Marea Britanie atâta timp cât Noii Laburişti se află la putere. Pur şi simplu nu-l văd pe domnul Prescott sosind la Belmarsh în trening. Poate că nedreptăţesc procuratura. Mâine şi mâine şi mâine...

ZIUA 55 – MARŢI, 11 SEPTEMBRIE 2001

5:39 a.m.

Bănuiesc că ziua de marţi, 11 septembrie 2001, va rămâne întipărită în memoria tuturor celor din lumea liberă ca fiind una dintre cele mai negre zile din istorie. Dar o voi relata în continuare aşa cum s-a desfăşurat pentru mine, pe măsura trecerii orelor, deşi sunt conştient că, privind în urmă, totul poate părea frivol.

9:40 a.m.

Ora de olărit este anulată pentru că maşina lui Anne s-a stricat, aşa că toţi deţinuţii de la cursul de artă trebuie să se întoarcă în celule (prima ironie). Înapoi în blocul A, toţi cei de pe culoarul meu dau mâna cu Malcolm, care este pe cale să fie transferat la o închisoare de categoria D. El vine la celula mea pentru a-şi lua rămas bun şi speră că mă voi alătura lui în curând, deoarece ştie că Spring Hill este şi prima mea alegere.

— Când te ia duba de transport? întreb.

— Nu vin, îmi răspunde el. Acum că sunt într-o închisoare de categoria D şi am trecut de FLED[62], pot să conduc singur până la Aylesbury şi, atâta timp cât mă voi înregistra până la ora trei după-amiaza, nimeni nu va da doi bani pe mine.

De îndată ce Malcolm a părăsit aripa, Jimmy se strecoară în celula mea.

— Sunt gata să vorbesc acum, spune el.

Jimmy şi Malcolm sunt amândoi încadraţi la categoria D (Jimmy rămâne la Wayland pentru că locuinţa lui este în apropiere) şi sunt singurii doi deţinuţi de la Wayland cărora li se permite să lucreze în

[62] FLED - Facility Licence Eligibility Date (Data de eligibilitate pentru eliberare condiţionată), un sfert din sentinţă. (N.a.)

afara zidurilor închisorii în fiecare zi. Amândoi au o slujbă de întreţinere a terenului de dincolo de gard în timpul săptămânii, iar sâmbăta dimineaţa lucrează la un adăpost pentru animale. Adăpostul este un proiect de voluntariat, care se concentrează pe ajutorarea animalelor aflate în dificultate. Munca variază de la a ajuta animalele şchioape să meargă sau păsările să zboare, până la a le îngropa atunci când mor.

În fiecare sâmbătă dimineaţa, Jimmy şi Malcolm se alătură la adăpost mai multor voluntari din satul local. Printre aceştia se numără o doamnă care nu a lăsat niciun dubiu în privinţa sentimentelor pe care le are pentru Malcolm – Malcolm are aspectul robust al unui idol de matineu şi posedă o cantitate extraordinară de farmec.

Una dintre sarcinile pe care niciunul dintre voluntari nu o savurează este aceea de a îngropa animale moarte, iar Percy, ariciul, nu face excepție. Toată lumea a fost surprinsă când doamna în cauză a făcut un pas în faţă şi s-a oferit voluntar să-l îngroape pe Percy. Malcolm, galant ca întotdeauna, a acceptat rapid să o însoțească în pădurea care mărginea adăpostul.

Înarmaţi cu lopeţi, au dispărut în desiş. Patruzeci şi cinci de minute mai târziu au reapărut, dar, a observat Jimmy, fără lopeţi.

— Unde ți-e lopata, amice? a întrebat Jimmy.

— Ştiam eu că mai aveam ceva de făcut, a spus Malcolm.

Amândoi s-au repezit înapoi în pădure, iar Malcolm s-a întors la timp pentru a fi escortat înapoi la închisoare.

Jimmy continuă să-mi spună că Malcolm a plecat din Wayland exact la timp, pentru că una dintre doamnele care era de serviciu în spatele ghişeului la vizitele familiilor tocmai se înscrisese şi ea pentru a se alătura grupului de sâmbătă la adăpostul de animale. Ca să nu mai vorbim de femeia ofiţer pe care am văzut-o stând în faţa ferestrei celulei sale timp de o oră acum două nopţi, care acum se gândeşte să ceară transferul.

— Dumnezeu ştie, spune Jimmy, ce va face Malcolm într-o închisoare de categoria D, unde regimul este mult mai relaxat.

— Este căsătorit? întreb.

— Oh, da, răspunde Jimmy. Fericit.

1:17 p.m.

Stăteam la capătul patului meu şi citeam *The Times* când Darren dă buzna fără să bată la uşă – ceea ce nu-i stă în fire.

— Porneşte televizorul, spune el fără să explice, se difuzează pe toate canalele.

Urmărim împreună desfăşurarea ororilor din New York. Presupun că primul avion trebuie să fi fost implicat într-un accident tragic, până când amândoi suntem martorii unui al doilea avion care zboară în celălalt turn al World Trade Center. Pentru început, consider comparaţia comentatorului cu Pearl Harbor oarecum exagerată. Dar mai târziu, când realizez întreaga amploare a devastării şi a pierderilor de vieţi omeneşti, sunt mai puţin sigur. Reporterii au trecut deja la întrebarea:

— Cine este responsabil?

Deşi sunt hipnotizat de această bucată de istorie josnică în timp ce continuă să se desfăşoare, calendarul închisorilor nu poate fi modificat, indiferent ce se întâmplă în restul lumii. Dacă nu mă prezint la sală până la ora trei şi cincisprezece, vor veni să mă caute.

3:15 p.m.

În sala de sport se vorbeşte în mare parte despre carnagiul din New York şi consecinţele acestuia, deşi mai mulţi deţinuţi continuă să facă exerciţii de ridicat greutăţi, fără să ţină cont de ceea ce se întâmplă în lumea exterioară. Imediat ce se termină ora, mă grăbesc să mă întorc în celula mea pentru a afla că Pentagonul a fost lovit de un al treilea avion de linie, iar un al patrulea avion comercial despre

care se credea că se îndrepta spre Casa Albă s-a prăbuşit chiar lângă Pennsylvania.

4:30 p.m.

Timp de câteva ore, stau lipit de televizor. Printre fragmentele de ştiri oferite între reluările continue ale celor două avioane care se prăbuşesc în turnurile gemene, se află o declaraţie a lui William Hague; acesta a amânat anunţul despre cine va fi următorul lider al Partidului Conservator, în semn de respect faţă de poporul american.

Primul ministru îşi anulează discursul pe care trebuia să-l ţină la Congresul Sindicatelor din Brighton şi se grăbeşte să se întoarcă pe Downing Street, unde face o declaraţie în care îl susţine pe deplin pe preşedintele Bush şi descrie terorismul ca fiind noul rău mondial.

7:00 p.m.

Priveliştea oamenilor nevinovaţi sărind din acele turnuri şi vocile pasagerilor blocaţi într-un zbor intern care vorbeau cu rudele lor apropiate la telefoanele mobile vor fi, pentru mine, amintirea care va dăinui din această zi nefastă. Convorbirea cu agentul meu şi cu fiul meu James ar fi trebuit să fie punctul culminant al zilei mele. Acum pare oarecum irelevant.

ZIUA 56 – MIERCURI, 12 SEPTEMBRIE 2001

5:44 a.m.

Ziua de ieri a fost dominată de ştirile din America şi de ce represalii ar putea lua George W. Bush.

Tony Blair a preluat iniţiativa, convocând o conferinţă de presă la nr. 10 pentru ora 14:00, care urma să fie văzută de cetăţenii din New York chiar în momentul în care se trezeau. Nu vreau să par cinic, dar, la sfârşitul conferinţei de presă, când primul ministru a acceptat să răspundă la întrebări, aţi observat pe cine a ales dintr-o sală plină de jurnalişti? BBC (Andrew Marr), ITV (John Sergeant), CNN (Robin Oakley), Channel 4 (Eleanor Goodman), The Times (Philip Webster) şi The Sun (Trevor Kavanagh). Simt că abilităţile lui Alastair Campbell sunt foarte evidente: doar marile companii de televiziune şi două ziare din trustul Murdoch. Totuşi, ca să fim corecţi, prin rechemarea Parlamentului, Blair pare a fi principalul om de stat din Europa, şi asta în ziua în care Partidul Conservator intenţionează să-şi anunţe noul lider.

9:00 a.m.

Viaţa continuă la Wayland, aşa că mă prezint în sala de artă pentru ora de olărit. Complicele nostru clandestin a reuşit să introducă pe ascuns materialele speciale de care Shaun are nevoie pentru a-şi finaliza lucrarea de artă pentru acest volum.

11:15 a.m.

O sun pe Alison la birou pentru a afla noutăţi. Ea îmi spune că presiunea s-a mutat asupra KPMG pentru a prezenta un raport interimar, pentru a nu mă face să aştept până când vor finaliza investigaţia completă, care se pare că acum include nişte acuzaţii pe care doamna Nicholson le-a făcut împotriva Crucii Roşii şi care nu

au nicio legătură cu mine. Nu mai pot să mă lipsesc de mai multe unităţi, pentru că trebuie să vorbesc cu James în seara asta, aşa că îmi iau rămas bun.

2:00 p.m.

Fotbal. Meciul dintre Wayland şi RAF Marham este, spre surprinderea mea, încă în desfăşurare. Nu că m-aş fi aşteptat să fie mulţi piloţi de vânătoare în echipa vizitatorilor. Am pierdut cu 4-3, în ciuda faptului că Jimmy a marcat două goluri. Trei din echipa noastră primesc cartonaşe roşii, astfel că Wayland a ajuns să aibă doar opt jucători pe teren, după ce a condus cu 3-2 la pauză. De altfel, toţi cei trei jucători meritau să fie eliminaţi. De îndată ce mă întorc în celulă, deschid televizorul.

4:00 p.m.

Cea mai mare parte a lumii musulmane jură credinţă Americii, pentru că trebuie să se teamă de represalii. Yasser Arafat chiar donează sânge pentru a-şi dovedi solidaritatea cu cetăţenii din New York. Primul ministru continuă să sublinieze sprijinul său pentru Statele Unite, deoarece consideră că atrocităţile din New York sunt un atac la adresa lumii democratice. Bănuiesc că el consideră acest lucru ca fiind Insulele Falkland. Să sperăm că nu este Vietnamul lui.

6:00 p.m.

După cină, Sergio convoacă o şedinţă a consiliului de administraţie. La punctul nr. 1, confirmă că valiza şi conţinutul acesteia au fost livrate prietenului său din nordul Londrei. Punctul nr. 2. Emisarul a ajuns la Londra, cu toate actele necesare completate. Punctul nr. 3. Un coleg al fratelui său va zbura sâmbătă spre Londra, aducând cu el colierul de aur, un catalog al lui Botero şi patru fotografii cu uleiuri de Botero care sunt de vânzare. Se

opreşte şi aşteaptă reacţia mea. Eu zâmbesc. Totul sună prea bine ca să fie adevărat.

7:00 p.m.

Îl sun pe James. Îmi spune că este obosit; tocmai şi-a început noua slujbă în City. Din cauza tulburărilor din piaţa americană, se aşteaptă ca el să fie la birou până la ora 7 dimineaţa, iar el nu pleacă de la birou decât după ora 7 seara. Cu toate acestea, îmi confirmă la telefon că smaraldul a sosit, aşa că, din curiozitate, îl întreb cum arată.

— Arată magnific, tată, este răspunsul său simplu. Dar nu ştiu dacă valorează zece mii de dolari.

— Când speri să-l vezi pe expert?

— Cândva în acest weekend.

Nu mai pun alte întrebări, pentru că vreau să păstrez unităţile rămase pentru Mary.

Se pare că se vor întâmpla multe în acest weekend. Mary va vizita Wayland vineri. Vom avea veşti despre picturile lui Botero sâmbătă. Prietenul lui Sergio zboară la Londra duminică, iar până atunci James ar trebui să aibă o evaluare realistă a smaraldului. Mi-aş dori să pot citi acum jurnalul de luni.

Nici să nu te gândeşti la asta.

8:00 p.m.

Toate programele de ştiri redau imagini din toate unghiurile cu avioanele americane de pasageri care au intrat în turnurile gemene ale World Trade Center din New York. Niciun comentator nu are vreo îndoială că SUA vor căuta o formă de răzbunare, odată ce vor putea identifica vinovatul. Cine îi poate învinovăţi? Va fi nevoie de un om foarte mare pentru a supraveghea întreaga operaţiune. Preşedintele Kennedy s-a dovedit a fi un astfel de om atunci când s-

a confruntat cu criza cubaneză. Sper doar ca George W. Bush să aibă aceeaşi tărie.

ZIUA 57 – JOI, 13 SEPTEMBRIE 2001

6:03 a.m.

Era o noapte limpede şi rece şi pentru prima dată două pături subţiri nu au fost suficiente pentru a-mi ţine de cald. Trebuia să stau nemişcat dacă nu voiam să îngheţ. Mi-am amintit despre întoarcerile la internat. Deoarece două pături sunt prevăzute în regulament, va trebui să vorbesc cu Darren despre această problemă. Sunt destul de sigur că va avea un stoc de rezervă.

8:15 a.m.

Mă uit la televizor la micul dejun în timp ce-mi mănânc fulgii de porumb. Veştile care vin de la Washington sunt că Departamentul de Stat pare convins că Osama bin Laden a fost, aşa cum s-a raportat deja pe larg, cel care a orchestrat atacurile teroriste. Acum trebuie să aşteptăm să vedem cum plănuieşte George W. Bush să riposteze. Descrierea teroriştilor de către preşedinte ca fiind „oameni de rând” nu i-a umplut de încredere pe comentatori. Rudy Giuliani, primarul New York-ului, pe de altă parte, arată pe zi ce trece mai mult ca un om de stat mondial. Când reportajul trece de la Washington la New York, sunt surprins să observ că o pală de fum planează încă asupra oraşului. Abia atunci când camerele de filmat se îndreaptă spre dărâmături, cineva devine pe deplin conştient de cât de mult timp va trece până când cicatricile fizice ale acelui oraş vor putea fi vindecate.

9:00 a.m.

Suntem blocaţi timp de o oră din cauza antrenamentului ofiţerilor.

10:00 a.m.

Olărit. Mă îndrept rapid spre clasa de artă, pentru că trebuie să-l văd pe Shaun şi să aflu dacă are acum toate materialele de artă de care are nevoie. Sunt dezamăgit să constat că nu este prin preajmă, aşa că am ajuns să citesc o carte despre viaţa lui Picasso, studiind în special *Guernica*, pe care a pictat-o în sprijinul compatrioţilor săi în timpul Războiului Civil Spaniol. Ştiu că este o capodoperă, dar am nevoie cu disperare de cineva ca Brian Sewell care să-mi explice de ce.

2:00 p.m.

Program de sport. Mi-am finalizat programul complet şi mă simt mai în formă decât m-am simţit de ani de zile.

6:21 p.m.

La finalul ştirilor a fost adăugat un anunţ potrivit căruia Iain Duncan Smith a fost ales noul lider al Partidului Conservator. El a câştigat cu o diferenţă convingătoare de 155.935 (61%) faţă de 100.864 (39%) pentru Kenneth Clarke. O prezenţă la vot mult mai bună decât mă aşteptam. După ce am petrecut ani de zile încercând să-mi conving partidul că ar trebui să avem încredere în membrii noştri pentru a selecta liderul, prezenţa la vot de 79% îmi dă o oarecare satisfacţie. Cu toate acestea, trebuie să fiu de acord cu Michael Brown, un fost deputat conservator care acum este jurnalist la *The Independent*: „acum un an, ai fi avut şanse de o sută la unu împotriva unui om care nu a servit nici în guvernul lui Margaret Thatcher, nici în cel al lui John Major – la niciun nivel – şi care a ajuns lider al Partidului Conservator în 2001”.

10:00 p.m.

Urmăresc o ediţie specială a emisiunii *Question Time*, prezidată de David Dimbleby. Sper doar că publicul nu reprezenta un eşantion tipic al opiniei britanice, pentru că am fost îngrozit de cât

de mulţi oameni erau fericiţi să-i condamne pe americani şi păreau să nu aibă nicio simpatie pentru oamenii nevinovaţi care şi-au pierdut viaţa în mâinile teroriştilor.

Am fost alături de Philip Lader, fostul ambasador american, care s-a văzut nevoit să apere politica externă a ţării sale.

Am adormit, supărat.

ZIUA 58 – VINERI, 14 SEPTEMBRIE 2001

6:17 a.m.

Astăzi este una dintre acele zile în care îmi doresc în mod deosebit să nu fiu în închisoare. Mi-ar plăcea să mă aflu în galeria Camerei Comunelor după dezbaterea de urgenţă privind atrocităţile din America şi să particip la slujba de comemorare de la Catedrala St Paul's.

12:00 amiaza

Uitându-mă la televizor în această după-amiază, mă trezesc că sunt de acord cu aproape tot ceea ce spune premierul în discursul său în faţa Camerei. Iain Duncan Smith răspunde într-un mod demn, lăsându-l pe prim-ministru să nu aibă nicio îndoială că opoziţia este, ca să-l citez pe IDS, „umăr la umăr" în această problemă. George Galloway şi Tam Dalyell au fost lăsaţi să exprime opinii contrare, pe care le susţin cu sinceritate. Bănuiesc că ar fi nevoie ca o armă nucleară să aterizeze în circumscripţiile lor – cu semnătura lui Osama bin Laden mâzgălită pe ea – înainte ca aceştia să fie dispuşi să se răzgândească.

Slujba de la St Paul's îi vede pe britanici în cea mai bună formă a lor şi, la fel ca şi funeraliile Dianei, Prinţesa de Wales, atinge exact nota potrivită, nu în ultimul rând prin faptul că slujba se deschide cu imnul naţional american şi se încheie cu imnul nostru.

Mă bucur să îl văd pe Phil Lader stând printre credincioşi. Dar George Carey, Arhiepiscopul de Canterbury, este cel care se ridică la înălţimea evenimentului. El rosteşte un discurs care nu lasă nimănui nicio îndoială cu privire la ceea ce simte în legătură cu teroriştii, dar care exprimă, de asemenea, opinia că acesta este un moment în care capetele reci trebuie să judece cu înţelepciune, mai degrabă decât remarcile macho care cer represalii imediate.

2:00 p.m.

Vizită. Mary este printre primii care intră pe uşă în camera vizitatorilor.

Veştile nu sunt bune şi nu încearcă să pretindă contrariul. Cei de la KPMG merg într-un ritm de melc, lăsând să se înţeleagă că nu sunt interesaţi de situaţia mea şi că vor prezenta raportul lor când vor fi gata. Ei speră să mă intervieveze luni, săptămâna viitoare, aşa că se pare că voi fi blocat la Wayland cel puţin încă o lună. Sunt sigur că nu asta a vrut Sir Nicholas Young, directorul general al Crucii Roşii, atunci când a iniţiat o anchetă internă, chiar dacă asta o va încânta pe Emma Nicholson. Este evident că Mary a făcut tot ce a putut pentru a grăbi lucrurile, dar, aşa cum spune ea, este de datoria unui contabil să nu lase nicio hârtie neîntoarsă.

Discutăm despre apelul nostru. Mary îl descrie ca fiind apelul nostru, în parte, cred, pentru că s-a simţit atât de ofensată de faptul că domnul judecător Potts a ajutat-o şi a instigat-o pe doamna Peppiatt atunci când aceasta se afla în boxa martorilor, în timp ce, în opinia mea, nu i-a acordat aceeaşi curtoazie lui Mary atunci când a fost supusă la o încercare similară.

Vorbim despre băieţi, despre cât de admirabil se descurcă în aceste circumstanţe şi despre faptul că Will este disperat să mă vadă înainte de a se întoarce la New York. Slavă Domnului că nu a fost în Manhattan săptămâna asta. Mary îmi raportează că sora mea adoptivă, Elizabeth, este vie şi sănătoasă. Elizabeth se afla la serviciu în oraş când a auzit explozia şi s-a uitat pe fereastră să vadă flăcările care izbucneau din World Trade Center.

La interfon se face un anunţ reţinut prin care se cere tuturor vizitatorilor să plece. Unde a dispărut timpul? Mă simt vinovat pentru Mary. Nu am putut să-mi ascund dezamăgirea în legătură cu lipsa de rapiditate a KPMG. Ea nu ar fi putut fi mai solidară în

această perioadă teribilă din viaţa mea şi Dumnezeu ştie în ce stare aş fi fost fără dragostea şi prietenia ei.

ZIUA 59 – SÂMBĂTĂ, 15 SEPTEMBRIE 2001

9:00 a.m.

Îl sun pe David şi îl rog să meargă luni la Sale, în Cheshire, pentru a ridica un pachet care va fi adus din Columbia în acea dimineaţă.

10:00 a.m.

Sâmbătă nu există program de sport, aşa că mă asigur că mă aflu lângă poartă când suntem chemaţi la plimbare. Spre surprinderea mea, Dale este aşezat într-un colţ al curţii şi îşi termină portretul. Când trec pe lângă el, mormăie ceva despre cât de multe probleme ar fi avut dacă nu ar fi venit două weekenduri la rând. Când mă întorc în celulă, după patruzeci şi cinci de minute de mers pe jos intens, Darren îmi spune că probabil am parcurs vreo cinci kilometri. Împing uşa grea pentru a constata că celula mea este impecabilă. Camera a fost măturată, curăţată şi podeaua lustruită de ultimul recrut al lui Darren, totul pentru o liră. Nu sunt probleme cu salariul minim pe economie la Wayland, mai ales când nu poţi plăti decât cu batoane Mars, tutun sau, dacă e o afacere mai mare, cu o cartelă telefonică.

4:00 p.m.

Domnul Meanwell mă cheamă în biroul său pentru a mă anunţa că un plic care conţinea regulile la jocul de table a fost deschis şi trimis la recepţie. Nu mi-l va returna până când nu voi părăsi Wayland, deoarece obiectul se află pe lista de interdicţii.

— Cum se poate ca regulile jocului de table să fie pe lista de interdicţii? întreb.

— Regulile au venit sub formă de carte, explică el şi ridică din umeri.

— Dacă ar fi fost sub formă de revistă, le-aş fi putut primi? întreb eu.

El dă din cap aprobator.

6:00 p.m.

Suntem încuiaţi devreme. Sar de la un canal la altul ca să pot urmări în continuare ultimele ştiri din Manhattan. Mă emoţionează priveliştea newyorkezilor de pe străzi care îşi aplaudă pompierii în timp ce se duc şi se întorc la World Trade Center. Americanii au un simţ extraordinar al patriotismului şi sunt foarte conştienţi de ţara din care fac parte. Trebuie să fi fost la fel şi în Marea Britanie în timpul ultimului război.

ZIUA 60 – DUMINICĂ, 16 SEPTEMBRIE 2001

12:00 amiaza

Nu sunt prea multe de raportat, cu excepţia faptului că Sergio este nervos în legătură cu plecarea. Va fi deportat peste 12 zile şi nu am primit încă o evaluare pentru smarald. De asemenea, aşteaptă să primească veşti despre cel de-al doilea pachet care conţine colierul de aur şi abia aşteaptă să vadă fotografiile cu picturile lui Botero, precum şi catalogul.

Petrec mult timp citind ziarele şi consider că acoperirea a tot ceea ce s-a întâmplat în America în această săptămână a stârnit cele mai înalte standarde de jurnalism din partea presei britanice, ceea ce nu se întâmplă întotdeauna duminica.

ZIUA 61 – LUNI, 17 SEPTEMBRIE 2001

6:19 a.m.

Ştirile sunt în continuare despre New York, unde primarul Giuliani pare să-l imite pe eroul său, primarul La Guardia. Totul a mers prost pentru Rudy Giuliani în acest an. S-a retras din cursa pentru Senat împotriva lui Hillary Clinton când a fost diagnosticat cu cancer, iar apoi şi-a mutat amanta la Gracie Mansion pentru a înfrunta mânia soţiei sale şi a presei din Big Apple; de fapt, ca să citez din *New York Times*, „pare să fi pierdut controlul". Şi apoi, fără avertisment, oraşul pe care îl iubeşte este atacat de terorişti şi toate talentele pe care le ascunde plictiseala revin brusc.

Când am candidat la funcţia de primar al Londrei, am petrecut o săptămână în New York urmărindu-l pe Giuliani în timp ce îşi desfăşura activitatea zilnică şi am descoperit rapid că are o putere reală şi un buget real pentru a o susţine. Adevărul este că Giuliani conduce New York-ul într-un mod în care Ken Livingstone nu poate spera să guverneze Londra. Visul lui Tony Blair de a-i imita pe americani, cu primari în toate marile noastre oraşe, ar fi fost admirabil, dacă ar fi permis ca primarul să fie sprijinit de finanţe şi de putere executivă. Livingstone poate sufla şi pufăi, dar în cele din urmă doar Blair poate dărâma casa.

9:00 a.m.

Olărit. Din plictiseală încep, spre surprinderea lui Anne, să lucrez la un ghiveci de flori. Sau cel puţin aşa le-am spus colegilor mei de celulă că va fi. Mai întâi se ia lutul, se trece un cerc de oţel prin el pentru a tăia o bucată mai mică şi apoi se rulează pentru a obţine o formă lungă şi subţire ca un vierme. Apoi răsuceşti viermele lung şi subţire într-un cerc şi mai apoi mai mulţi viermi lungi, toţi puşi unul peste altul şi ai o oală, sau cel puţin aşa spune teoria. O oră

mai târziu am o bază şi cinci viermi lungi. Clopoţelul binecuvântat de eliberare răsună.

11:30 a.m.

O sun pe Alison şi aflu că lănţişorul de aur, cartea despre Botero, fotografiile cu uleiuri de Botero şi o sculptură au ajuns în Cheshire via Bogota.

3:00 p.m.

Program de sport. Reuşesc din nou să parcurg 2.200 de metri la vâsle.

5:15 p.m.

Şedinţă a consiliului de administraţie. Sergio a vorbit la telefon cu Bogota în ultimele 40 de minute. Înarmat cu o duzină de carduri (24 de lire) şi cu utilizarea judicioasă a unui număr PIN ilegal, îşi poate permite acum să petreacă o oră la telefon în Columbia. Fratele său aşteaptă să afle dacă am vreun interes pentru Botero. Îl asigur că, imediat ce voi vedea fotografiile, voi lua o decizie.

6:00 p.m.

Scriu la birou când aud strigăte şi ţipete pe coridor. Ies din celula mea pentru a investiga şi văd o jumătate de duzină de deţinuţi în picioare în faţa uşii unei celule din capătul celălalt al coridorului. Darren îmi spune că ocupantul, Danny (hoţ) va fi eliberat dimineaţă, iar unii dintre prietenii săi au dorit să-i ofere un cadou de adio. Jumătate de duzină de deţinuţi au umplut o pungă neagră de gunoi cu apă şi au adăugat pungi de ceai, zahăr, pâine veche, unt şi fasole. Acum toţi fac pipi în ea. Apoi golesc conţinutul pe patul nefericitului deţinut, chiar înainte de a fi încuiaţi. Astfel se asigură că va trebui să îşi petreacă ultima noapte făcând curăţenie în celulă dacă speră să fie eliberat dimineaţa.

9:00 p.m.

Dr. Starkey îşi continuă seria excelentă despre cele şase soţii ale lui Henric al VIII-lea. În această seară este vorba despre Anne Boleyn. Deşi Starkey îşi petrece întreaga oră fiind destul de critic la adresa reginei, nu putem să nu admirăm ultimul sentiment al doamnei înainte de a fi decapitată. Scurtul ei discurs a fost plin de graţie, fără a arunca nicio acuză asupra lui Henric al VIII-lea. Nu poate să fi fost atât de rea.

ZIUA 62 – MARŢI, 18 SEPTEMBRIE 2001

6:00 a.m.

A trecut o săptămână de când teroriştii au lovit New York-ul şi Washington-ul. Acum pare puţin probabil ca alte cadavre să mai fie salvate de sub dărâmături, deşi primarul Giuliani este departe de a da ordin să se oprească căutările cât timp există cea mai mică speranţă că cineva ar mai putea fi în viaţă. A pierdut atât de mulţi pompieri, poliţişti şi lucrători ai oraşului şi a fost aproape ucis el însuşi, încât nu-l văd să oprească căutările cel puţin încă o săptămână; asta în ciuda faptului că nimeni, în afară de rudele cele mai apropiate, nu crede că ar mai fi putut supravieţui cineva.

8:30 a.m.

Danny, prizonierul a cărui celulă a fost închisă aseară, îşi ia acum rămas bun de la toţi cei din pavilion, pentru că urmează să fie eliberat într-o oră. Nu pare să poarte ranchiună şi îl privesc cum dă mâna cu Jimmy, care îmi spune mai târziu că Danny a fost probabil recunoscător că darul său de plecare nu a fost fizic, aşa cum a fost în cazul lui Mel noaptea trecută. Jimmy nu intră în detalii, dar recunoaşte că Mel a trebuit să-şi petreacă ultimele ore în aripa spitalului.

9:00 a.m.

Olărit. Continui să produc viermi lungi pentru oala mea, spre amuzamentul celorlalţi prizonieri, toţi mult mai promiţători decât mine. Craig (vătămare corporală gravă) face un cal pentru mama sa, Lloyd (droguri), o cutie de bijuterii în formă de inimă pentru prietena sa, Peter (jaf), un alt castron pentru mătuşa sa şi Paul (crimă), încă un Hristos pe cruce.

11:45 a.m.

O sun pe Alison. David a luat pachetul de la Sale şi ea a trimis detaliile despre Botero şi fotografiile la Sotheby's pentru o evaluare realistă, cu copii pentru mine. De asemenea, a trimis catalogul Botero ca un cadou pentru bibliotecă. Cel puţin în acest fel voi putea vedea lucrările marelui artist, în loc să mi se confişte cartea şi să nu mi se mai returneze până când nu voi fi în sfârşit eliberat. Alison i-a predat colierul lui James, care aşteaptă instrucţiunile mele. Încă nu am evaluat smaraldul.

6:00 p.m.

Nimic altceva care să merite să fie raportat astăzi, cu excepţia lui Jimmy (căpitanul) care tocmai s-a întors din concediul din oraş şi arată de parcă ar fi făcut sex. Sexul este permis atunci când eşti în concediu. Cum ar putea să-l oprească? Jimmy a fost plecat atât de mult în ultima vreme încât aproape că tratează Wayland ca pe un motel cu mic dejun. Totuşi, ca să fim corecţi, va mai sta cu noi doar trei săptămâni. Va pleca din Wayland înaintea mea?

ZIUA 63 – MIERCURI, 19 SEPTEMBRIE 2001

6:04 a.m.

Problemele americane continuă să domine ştirile, aşa cum sunt convins că vor continua să o facă pentru o perioadă de timp. Tony Blair a preluat iniţiativa şi a zburat la Berlin şi Paris pentru discuţii cu cancelarul şi preşedintele. În *The Times* din această dimineaţă, Peter Riddell îl descrie ca având „un război bun”, dar adevărul este că toată lumea aşteaptă să afle care va fi răspunsul lui George W. Bush la provocarea talibanilor.

9:00 a.m.

Olărit. Îmi termin capodopera. Îndrumătoarea mea, Anne, le cere celor din clasă să se adune şi să o ajute să decidă despre ce este vorba. Patru optează pentru un ghiveci de flori, trei pentru o pălărie răsturnată, iar un deţinut consideră că ar fi trebuit să continui şi să produc un suport de umbrelă.

11:00 a.m.

Un alt val de scrisori binevenite astăzi, inclusiv una de la John Major şi alta de la George Carey (vezi mai jos). Ambele sunt scrise de mână şi sunt pline de înţelegere şi bunătate.

Palatul Lambeth Londra Se1 7JU

Privat 5 septembrie 2001

Dragă Jeffrey

Îşi trimit un mesaj personal, prin Mary, pentru a-ţi spune că eu şi Eileen te avem pe tine şi familia ta în gândurile şi rugăciunile noastre.

Prin ce momente aţi trecut – şi câtă durere a trebuit să înduraţi tu şi familia! Toate meritele vă revin vouă pentru demnitatea pe care aţi arătat-o!

Jeffrey, cu siguranţă eşti mândru de Mary. Ea a dat un interviu strălucit în cadrul emisiunii Today, *care a fost difuzat la 10:00 p.m. la BBC TV. Calmul ei şi apărarea articulată au fost magnifice.*

Cunoscându-te, îţi foloseşti timpul foarte bine. „A fi în închisoare" este o descriere relativă. Libertatea este în primul rând o realitate personală – iar o persoană care are o minte şi o inimă frumoase poate transcende limitele timpului şi spaţiului poate găsi harul lui Dumnezeu acolo unde se află.

Al tău, cu drag

Mary îmi spune în scrisoarea ei că a luat legătura cu KPMG, care face o treabă foarte minuţioasă şi refuză să se grăbească. David Smith, unul dintre partenerii lor principali, intenţionează să vină să mă vadă lunea viitoare, împreună cu avocatul meu. Ea consideră că, întrucât nu am nimic de ascuns, ar trebui să fiu de acord cu întâlnirea. Niciodată nu plănuisem să fac altfel.

12:00 amiază

Prânz. În fiecare zi trebuie să alegi un număr de pe lista de prânz (vezi mai jos). Eu aleg întotdeauna opţiunea vegetariană din motivele pe care le-am explicat deja. Când trec pe lângă domnul Shepperson, acesta strigă „doi", care se dovedeşte a fi un burger de vită. Îi spun politicos că trebuie să fie o greşeală. El verifică imediat lista principală şi descoperă că greşeala este a mea. Am încercuit doi, nu cinci. Care este rezultatul? Fără prânz astăzi. Nu încearcă să-mi ofere o alternativă, deoarece toate felurile de mâncare sunt preselectate, îmi explică el. În orice caz, asta ar crea un precedent.

Carl (vătămare corporală gravă, golgheterul), care serveşte budincile la capătul rândului, îmi oferă o a doua portocală şi, întorcându-se spre Shepperson, spune:

— Domnia sa nu a mai fost niciodată la fel de când i-am făcut cunoştinţă cu canabisul.

Acest lucru este întâmpinat cu urale de la coada de aşteptare. Chiar şi Shepperson reuşeşte să zâmbească.

Meniu

WEEK COMMENCING								
DAY	NO.	MENU CHOICE DINNER		QTY	NO.	MENU CHOICE TEA		QTY
MON	1	BEEF & ONION PIE	H	0	1	CHICKEN & MUSHROOM PIE		0
	2	CHICKEN SPRING ROLL		0	2	PASTA BOLOGNAISE	H	0
	3	MINESTRONE SOUP & BROWN BREAD	VG/LF	0	3	JAMAICAN RICE & PEAS	VG	0
	4	VEGETABLE SAUSAGE ROLL	V	0	4	VEGETABLE CHEESE GRILL	V	0
	5	CHICKEN ROLL SANDWICHES		0	5	HAM BAP - CRISPS - CHOCOLATE BAR		0
	6	CORNED BEEF SANDWICHES		0	6	CHEESE BAP - CRISPS - CHOCOLATE BAR	V	0
TUE	1	HAM & PINEAPPLE PIZZA		0	1	POACHED FISH - TOMATO & GARLIC SCE	LF	0
	2	BEEF & TOMATO SOUP - BREAD ROLL	H	0	2	STEAK & KIDNEY PIE	H	0
	3	VEGETABLE STEW & DUMPLING	VG/LF	0	3	VEGETABLE PASTA & SAUCE	VG/LF	0
	4	CHEESE & ONION FRITTER & BAP	V	0	4	CHEESE & ONION PIE	V	0
	5	CHEESE & PICKLE SANDWICHES	V	0	5	EGG MAYONNAISE SANDWICHES	V	0
	6	HAM SANDWICHES (BROWN BREAD)		0	6	CORNED BEEF SANDWICHES		0
WED	1	CORNISH PASTY		0	1	ROAST CHICKEN	H/LF	0
	2	BEEF BURGER & BAP	H	0	2	ROAST CHICKEN (non halal)	LF	0
	3	VEGETABLE SAMOSA & CURRY SAUCE	V	0	3	VEGETABLE HOT POT	VG/LF	0
	4	TVP PASTA BOLAGNAISE	VG	0	4	VEGETABLE BURGER & BAP	V	0
	5	EGG MAYONNAISE SANDWICHES	V	0	5	TUNA SANDWICHES		0
	6	PORK LUNCHEON MEAT SANDWICHES		0	6	CHEESE SANDWICHES	V	0
		TVP - TEXTURED VEGETABLE PROTEIN						
THU	1	CHICKEN TIKKA PIE		0	1	SAVOURY MINCE BEEF & DUMPLING		0
	2	CHEESE & TOMATO PIZZA	V	0	2	RED PEA SOUP WITH SPINNERS (M/BEEF)	H	0
	3	VEGTABLE AND PASTA IN SAUCE	VG/LF	0	3	VEGETABLE CHILLI	VG/LF	0
	4	LENTIL SOUP & BREAD ROLL	V	0	4	VEGETARIAN SAUSAGE X2	VG	0
	5	CORNED BEEF & PICKLE SANDWICHES		0	5	CHICKEN ROLL SANDWICHES		0
	6	EGG MAYONNAISE SANDWICHES	V	0	6	CHEESE SANDWICHES	V	0
FRI	1	CHEESE BAP		0	1	FISH PORTION		0
	2	HAM BAP		0	2	JUMBO PORK SAUSAGE		0
	3	TURKEY BAP	LF	0	3	CHEESE & ONION SOUFFLE	V	0
	4	VEGAN FILLING BAP	VG	0	4	SAVOURY VEGETABLES	VG/LF	0
	5	VEGETABLE SOUP & BREAD ROLL LF	V/VG	0	5	CHEESE & PICKLE SANDWICHES		0
		SERVED WITH CRISPS, YOGHURT,			6	EGG MAYONNAISE SANDWICHES	V	0
		FRUIT & CHOCOLATE BAR				**NO. 6 BROWN BREAD**		
SAT	1	CHILLI CON CARNE	H	0	1	SOUTHERN FRIED CHICKEN BURGER & BAP		0
	2	LIVER CASSEROLE		0	2	FISH FINGERS X4		0
	3	VEGETABLE PASTY		0	3	BBQ RICE & PEAS	VG/LF	0
	4	VEGETABLE CURRY	VG/LF	0	4	PORK LUNCHEON MEAT SANDWICHES		0
	5	CHEESE & TOMATO SANDWICHES	V	0	5	EGG MAYONNAISE SANDWICHES	V	0
SUN	1	ROAST BEEF & Y-SHIRE PUDD	LF	0	1	CHEESE X2 - BOILED EGG		0
	2	STEAK & KIDNEY PUDDING		0	2	CORNED BEEF X 2		0
	3	PORK CHOP		0	3	MEAT & POTATO PIE		0
	4	VEGETABLE STEW	VG/LF	0	4	CHEESE & ONION PASTY	V	0
	5	CREAMY VEGETABLE PIE	V	0	5	CHINESE VEGETABLES & SAUCE	VG	0

H HALAL MEAT CHOICE — V VEGETARIAN CHOICE

LF LOW FAT / HEALTHY CHOICE — VG VEGAN CHOICE

MON TEA CHOICE 3 AND THUR TEA CHOICE 2 WILL ALL BE HOT OR VERY HOT DISHES

SATURDAY, SUNDAY & MONDAY SWEET NOW CLASSED AS A SUPPER ISSUE, ALTHOUGH 2 SWEETS MAY BE ISSUE

ITEMS ON THIS MENU MARKED WITH AN * MAY CONTAIN
INGREDIENTS PRODUCED FROM GENETICALLY MODIFIED MAIZE OR SOYA

THE KITCHEN WILL TRY TO KEEP ALL MEALS AS THEY ARE ON THE MENU,
BUT IF FOR ANY REASON THE MEAL INDICATED CANNOT BE ISSUED A REPLACEMENT MEAL WILL BE ISSUED.

IF YOU DO NOT FILL IN YOUR SHEET YOU WILL BE GIVEN CHOICE NO 1

6:00 p.m.

Cină. De data aceasta, am încercuit numărul corect, legume înăbuşite, şi, pentru că domnul Chapman este de serviciu, mă aleg cu două porţii.

ZIUA 64 – JOI, 20 SEPTEMBRIE 2001

5:59 am

Pe parcursul săptămânii trecute, George Bush a fost criticat – mai ales de către jurnalişti – pentru că nu este capabil să lege o propoziţie. Dar astăzi şi-a zăpăcit criticii (inclusiv pe mine), ţinând un discurs elegant şi emoţionant în faţa Congresului. Acesta nu numai că a fost bine scris (am citit textul integral aşa cum a fost reprodus în *The Times*), dar autorul discursului i-a prins vocea, deoarece a rostit textul cu atâta siguranţă.

Între timp, sincronizarea prim-ministrului continuă să fie impecabilă. A zburat la New York după discuţiile cu Chirac la Paris şi apoi a fost condus direct la Ground Zero. Primarul Giuliani i-a arătat locul în flăcări, înainte de a participa la o slujbă de comemorare la St Patrick.

Patru ore mai târziu, am deschis televizorul pentru a asculta discursul preşedintelui în Congres şi l-am văzut pe domnul Blair stând acum în loja preşedintelui, cu doamna Bush de o parte şi primarul Giuliani de cealaltă parte. Într-o săptămână, a făcut mai mult pentru a consolida relaţia specială decât oricine de pe vremea lui Roosevelt şi Churchill până acum.

8:00 a.m.

Domnul Clegg ajunge în faţa uşii mele şi se uită fix în celula mea. Mă informează că decorul, aşa cum a fost conceput de Shaun, nu a primit aprobarea guvernatorului. Pereţii trebuie să fie readuşi la culoarea lor iniţială până la sfârşitul săptămânii. Dar cum guvernatorul nu a mai fost văzut în blocul A, cu atât mai puţin la mine, din câte îşi aminteşte cineva, acest lucru pare puţin probabil. Cu toate acestea, mă duc în căutarea lui Locke...

11:30 a.m.

În poşta mea, printre altele, se află un catalog de la Sotheby's New York, pentru vânzarea lor din America Latină din luna mai a anului trecut. Trec pe la celula lui Sergio şi e rândul meu să îi ofer o lecţie. Îi explic cum funcţionează o licitaţie şi ce înseamnă estimări mari şi mici. În partea dreaptă a fiecărei pagini se află o reproducere a unui tablou sau a unei sculpturi. În stânga, numele artistului şi orice provenienţă cunoscută a lucrării.

Verificăm imediat cele două uleiuri, două sculpturi şi cinci desene de Botero. O sculptură a unei femei culcate a fost estimată la 175.000 de dolari şi s-a vândut cu 190.000 de dolari. O sculptură imensă a unei femei goale a avut o estimare mică de 400.000 de dolari, dar a reuşit să obţină doar 325.000 de dolari, în timp ce o pictură în ulei a unui bol de flori, care a avut o estimare mică de 225.000 de dolari, s-a vândut cu 425.000 de dolari. Cele cinci desene, cu preţuri cuprinse între 15.000 şi 25.000 de dolari, nu au reuşit să atingă preţul de adjudecare şi au fost retrase, probabil pentru că subiectul (luptele cu tauri) nu ar fi fost pe placul multor americani.

Apoi verificăm cu atenţie fotografiile lui Botero care au sosit prin poşta de dimineaţă şi încercăm să ne dăm seama care ar putea fi estimarea lor minimă şi să vedem dacă putem descoperi o afacere. Există o machetă a unei femei goale pentru care sunt dispus să ofer 10.000 de dolari, două uleiuri mici, 25.000 şi 35.000 de dolari, o pisică mare zâmbitoare, 200.000 de dolari, şi un portret magnific intitulat *Jucătorii de cărţi*, pe care îl stabilim la 400.000 de dolari, deşi vânzătorul vrea un milion. Toate ofertele mele sunt mici şi, deşi Sergio le va oferi vânzătorilor bani lichizi, mă îndoiesc că vom reuşi să luăm vreunul dintre ele, deoarece Botero este, până la urmă, un nume internaţional consacrat. Cu toate acestea, după cum subliniază Sergio, deşi Christie's şi Sotheby's au birouri în Brazilia, Mexic şi Argentina, nu au nicio prezenţă în Columbia, ceea ce ne poate oferi un mic avantaj pe o piaţă supraaglomerată. El adaugă,

de asemenea, că 11 septembrie ar fi putut provoca o scădere bruscă a preţurilor. Va trebui să aşteptăm să vedem dacă are dreptate.

Când se strigă „Închiderea”, mă întorc în celula mea.

10:30 p.m.

Adorm visând la *Jucătorii de cărţi*. Ştiu chiar şi pe ce perete l-aş agăţa în Londra.

ZIUA 65 – VINERI, 21 SEPTEMBRIE 2001

6:11 a.m.

George W. Bush şi Tony Blair îl desemnează oficial pe Osama bin Laden drept autorul atacului terorist asupra turnurilor gemene din New York. Deşi sunt reperate nave şi avioane care se îndreaptă spre Golf, nimeni nu pare să ştie când va avea loc vreo ripostă.

Bush i-a avertizat pe talibani: predaţi-l pe bin Laden sau atacăm. Răspunsul talibanilor este că ar fi o insultă la adresa lui Allah, dar nu menţionează faptul că liderul talibanilor este socrul lui bin Laden. Când Bush a aflat răspunsul lor, a apărut la televizor oferind 30 de milioane de dolari pentru bin Laden, viu sau mort. În momentul în care am auzit asta, m-am temut pentru viaţa preşedintelui.

9:00 a.m.

Program de sport. Alex (grupul de persoane cu nevoi speciale) face pentru prima dată trei serii de zece abdomene şi, pentru că nu poate vorbi, îmi face semn cu degetul mare în sus, în timp ce Robbie şi Les îl aplaudă. Deocamdată nu sunt conştienţi de faptul că săptămâna viitoare îi voi aştepta şi pe ei să înceapă să facă abdomene. Una dintre puţinele experienţe care îmi vor lipsi când voi pleca din Wayland (dacă voi scăpa vreodată) vor fi aceste şedinţe săptămânale.

10:45 a.m.

Când mă întorc de la sală, ziarele sunt pe patul meu. Sunt atât de pline de ştiri de pe ambele maluri ale Atlanticului, încât nu descopăr decât la pagina 11 din *The Times* că procuratura nu va continua cu nicio acuzaţie de agresiune împotriva lui John Prescott. Unul sau doi dintre deţinuţi murmură despre o regulă pentru Noii

Laburişti şi alta pentru noi ceilalţi. Un ofiţer senior este şi mai îngrozit de remarca frivolă a premierului: „Ei bine, ăsta e John, nu-i aşa?”. S-a terminat cu „Ne vom ocupa de criminalitate şi de cauzele acesteia”.

3:00 p.m.

O sun pe Mary, care îmi spune că guvernatorul a trimis toate documentele Serviciului Penitenciarelor care arată motivele declarate pentru schimbarea categoriei mele din categoria D în categoria C[63]. Doreşte să se ştie că nu Serviciul Penitenciarelor este cel care mă împiedică să fiu repus la categoria D. Mai are şi alte veşti, dar nu la telefon.

---

[63] Formularul RC1 (Formularul de recategorizare a bărbaţilor adulţi), datat 31 iulie 2001, menţionează motivul ca fiind: „Anchetă a poliţiei pentru acuzaţia de deturnare de bani din Fondul pentru refugiaţii kurzi, conform recomandării DCI (Detectiv inspector şef) a consilierilor de poliţie de la Divizia Centrală”. (N.a.)

ZIUA 66 – SÂMBĂTĂ, 22 SEPTEMBRIE 2001

11:00 a.m.

Program de sport. 2.116 metri la vâsle în zece minute; trei mile pe maşina de alergat în douăzeci şi cinci de minute şi cincizeci şi două de secunde; şi şase mile pe bicicletă în zece minute, ceea ce mă face să mă simt ca la patruzeci şi cinci de ani, până când văd că un indian mă înlocuieşte pe maşina de alergat şi face douăsprezece mile pe oră timp de douăzeci de minute. Totuşi, el are doar douăzeci şi trei de ani.

1:15 p.m.

Îl sun pe Chris la galerie. Este nemulţumit de Botero, pentru că nu are decât reproduceri alb-negru. Sunt de acord să nu fac nimic până când Sotheby's nu le autentifică şi nu vine cu o estimare mică.

7:00 p.m.

Îl sun pe James. S-a întors la Londra şi îmi spune că expertul nostru a confirmat că smaraldul a fost o achiziţie bună pentru 10.000 de dolari, deşi nu este dispus să îi dea o valoare. Sunt uşurat să descopăr că Sergio nu este un escroc şi, în plus, Mary se va alege cu un cadou special de Crăciun. Mă întreb unde voi fi de Crăciunul acesta?

ZIUA 67 – DUMINICĂ, 23 SEPTEMBRIE 2001

12:07 p.m.

Ziua de astăzi este dominată de un singur incident care merită să fie consemnat în detaliu şi totul a început în timp ce eram în celulă şi citeam *The Times*.

Am explicat deja că, în timpul Asocierii, un grup de indieni joacă domino în camera principală. Nivelul de zgomot care se aude la fiecare mutare ar face să se creadă că are loc un concurs de box la categoria grea, motiv pentru care apare o problemă atunci când are loc un incident real, pentru că zarva cu greu poate atinge un nivel mai înalt. Totuşi, de data aceasta, zgomotul a fost însoţit de sunetul clopotelor şi de ofiţeri care alergau din toate direcţiile spre sala de şedinţe a Asocierii. Parcă ne aflam din nou la Belmarsh. Când mi-am făcut intrarea, incidentul era deja sub control. Cu toate acestea, câţiva dintre fraţi au dorit totuşi să-mi dea versiunea lor asupra evenimentelor.

Se pare că unul dintre fraţi fusese mutat recent din blocul D în blocul A, aparent pentru că fusese agresat. Se pare că, atunci când a fost într-o vizită în Norwich în urmă cu câteva săptămâni, colegii săi au strâns o sumă mare de bani pentru ca el să poată lua o comandă de droguri. A apărut o problemă atunci când s-a întors în acea noapte şi nu mai avea la el niciunul dintre produsele respective. Scuza lui a fost că nu credea că va reuşi să treacă de gardieni. Cu toate acestea, nu a putut veni cu o explicaţie convingătoare pentru că nu a putut să le returneze banii. Când a fost găsit încolăcit în celulă, cu o tăietură sub ochi şi cu nasul spart, ofiţerul unităţii l-a mutat rapid în blocul nostru şi, sperau ei, în afara oricărui pericol. Cu toate acestea, în timpul plimbării de ieri, fraţii din blocul D i-au informat pe fraţii din blocul A despre cum i-a tras pe sfoară şi le-au pasat responsabilitatea de a se răzbuna.

Înapoi la jocul de domino de duminică după-amiază, unde a izbucnit o ceartă cu vinovatul. Unul dintre jucători a părăsit grupul, a mers până la masa de snooker, a luat o minge, s-a întors şi a aruncat-o spre el. În mod uimitor, l-a lovit în ceafă pe cel care trebuia să fie la treizeci de paşi (în acel moment erau unsprezece deţinuţi aşezaţi în jurul mesei). Mingea trebuie să fi fost propulsată cu aproximativ şaptezeci de mile pe oră, pentru că i-a spart capul omului în două. Aruncătorul a ajuns la izolare, în timp ce victima este în drum spre spitalul local. Ambii vor apărea în faţa guvernatorului la sfârşitul acestei săptămâni.

Pedeapsa obişnuită ar fi adăugarea a douăzeci şi opt de zile la pedepsele ambilor bărbaţi, pe care guvernatorul le poate aplica fără a recurge la tribunale şi, într-un caz ca acesta, un transfer imediat în diferite unităţi de categorie A sau B.

Intru în detalii pentru a descrie acest incident doar pentru că cei care citesc întâmplător acest jurnal ar putea rămâne cu impresia că viaţa la Wayland este aproape suportabilă. Nu este aşa. Nu poţi fi niciodată sigur la un moment dat dacă viaţa ta este în pericol. Numai în acest bloc există o duzină de criminali, nenumăraţi huligani şi dependenţi de droguri cu care trebuie să coexist în fiecare zi.

Abia aştept să văd uşa mea închisă în seara asta.

ZIUA 68 – LUNI, 24 SEPTEMBRIE 2001

9:00 a.m.

Vizită legală. Guvernatorul din Wayland a renunţat cu generozitate la regula strictă şi a permis ca doi parteneri de la KPMG, David Smith şi Alex Plavsic, să se alăture avocaţilor mei, pentru ca eu să pot răspunde la întrebările legate de campania *Purul Adevăr* şi de acuzaţiile aduse împotriva mea de către baroneasa Nicholson. Noi cinci ne aşezăm în jurul unei mese în sala de vizitatori şi, cum ceilalţi patru sunt îmbrăcaţi în costume, mă simt puţin nelalocul meu în blugi şi tricou cu dungi roşii şi albastre.

David Smith este foarte formal şi politicos, adresându-mi-se cu numele de Lord Archer – ceva ce nu am mai experimentat în ultimele şapte săptămâni. Când partenerul junior începe să mă interogheze, devine rapid clar că au fost foarte sârguincioşi şi minuţioşi în cercetările lor. Recunosc că nu au găsit nicio dovadă care să sugereze că aş fi avut vreo legătură cu primirea de donaţii din partea publicului sau cu distribuirea de sume de bani către kurzi. Cu toate acestea, m-au interogat o vreme cu privire la cele 57 de milioane de lire sterline.

Ministerul Afacerilor Externe a confirmat că a donat 10 milioane de lire sterline pentru campanie, dintre care cinci au mers direct la Crucea Roşie, iar celelalte cinci la Naţiunile Unite. ODA (Departamentul pentru dezvoltare Externă) a prezentat, de asemenea, documente care arată că poate justifica alte 38.100.000 de lire sterline.

În întreaga lume, Crucea Roşie a strâns o sumă de peste 10 milioane de lire sterline în momentul campaniei *Purul Adevăr*. Mai multe societăţi din străinătate au fost implicate direct sau indirect, în concertul care a avut loc la Wembley, organizat de Sir Paul Fox, Alan Yentob, Harvey Goldsmith şi de mine. La acest eveniment au

participat Prinţesa Diana şi John Major, care era prim-ministru la acea vreme. Mike Whitlam, directorul general de la acea vreme, şi John Gray, directorul de evenimente, se ocupau de strângerea de fonduri în numele Crucii Roşii. În acea perioadă, cu toţii păream să lucrăm şaisprezece ore pe zi la campania de cinci săptămâni şi, în ciuda afirmaţiilor sale privind grija faţă de kurzi, nu-mi amintesc prezenţa baronesei Nicholson la nicio activitate în acea perioadă.

Până când veţi citi aceste rânduri, raportul complet al KPMG va fi fost publicat. Raportul va cuprinde, de asemenea, acuzaţiile pe care doamna Nicholson le-a adus acelei organizaţii excelente – Crucea Roşie – ai cărei oameni i-am văzut în această dimineaţă la televizor, lucrând la Ground Zero din New York, căutând cadavre şi consiliindu-i pe cei aflaţi în dificultate. În timp ce, în cealaltă parte a lumii, ei se află şi la graniţele Afganistanului, ajutând un milion de refugiaţi care fug în Pakistan.

Înainte ca domnul Smith şi domnul Plavsic să plece, m-au asigurat că vor lua legătura cu inspectorul-şef Perry de la Scotland Yard în această după-amiază pentru a-l informa cu privire la descoperirile lor. Ei mai au încă de făcut cercetări în ceea ce priveşte celelalte acuzaţii ale doamnei Nicholson la adresa Crucii Roşii, dar în ceea ce priveşte implicarea mea, investigaţiile lor sunt complete.

După ce cei doi contabili pleacă, Tony Morton-Hooper spune că îl va suna pe inspectorul-şef Perry şi va cere ca imediat să fiu încadrat la categoria D.

Îl informez pe domnul Tinkler (ofiţerul principal) despre rezultatul întâlnirii mele cu KPMG şi despre faptul că este posibil ca un anunţ să fie făcut în următoarele două zile. Acesta confirmă că sunt pregătiţi să mă mute de ceva timp şi că aşteaptă doar un telefon de la poliţie.

Mă întorc în celula mea, conştient că atunci când KPMG îşi va anunţa în sfârşit concluziile şi când poliţia va confirma că a renunţat la anchetă, presa va avea o acoperire de aproximativ o sutime din

cea creată de doamna Nicholson a doua zi după ce a apărut la *Newsnight*.

ZIUA 69 – MARŢI, 25 SEPTEMBRIE 2001

9:00 am

— Hoţii.

Acesta este strigătul care se ridică din partea colegilor de celulă atunci când ofiţerii apar în pavilion pentru a începe o percheziţie în celule.

Ieri nu am ajuns la olărit din cauza vizitei mele legale şi se pare că o voi rata şi astăzi. Tocmai ni s-a spus să rămânem în celule, deoarece urmează să se efectueze o percheziţie în urma incidentului de la sala de biliard de duminică. Nu înţeleg cum de un deţinut care aruncă o minge de biliard către un alt deţinut ar trebui să ducă la percheziţionarea întregului bloc A două zile mai târziu. Cu toate acestea, Shane (vătămare corporală gravă, îngrijitor la sala de sport) este cel care îmi spune că atunci când au scotocit în celula agresorului, au găsit o lamă de 20 de centimetri ascunsă sub saltea, iar guvernatorul a ordonat o percheziţie completă a întregului bloc.

Percheziţionarea a 112 celule le ia ofiţerilor de serviciu puţin peste două ore. Domnul Shepperson şi un coleg petrec zece minute în celula mea doar pentru a descoperi că am cu două prosoape în plus faţă de cele la care am dreptul şi un tricou pe care Sergio mi l-a dat pentru că pleacă joi. Ei nu comentează aceste indiscreţii, deoarece, în mod evident, caută obiecte mai importante.

În timp ce mă învârt în celulă, constat cu amuzament că iarba de afară este plină de diferite obiecte care au fost aruncate pe ferestre de când s-a strigat „Hoţii". Se pare că este vorba în principal de droguri şi de alte substanţe interzise, dar, în ciuda unei căutări suplimentare printre gunoaie, nu sunt descoperite alte cuţite sau lame.

După ce scotoceala se termină, mi se spune că lui Nigel (vătămare corporală gravă, reprezentant al relaţiilor rasiale,

cunoscut sub numele de Predicatorul), i s-a luat un covor din celulă, iar lui Darren, două vase de vopsea verde. Un ofiţer confirmă că nu au fost găsite alte cuţite în pavilionul nostru, ceea ce îl surprinde pe Darren, deşi nu vrea să-mi spună de ce.

Cel mai frecvent obiect scos din celule se dovedeşte a fi o telecomandă de televizor. Dintr-un motiv inexplicabil, telecomenzile sunt permise doar în blocul D (blocul fără droguri). Care este rezultatul? Cei din blocul D îşi schimbă telecomenzile pe droguri. Logica închisorii.

12:00 amiaza

Plimbare. După o jumătate de oră de mers pe jos în aer liber, eu şi Darren ne întoarcem la bloc. În timp trecem înapoi prin poartă, ochii i se aprind când vede două vase de vopsea verde care stau în hol. Mi-e teamă că nu-i pot rezista. Le iau pe amândouă şi le depun înapoi în celula lui. Le ascunde imediat în camera cu coşuri de gunoi de la capătul coridorului, explicându-mi că, dacă vreun ofiţer ar descoperi că lipsesc, prima celulă pe care ar căuta-o ar fi a lui, iar el ar putea ajunge să fie raportat. Dacă nu aude nimic timp de douăzeci şi patru de ore, va considera că este sigur să le recupereze. În închisoare se întâmplă atât de multe lucruri în fiecare zi, încât nu se deosebeşte de un ziar naţional. Marea ştire de ieri este rapid înlocuită de un nou incident care cere atenţia imediată a personalului. Darren este de acord că este prima dată când am reuşit să fac ceva pentru el.

6:00 p.m.

Îl sun pe Will pentru a-mi confirma că are de gând să mă viziteze vineri. Îmi spune că inspectorul-şef Perry este bolnav şi că adjunctul său nu doreşte să ia o decizie cât timp este plecat. Cam atât despre justiţie. Încep să mă gândesc că voi rămâne în Wayland pentru tot restul vieţii mele.

ZIUA 70 – MIERCURI, 26 SEPTEMBRIE 2001

9:00 a.m.

Olărit. Este ziua de naştere a lui Anne. Este amuzată de ghiveciul meu de flori (acum am căzut de acord cu toţii că trebuie considerat un ghiveci de flori) şi spune că trebuie lăsat să se usuce timp de două săptămâni înainte de a putea fi pus în cuptor.

Un alt îndrumător a adus o cutie de creioane colorate pentru Shaun. Când părăsesc sala de artă o oră mai târziu, pun creioanele într-o pungă de plastic în care, spre surprinderea mea, ofiţerii nu se obosesc să se uite. Apoi ies în curtea de plimbare şi, în faţa altor câtorva ofiţeri, mă plimb până la fereastra celulei lui Shaun din blocul C şi trec creioanele prin gratii, lăsându-le pe patul lui. Nu mai devreme de ieri am fost percheziţionaţi cu toţii în căutarea unui cuţit. Astăzi... logica închisorii. Recunosc că fac doar contrabandă cu creioane colorate, dar ai crede că cineva ar fi putut verifica.

2:00 p.m.

Fără program de sport pentru că e antrenament de rugby. Domnul Harley a selectat o echipă de posibili/ probabili jucători pentru primul meci de săptămâna viitoare, pe care mă roagă să îl arbitrez.

Standardul se dovedeşte a fi mult mai ridicat decât mă aşteptam. Un deţinut afro-caraibean preia o minge care îi este pasată în vârful picioarelor în plină viteză şi îşi croieşte drum printr-o gaşcă de huligani şi criminali pentru a înscrie un eseu strălucit sub stâlpi. Este de bun augur pentru săptămâna viitoare.

Când ne întoarcem în vestiar, tânărul îmi spune că nu a mai jucat niciodată acest joc. Câte talente există în această ţară despre care nu aflăm, darămite să le cultivăm?

Un alt prizonier care stătea lângă mine la duş are 1,90 metri şi era unul dintre atacanţii din linia a doua (surpriză, surpriză). Este mai interesat să vorbească despre procesul meu, pe care îl descrie ca fiind o libertate diabolică. Cum nu discut niciodată despre cazul meu cu ceilalţi colegi de celulă, mă limitez să ascult.

— Am primit şi eu patru ani, spune el, pentru tâlhărie – cu cinci sute două, da, cinci sute două, repetă el, alte infracţiuni care trebuie luate în considerare.

ZIUA 71 – JOI, 27 SEPTEMBRIE 2001

8:00 am

Sergio va pleca spre Heathrow în decurs de o oră. Ne-am înţeles că îl voi suna marţea viitoare la ora 19:00 GMT, ora 14:00 la Bogota. Îmi spune că mai are cel puţin 7 lire pe cardul său telefonic BT, ceea ce ar trebui să fie suficient pentru a mă anunţa că a ajuns cu bine şi pentru a-mi face oferta pentru Botero. Chiar aş putea obţine *Jucătorii de cărţi* pentru 400.000 de dolari?

9:00 am

Olărit. Shaun petrece două ore, cu două pauze de zece minute, desenând corpul lui Jules – în poziţie ghemuită şi îmbrăcat în treningul său gri de puşcăriaş. Acesta este cel mai bun desen al său de până acum. Săptămâna viitoare va adăuga capul. Acum îi mai are de desenat doar pe Steve (conspiraţie la crimă, îngrijitor la bibliotecă) şi pe Jimmy (Ecstasy şi căpitanul a toate). Cu toate acestea, deoarece Steve părăseşte rar biblioteca, Jimmy lucrează toată ziua la fermă, iar Shaun urmează să fie eliberat peste patru săptămâni, s-ar putea să fie o luptă strânsă. Nu voi vedea montajul final până când Shaun nu-şi va prezenta portofoliul agentului meu literar, Jonathan Lloyd.

3:30 p.m.

Plimbare. În timp ce ocolim curtea, Darren îmi povesteşte despre un deţinut care a fost transferat la Littlehey în această dimineaţă devreme; guvernatorul a considerat că viaţa lui ar putea fi în pericol dacă ar rămâne la Wayland. El fusese deja expediat din închisoarea Blunderstone la începutul acestei luni, când s-a descoperit că era bătut în mod regulat.

— Când a ajuns aici, continuă Darren, a susţinut că a fost închis pentru că a lovit un taximetrist, ceea ce puţini dintre noi au crezut. Pur şi simplu nu se potrivea, a adăugat el fără alte explicaţii.

Până acum am parcurs două circuite şi eu nu ştiu despre ce este vorba. Dar lui Darren îi face plăcere să mă ţină în suspans.

Deţinutul fără nume a rezistat în blocul C doar câteva zile, înainte de a i se incendia celula şi de a i se da foc la toate bunurile, aşa că a fost mutat rapid în blocul A. Dar a rezistat doar o singură noapte înainte ca o delegaţie de deţinuţi să îi facă o vizită ofiţerului principal (domnul Tinkler), spunându-i că, dacă bărbatul se afla încă în bloc după weekend, nu puteau fi responsabili pentru siguranţa lui.

— Pentru ce este închis? am întrebat, fără să-mi pot stăpâni curiozitatea.

— Ah, văd că încă îţi mai atrag atenţia, comentează Darren, chiar dacă încă nu te-am învăţat să-ţi stăpâneşti nerăbdarea. Face o pauză dramatică. A comis o crimă pentru care colegii săi de închisoare nu ar arăta nici o milă. Darren mai parcurge câţiva metri înainte de a adăuga: A răpit şi a violat o fată de treisprezece ani. Aşa că, în sfârşit, l-au mutat într-o închisoare unde va fi în siguranţă, pentru că va fi închis doar cu alţi neisprăviţi[64].

6:00 p.m.

Primul act de război al lui George W. Bush este să semneze un ordin de îngheţare a tuturor conturilor la care are acces Osama bin Laden. La ştirile de seară se spune că Bill Clinton a încercat să facă acelaşi lucru când era preşedinte, dar nu a reuşit să obţină sprijinul Congresului.

---

[64] În orig. *Nonce* - argoul din închisoare pentru a spune că nu este un simplu infractor. (N.a.)

Nimic care să merite să fie urmărit la televizor, aşa că mă întorc la operele lui Shakespeare. În seara asta, *Regele Lear*. Dacă Bardul ar fi trăit câteva luni de închisoare...

ZIUA 72 – VINERI, 28 SEPTEMBRIE 2001

9:00 a.m.

Program de sport. Este şedinţa mea săptămânală cu grupul de persoane cu nevoi speciale. Acum am propria mea clasă – Alex, Robbie, Les şi Paul. Începem cu aparatul de canotaj înainte de a trece la aparatul de alergat, iar săptămâna aceasta îi rog pe toţi să încerce să facă abdomene. O nouă provocare. Alex şi Robbie reuşesc să facă zece, în timp ce lui Les şi Paul le este greu să facă mai mult de cinci. Dar cel puţin acum au un obiectiv săptămânal.

12:00 amiaza

Prânzul arată dezgustător, aşa că nu mă deranjez. Am o vizită astăzi, aşa că pot să-mi completez dieta de la cantină.

2:00 p.m.

Vizita bisăptămânală. Vinerea aceasta, cei trei vizitatori sunt fiul meu Will şi doi dintre cei mai dragi prieteni ai mei, Chris Beetles şi Godfrey Barker. Am decis să îi aloc prima jumătate de oră lui Will, urmată de douăzeci de minute cu Chris, apoi alte douăzeci cu Godfrey şi apoi o ultimă sesiune cu toţi trei.

Will începe prin a-mi povesti despre un telefon primit în timpul călătoriei spre Wayland, în care i s-a spus că auditorii de la KPMG tocmai ieşiseră de la o întâlnire cu poliţia şi că nu le lăsaseră nicio îndoială că aş fi fost vreodată implicat în colectarea sau distribuirea banilor din campania *Purul Adevăr* donaţi Crucii Roşii. Will a continuat spunând că nu-i vine să creadă că voi mai fi la Wayland săptămâna viitoare pe vremea asta.

Următoarea veste a lui Will este că are o nouă prietenă, dar cum se întoarce în America joi, nu poate fi sigur că va ajunge undeva.

Sunt dezamăgit. Abia aştept să fiu bunic. Restul veştilor lui Will sunt de ordin casnic şi, după treizeci de minute, îi face loc lui Chris.

Chris apare cu un sandviş cu brânză prăjită şi roşii – chiar cea mai bună delicatesă pe care am mâncat-o în ultimele şaptezeci de zile. Încă nu sunt foarte sigur cum a reuşit să facă asta.

Încep prin a-l informa pe Chris despre Shaun (falsificator) şi schiţele la care lucrează pentru acest jurnal. Cum Shaun va fi eliberat peste trei săptămâni, l-am rugat să îl viziteze pe Chris la galerie şi să îi prezinte portofoliul. Chris îmi explică faptul că există o taxă recunoscută pentru reproducerea lucrărilor unui artist, dar dacă vreau să cumpăr originalele, va negocia cu plăcere un preţ corect.

În continuare, discutăm despre Botero. Chris consideră că, având în vedere că artistul are un număr atât de mare de admiratori la nivel mondial, şansa de a achiziţiona un original ieftin, chiar dacă Sergio o cunoaşte pe mama lui Botero, pare puţin probabilă. Îi accept părerea, dar cred că este posibil ca Sergio să ne surprindă. Chris ridică din umeri. Când schimbă subiectul la Tottenham Hotspur, îl înlocuiesc rapid cu Godfrey.

Godfrey îmi aduce un al doilea sandviş cu brânză şi roşii, de data asta neprăjit.

Godfrey este un distins critic de artă, academician şi un prieten de douăzeci de ani. Discutăm o chestiune importantă referitoare la domnul judecător Potts şi la o cină la care Godfrey şi soţia sa Ann au participat cu câţiva ani în urmă, când judecătorul a făcut comentarii despre mine care, dacă erau adevărate, cred că ar fi trebuit să-l descalifice pentru a prezida cazul meu. Godfrey trebuie să îşi verifice jurnalele înainte de a putea confirma seara exactă în care a avut loc cina şi motivele pentru care Sir Humphrey a făcut remarcile pe care le-a făcut. Godfrey promite să o ţină pe Mary la curent. Ann Barker face parte din Comisia de eliberare condiţionată, iar un alt membru al Comisiei de eliberare condiţionată a fost, de

asemenea, prezent la cină. Slavă Domnului pentru prietenii care cred în justiţie.

Ultima parte, petrecută cu toţi trei este foarte amuzantă, nu în ultimul rând pentru că Will îmi aduce un alt sandviş cu brânză şi roşii. Nu am luat prânzul, iar acum nu trebuie să mă mai obosesc cu cina. Godfrey îmi spune că el crede că IDS poate câştiga următoarele alegeri. Chris dispreţuieşte această idee şi este fericit să parieze un baton Mars pe Blair, care, în opinia lui, nu a greşit deloc de la 11 septembrie.

— Să vedem cum va arăta peste un an, replică Godfrey.

Nu pot decât să mă întreb unde voi fi eu peste un an.

Solicitarea ca vizitatorii să plece vine mult prea repede şi îmi amintesc cu durere cât de mult îmi place compania vechilor prieteni.

Când ies pentru a mă întoarce în celulă, sunt oprit şi obligat să sufăr umilinţa unei percheziţii corporale. Doi ofiţeri juniori cred, evident, că va fi amuzant să le spună prietenilor lor de la bar în seara asta că l-au obligat pe Lord Archer să se dezbrace. Doamne ajută, descoperă că am un penis la fel ca ceilalţi deţinuţi. Asta strică ceea ce fusese o zi mai bună. Cu toate acestea, meschinăria lor nu este tipică pentru majoritatea ofiţerilor de la Wayland.

6:00 p.m.

Jimmy s-a întors după patru zile de concediu la domiciliu – acest lucru este permis pentru deţinuţii care nu beneficiază de eliberare condiţionată şi care au executat o treime din pedeapsă. Sentinţa lui Jimmy a fost de trei ani şi jumătate, a mea de patru ani. Domnul judecător Potts a înţeles prea bine diferenţa[65]. Jimmy spune că abia

---

[65] În cazul în care un deţinut este condamnat la mai puţin de patru ani, el este eliberat automat la jumătatea perioadei, iar acum poate beneficia şi de patru luni şi jumătate de eliberare condiţionată. Astfel, un deţinut cu o pedeapsă de trei ani

aşteaptă să aibă parte de un somn bun. A făcut sex cu două femei în ultimele patruzeci şi opt de ore; una proastă, dar sexy, cealaltă o studentă căreia îi place să le spună prietenilor ei că se culcă cu un condamnat. Nu se poate decide cu care dintre ele să se mai întâlnească peste trei săptămâni, când va fi eliberat. Darren îi oferă un sfat înţelept:

— Dacă nu poţi alege între ele, niciuna nu poate fi bună.

10:00 p.m.

Pentru prima dată de la 11 septembrie, ştirea principală din cadrul emisiunii *Ten O'Clock News* nu vine de pe cealaltă parte a Atlanticului. Este vorba tot de terorişti, dar de data aceasta reportajul vine din Irlanda de Nord. Mă întreb cât timp problemele lui Osama bin Laden vor rămâne în prim plan, deoarece nu putem să nu ne amintim că Saddam Hussein este încă în libertate.

Opresc ştirile şi îmi continui maratonul shakespearian cu *Richard al II-lea*.

şi jumătate va executa douăzeci şi una de luni, din care patru luni şi jumătate în regim de eliberare condiţionată. Astfel, el va fi eliberat din închisoare după şaisprezece luni şi jumătate. Dacă eşti condamnat la o pedeapsă de patru ani şi mai mult, trebuie să execuţi cel puţin jumătate din pedeapsă fără nicio speranţă de a primi eliberare condiţionată. Acesta este motivul pentru care judecătorii pronunţă adesea sentinţe de trei ani şi nouă luni. Dacă domnul judecător Potts m-ar fi condamnat la trei ani şi nouă luni, aş fi fost eliberat cu şase luni mai devreme şi nu ar fi trebuit să suport condiţii dure de eliberare condiţionată atunci când aş fi fost eliberat. (N.a.)

ZIUA 73 – SÂMBĂTĂ, 29 SEPTEMBRIE 2001

9:00 a.m.

Jimmy abia aşteaptă să scape. Trebuie să fie eliberat peste trei săptămâni, dar cele patru zile petrecute afară i-au dat gustul libertăţii. Nu are nici o intenţie de a se întoarce la închisoare. A fost prima infracţiune a lui Jimmy şi jură că va fi şi ultima[66]. Am ajuns să admir modul în care Serviciul penitenciar, ofiţerii de probaţiune şi comisia de eliberare condiţionată sunt capabili să evalueze care deţinuţi sunt susceptibili să recidiveze şi care nu. Probabil că fac greşeli, ceea ce le va garanta apariţia unor titluri de ziar deloc măgulitoare, dorindu-şi să fi ales o profesie mai uşoară. Dar măcar să fim recunoscători că cineva este dispus să facă această treabă.

11:30 a.m.

În timpul plimbării, Darren îmi povesteşte despre un deţinut care a fost mutat în această dimineaţă fără să fie anunţat înainte. Se pare că devenise rapid dealerul de droguri nr. 1 al închisorii şi era bucuros să-şi schimbe marfa – canabis, cocaină şi heroină – pe carduri telefonice sau tutun. Cu toate acestea, a apărut o problemă, deoarece baronul drogurilor din blocul C era dispus să îşi distribuie marfa doar în schimbul unor sume de bani, plătite într-un cont bancar privat din exterior. Permiteţi-mi să vă reamintesc cum funcţionează acest lucru. Deţinuţii vor instrui un prieten sau o rudă în timpul vizitelor (consideră că telefonul sau scrisorile sunt prea riscante) să plaseze bani într-un cont al unui asociat al traficantului de droguri din închisoare, care apoi furnizează marfa.

Când baronul drogurilor din blocul C a constatat că toţi clienţii săi îşi mutau afacerile către noul băiat din blocul B, deoarece acesta

---

[66] În prezent, lucrează pe un şantier de construcţii din Ipswich. (N.a.)

nu avea nevoie de bani lichizi, a trebuit să se facă ceva drastic. Ieri, în timp ce rivalul său se afla în sala de sport, a plătit alţi doi deţinuţi (curăţători) din blocul B pentru a-i incendia celula. Rezultatul: deţinutul a cărui celulă a fost incendiată a fost transferat imediat în altă închisoare. Acest lucru înseamnă că baronul drogurilor din blocul C îşi poate continua afacerea malefică şi va fi eliberat peste câteva săptămâni, susţinut de un sold bancar sănătos[67].

8:00 p.m.

Rareori există ceva care să merite să fie urmărit la televizor într-o sâmbătă seara, aşa că termin cu *Richard al II-lea* – sau, mai exact, un asasin îl termină pe bietul om. Ultima dată am văzut piesa jucată la Barbican, cu Sam West în rolul principal. Aşteptam cu nerăbdare să văd *Hamlet*-ul său la Stratford, dar nu a fost să fie.

---

[67] De fapt, acum este din nou afară, acţionând ca furnizor pentru noul baron al drogurilor din blocul A. (N.a.)

ZIUA 74 – DUMINICĂ, 30 SEPTEMBRIE 2001

8:00 a.m.

O sun pe Mary şi mi se spune că poliţia a renunţat la anchetă şi că nici măcar nu s-a deranjat să mă interogheze[68]. Mary se gândeşte să-i scrie baronesei Nicholson şi să-i solicite să-şi ceară scuze. Îi spun că este o pierdere de timp, deoarece Nicholson nu are nici eleganţa, nici decenţa de a recunoaşte că a făcut o acuzaţie falsă. Doamna Nicholson este o femeie bogată. Ar fi un gest nobil din partea ei dacă ar acoperi costurile KPMG, în loc să lase Crucea Roşie să plătească factura.

Mary continuă să vorbească despre o conversaţie pe care a avut-o cu Godfrey. Acesta a asigurat-o că este conştient de importanţa oricărei declaraţii pe care ar putea să o semneze şi de efectul pe care l-ar avea asupra apelului meu. De asemenea, ea confirmă că joi va zbura la Washington şi speră că, până la întoarcerea ei, marţea următoare, voi fi fost mutat într-o închisoare deschisă.

10:30 a.m.

Capela. Închisoarea a numit un nou capelan. Numele lui este Nick Tivey şi, după accent, pot doar să presupun că provine de undeva din nordul acestor insule. Pare să aibă în jur de 30 de ani şi îmi spune că a lucrat ca preot în două parohii înainte de a deveni capelanul închisorii.

---

[68] Mult mai târziu, descopăr, prin intermediul unei cereri de „acces la dosar” adresată Poliţiei Metropolitane în temeiul Legii privind protecţia datelor, că ancheta a fost încheiată din cauza „lipsei de dovezi din partea informatorului” (adică Nicholson). În noiembrie, poliţia şi Crucea Roşie au emis un comunicat de presă comun în care se afirma că „nu au fost descoperite dovezi în legătură cu aceste acuzaţii”. (N.a.)

Predica sau discuţia pe care o ţine cu deţinuţii este foarte informală şi mai eficientă din acest motiv. Tema lui este cum Isus i-a dispreţuit pe faraoni (marii mahări) şi a preferat să se amestece cu păcătoşii (noi). Aplauzele izbucnesc printre cei şaptesprezece membri ai congregaţiei sale (nouă negri, opt albi), care s-au dublat de când am participat ultima dată la capelă. Trebuie să facă ceva bine dacă este abia a doua săptămână.

8:00 p.m.

Încep să citesc *Furtuna* şi îmi amintesc de prestaţia desăvârşită a lui John Wood în rolul lui Prospero la Stratford.

Suntem nişte lucruri
Din care sunt făcute visele, iar mica noastră viaţă
Este înconjurată de somn

Dar nu şi în seara asta, pentru că Shane (vătămare corporală gravă, îngrijitor la sală) are televizorul deschis la maximum în timp ce urmăreşte boxul de duminică seara. Îi place să participe, dându-şi cu părerea despre fiecare meci, uneori despre fiecare lovitură, cu voce tare. „Ticălos" şi „labagiu" sunt cele mai frecvente înjurături ale sale. Meciul de box se termină la ora 12:35, aşa că probabil că am adormit după aceea.

ZIUA 75 – LUNI, 1 OCTOMBRIE 2001

8:15 a.m.

Îi menţionez lui Shane că trebuie să fi ţinut treaz pe majoritatea celor din pavilion până după ora unu, la care el îmi răspunde:

— Să recunoaştem, Jeff, sunt un golan nenorocit, iar tu va trebui să înveţi să trăieşti cu asta.

9:00 a.m.

Olărit. Un deţinut loveşte trompa elefantului unui alt deţinut şi totul se dezlănţuie. Sunt rostite o mulţime de înjurături în timp ce cei doi se înfruntă, în timp ce deţinuţii pe viaţă îi îndeamnă să se bată. Anne dispare în camera alăturată şi trece ceva timp până când se restabileşte liniştea. Am aflat mai târziu că ambii deţinuţi implicaţi urmează să fie eliberaţi peste câteva săptămâni şi niciunul dintre ei nu şi-ar fi dorit prelungirea pedepsei. Deţinuţii pe viaţă se strâmbă, dezamăgiţi de lipsa de acţiune.

Când atmosfera revine aproape de normal, le sugerez celor doi băieţi că poate că amândoi îi datorează scuze lui Anne (profesoara noastră). Doi deţinuţi mai în vârstă, amândoi condamnaţi pe viaţă, se uită să vadă cum vor reacţiona tinerii. Ei dispar imediat în camera alăturată şi îi cer scuze lui Anne. Aceasta pare surprinsă. Deţinuţii pe viaţă dau din cap în direcţia mea. Nu găsesc nicio scuză pentru comportamentul acestor doi bădărani, dar câţi dintre noi îşi dau seama cât de norocoşi suntem că nu am fost supuşi unei educaţii în care violenţa, limbajul urât şi crima sunt normale?

3:00 p.m.

Trei membri ai Consiliului vizitatorilor vin să mă vadă. Au auzit că voi pleca în viitorul apropiat şi am vrut să am ocazia să discut cu ei. Toţi membrii consiliului sunt voluntari neplătiţi care îşi oferă

serviciile fără prea multe mulţumiri, deoarece ambele părţi ale uşii de fier sunt sceptice în ceea ce priveşte utilitatea lor. Aproape toţi deţinuţii îi descriu ca fiind o risipă totală de spaţiu, cu adjectivul obişnuit ataşat. De fapt, acest lucru nu este corect; deoarece aceşti voluntari au adus multe îmbunătăţiri vieţii din închisoare de-a lungul anilor şi doar anul trecut l-au convins pe Jack Straw (ministrul de interne la acea vreme) să se răzgândească în privinţa unei decizii majore care a afectat Wayland.

Le sugerez că poate ar trebui să apară mai des în curtea de plimbare. Odată ce deţinuţii se vor obişnui să-i vadă plimbându-se pe acolo, s-ar putea să vină şi să stea de vorbă, iar acest lucru le-ar putea da deţinuţilor mai multă încredere în ei. Discutăm apoi mai multe probleme controversate, în special nemulţumirea de a fi încuiaţi mai devreme în zilele de sâmbătă, duminică şi luni, când suntem încarceraţi timp de paisprezece ore la rând.

Ei subliniază problema lipsei de personal. Nimănui nu-i place să recunoască faptul că în weekend sunt doar patru ofiţeri în aripa noastră. Ofiţerilor de la Wayland li se datorează în prezent 4.000 de ore suplimentare, şi mă îndoiesc că situaţia este cu mult diferită în orice altă închisoare.

ZIUA 76 – MARŢI, 2 OCTOMBRIE 2001

9:00 a.m.

Noul ofiţer de probaţiune cere să mă vadă. După ce mă instalez în biroul său, îmi explică faptul că face doar nişte formalităţi, deoarece dacă mă mut la un penitenciar de categoria D în viitorul apropiat, nu îl voi mai vedea. Când află că fac apel atât împotriva condamnării, cât şi a sentinţei, întâlnirea se întrerupe brusc şi sunt trimis înapoi în celulă.

12:00 amiaza

O sun pe Alison şi aflu că Tony Morton-Hooper i-a trimis prin fax domnului Carlton-Boyce (guvernatorul responsabil cu mutarea) preferinţele mele pentru un închisorile de categoria D[69]:

Latchmere House, Richmond.
Spring Hill, Buckinghamshire
Ford, Sussex
Stamford Hill, Kent

Toate sună ca nişte şcoli publice minore.

Ştiu că este puţin probabil să îmi permită să mă transfer la Latchmere House, deoarece nu îndeplinesc criteriile lor[70], iar Ford m-a refuzat deja pe motiv că nu ar putea face faţă interesului presei. Deţinuţii care au fost la Stamford Hill mi-au spus că este plin de tineri drogaţi care mă vor conduce la o moarte timpurie. Prin

[69] Toţi deţinuţii au dreptul de a numi închisoarea în care ar dori să fie transferaţi, de obicei cea mai apropiată de familia lor. (N.a.)
[70] Trebuie să fi executat un sfert din pedeapsă şi, prin urmare, să fie eligibil pentru a lucra în afara închisorii. (N.a.)

urmare, mă aştept să ajung la Spring Hill, pe care domnul Meanwell l-a recomandat de la început.

3:00 p.m.

Ofiţerul superior de serviciu mă cheamă pentru o discuţie privată. Se pare că doi deţinuţi din blocul C s-au plâns guvernatorului că am fost văzut purtând o bluză de trening în timpul exerciţiilor, un privilegiu de care se bucură doar deţinuţii de rang superior. Prin urmare, va trebui să caute în celula mea articolul incriminat, dar este destul de ocupat în acest moment, aşa că nu va putea face acest lucru decât peste treizeci de minute.

Articolul incriminat este o bluză Adidas, pe care mi-a lăsat-o Sergio în ziua în care a fost deportat. Mă întorc în celulă şi îi înmânez bluza lui Darren. După ce i-am spus despre discuţie, îl cheamă pe Jimmy şi, împreună, îmi verifică celula. De asemenea, scot o lampă de noptieră, un desfăcător de conserve şi o pătură cu carouri galbene, toate acestea fiind achiziţionate în ultima lună şi la care nu am dreptul decât dacă nu sunt privilegiat.

Ofiţerul superior soseşte treizeci de minute mai târziu, însoţit de un alt ofiţer şi împreună îmi percheziţionează celula. Aceştia reapar cincisprezece minute mai târziu, declarând că celula mea este curată.

Mai târziu aflu că cei doi deţinuţi din blocul C care au depus plângerea sunt condamnaţi pe viaţă – ambii pentru crimă. Invidia în închisori este la fel de răspândită ca şi afară.

7:00 p.m.

Îl sun pe Sergio în Bogota şi profit de cele şapte lire rămase pe cartela sa de telefon. Veştile nu sunt bune. Niciuna dintre ofertele mele pentru Botero nu a fost acceptată. Chris Beetles s-a dovedit a avea dreptate – cunoaşterea mamei artistului nu are nicio

importanţă atunci când ai de-a face cu un pictor de reputaţie internaţională.

— Ofer 500.000 de dolari pentru *Jucătorii de cărţi*, este răspunsul meu imediat.

A urmat o tăcere lungă înainte ca Sergio să recunoască:

— A fost deja vândut cu 900.000 de dolari. Beep... beep... beep... secundele trec. Îmi pare rău, Jeffrey, voi încerca în continuare să-ţi găsesc un...

Nu am mai auzit nimic de Sergio de atunci.

ZIUA 77 – MIERCURI, 3 OCTOMBRIE 2001

8:15 a.m.

În timp ce aşteptăm să fim chemaţi la micul dejun, deţinuţii de pe coridor vorbesc despre Shane (vătămare corporală gravă, supraveghetor la sală). S-au săturat (nu sunt cuvintele lor propriu-zise) de zgomotul neîncetat pe care îl face noaptea târziu şi la prima oră a dimineţii. Am auzit că doi sau trei dintre ei plănuiesc să-l bată în sala de duşuri după ce se întoarce de la meciul de rugby din această după-amiază. Îl întreb pe Darren dacă ar trebui să raportez acest lucru domnului Tinkler.

— Nu, spune el categoric. Vezi-ţi de treaba ta şi lasă-ne pe noi să ne ocupăm de asta. Dar când te întâlneşti data viitoare cu Tinkler sau Meanwell, ai putea să le spui ce pacoste nenorocită a devenit Shane. Cei mai mulți dintre noi ar vrea să-l vadă mutat înapoi la etaj.

E prima dată când Darren înjură în faţa mea.

9:00 am

Olărit. Oră anulată pentru că trebuie să particip la o întâlnire cu Reg Walton, ofiţerul de gestionare a pedepselor. Pare un tip de treabă, chiar dacă e puţin cam copleşit de toate astea. Îmi explică faptul că trebuie să completeze încă un formular dacă vreau să fiu mutat la o închisoare de categoria D.

— Să fiu repus în drepturi, îi explic cu fermitate, explicându-i pe scurt cum am ajuns la Wayland.

El dă din cap şi începe să completeze căsuţele. Iar începem.

Droguri – fără antecedente
Violenţă – fără antecedente
Evadare (risc) – scăzut

Recidivă (risc) – scăzut
Infracţiuni în închisoare – niciunul
Comportament – stabil
Vătămări autoprovocate (risc) – scăzut
Infracţiuni în închisoare - niciuna

După ce a completat toate căsuţele, se ridică în picioare, îmi strânge mâna şi îmi urează noroc.

— Soţia mea adoră cărţile dumneavoastră. Face o pauză. Deşi mărturisesc că nu am citit niciuna.

2:00 p.m.

Arbitrez un meci de rugby între Wayland şi o tabără locală a RAF. Este primul nostru meci împotriva unei echipe vizitatoare şi asta se vede. Las legea avantajului cât pot de bine pentru a ajuta Wayland, dar RAF tot câştigă cu 39-12.

4:10 p.m.

Domnul Tinkler spune că trebuie să mă vadă în urma interviului cu domnul Walton. Steve îmi spune că niciodată nu a ştiut că cele două întâlniri o să aibă loc în aceeaşi zi, ceea ce el consideră că este un semn că mă vor muta în curând. Am ajuns să învăţ ce înseamnă „în curând” în închisoare, aşa că nu comentez.

6:00 p.m.

Shane se plimbă pe coridor în echipamentul său murdar de rugby, evitând sala de duş şi fiind amabil cu toată lumea. Trece chiar şi prin celula mea pentru a mă felicita pentru cât de bine am arbitrat meciul (sincer, nu chiar atât de bine). Darren îmi spune mai târziu că Monster (şoferul de taxi, care transporta canabis) l-a avertizat de soarta sa iminentă dacă nu se reformează. Mult mai eficient decât o cicăleală din partea unui ofiţer.

8:00 p.m.

Termin *Furtuna* în linişte. Shane a înţeles mesajul, dar pentru cât timp?

ZIUA 78 – JOI, 4 OCTOMBRIE 2001

8:20 a.m.

Întâlnire cu ofiţerul de probaţiune, domnul Tinkler. Acesta îmi spune că mi-a semnat formularele pentru categoria D, dar că mai trebuie să fie contrasemnate de către ofiţerul meu de la închisoare, domnul Clegg. Domnul Tinkler nu-mi lasă nicio îndoială cu privire la modul în care consideră că sistemul m-a tratat. Accept că el şi personalul în uniformă au făcut tot ce le-a stat în putinţă pentru a face ca încarcerarea mea în Wayland să fie suportabilă, amintindu-mi că, în primul rând, nu trebuia să vin aici.

8:50 a.m.

Carl (vătămare corporală gravă, gol marcat în fiecare meci) coboară la pavilionul nostru pentru a-şi lua rămas bun. Este întotdeauna interesant să vezi cum reacţionează diferiţii deţinuţi la cineva care este eliberat. Sunt cei care vor pleca ei înşişi în câteva săptămâni, chiar luni, care îl îmbrăţişează şi îi strâng mâna, în timp ce cei care sunt încarceraţi pe termen lung îl privesc încruntaţi, cu invidie în ochi.

Amintirea mea despre Carl va fi ziua în care mi-am pus o pereche elegantă de mocasini maro când Mary a venit să mă viziteze, iar el a spus:

— Am o pereche exact ca aceştia, Jeff. I-ai luat de la Harrods?

— Da, i-am răspuns eu.

— Şi eu, a spus Carl. Dar pun pariu că tu ai plătit pentru ai tăi.

În timp ce Carl pleacă, domnul Clarke vine la el şi îi urează noroc.

— Sunt sigur că ne vom revedea, a adăugat el.

9:00 a.m.

Olărit. Oala mea, sau orice o fi, se usucă, aşa că îl privesc pe Shaun cum adaugă capul lui Jules la umerii de săptămâna trecută. Jules este mulţumit de rezultat şi vrea originalul pentru a-l dărui mamei sale, ceea ce este întotdeauna un semn excelent. În mod normal, Shaun ar cere 5 lire sau echivalentul în tutun, dar îi explică lui Jules că editorii mei trebuie să vadă mai întâi toate schițele. Îi promit că, după ce le vor vedea, Jules va primi originalul.

Jules a fost deja trecut în categoria privilegiaţi, ceea ce îi oferă mai multe avantaje, inclusiv purtarea propriilor haine. De curând a venit la noi pentru a prelua celula lui Danny. Mi-a spus că a fost înscris ca Ascultător, ceea ce, aşa cum am explicat deja, este o mare responsabilitate. Programul său educaţional (nivel A de engleză) merge bine, iar când spune: „Nu mă voi mai întoarce după ce voi fi eliberat”, în cazul lui, îl cred.

3:15 p.m.

Program de sport. Program complet într-o oră, îmbunătățire constantă sau uşoară aproape în fiecare zi.

6:30 p.m.

Domnul Clegg îmi prezintă formularul pentru categoria D şi, în calitate de ofițer de închisoare, semnează pentru mine ca fiind un deţinut model. Prin asta se referă la lipsa drogurilor, lipsa violenţei, lipsa altor acuzații de la intrarea în închisoare. Documentul va fi acum transmis domnului King, care la rândul său îl va trimite domnului Carlton-Boyce, care la rândul său...

Domnul Clegg îmi spune că un deţinut l-a reclamat pentru rasism. Acum, indiferent de defectele pe care le-ar putea avea domnul Clegg, faptul că este rasist nu este unul dintre ele. Aşa că, atunci când mă întorc în pavilion, îl informez pe Nigel (vătămare corporală gravă), cunoscut sub numele de Preacher, care este

reprezentantul pentru relaţii rasiale al blocului. El îmi spune că va vorbi cu domnul King şi va încerca să îndrepte lucrurile.

8:00 a.m.

Mary a zburat la Washington pentru aniversarea a 50 de ani a unui prieten comun, aşa că nu o pot suna.

Încep *Henric al IV-lea*, partea I.

ZIUA 79 – VINERI, 5 OCTOMBRIE 2001

9:00 a.m.

Micul meu grup cu nevoi speciale bate recorduri în fiecare săptămână. Alex se alătură chiar şi la catchball, care încheie fiecare sesiune. Darren a promis să se ocupe de ei după plecarea mea, ceea ce este o uşurare, pentru că el este aproape la fel de disciplinat ca şi mine.

11:00 a.m.

Domnul King îmi spune că formularele mele pentru categoria D au fost predate domnului Carlton-Boyce. De asemenea, adaugă că Nigel a fost la el în legătură cu domnul Clegg şi a precizat că niciun alt deţinut nu l-a descris vreodată ca fiind rasist. Domnul King îmi mulţumeşte pentru intervenţia mea, explicând că acest tip de insulte sunt greu de înlăturat odată ce au fost trecute în raportul unui ofiţer.

— Spuneţi-i asta doamnei Nicholson, spun eu într-un moment de furie.

12:00 amiaza

Prânz. Mănânc o porţie mică de fasole şi cartofi prăjiţi, pentru că este ziua cantinei. Cum pot spera să slăbesc cu o dietă de fasole şi cartofi prăjiţi, completată de Cadbury's Fruit and Nut plus chipsuri? Va trebui să folosesc mai mult sala de sport în următoarea mea închisoare.

9:00 p.m.

Primul ministru dă de înţeles că bombardamentele din Afganistan sunt pe cale să înceapă. El adaugă că războiul terestru

care va urma ar putea continua şi după vara viitoare. Nu pot decât să mă întreb unde voi fi vara viitoare.

Termin actul IV din *Henric al IV-lea*, partea I, înainte de a adormi.

„Dacă nu mi-e ruşine de soldaţii mei, sunt un *gurnet* îmbuibat”, declară Falstaff. Trebuie să caut cuvântul „gurnet”.

ZIUA 80 – SÂMBĂTĂ, 6 OCTOMBRIE 2001

11:00 a.m.

Guvernatorul Carlton-Boyce mă cheamă pentru a-mi confirma că cererea mea pentru transferul la categoria D trece prin sistem. Mă întreabă dacă am vreo preferinţă cu privire la închisoarea în care aş dori să fiu mutat. Devine clar că nu a citit scrisoarea lui Tony Morton-Hooper. Îi explic că, având în vedere că reşedinţa mea principală este în Londra, orice închisoare de categoria D din acea zonă ar fi binevenită, pentru că astfel familia mă va putea vizita mai uşor. Discutăm despre Latchmere House, Spring Hill şi Stamford Hill. Mi-a spus că va verifica disponibilitatea şi mă va anunţa.

2:30 p.m.

În *Nature Notes* de pe spatele ziarului *Times* de astăzi a apărut un desen uimitor al lui Brookes cu Osama bin Laden sub forma unei ciuperci otrăvitoare. Îl sun pe Chris Beetles, care îl reprezintă pe caricaturist şi îl întreb dacă ar trebui să o adăugăm la colecţie.

În ultimii cincisprezece ani, am adunat o colecţie de caricaturi – cu ajutorul lui Chris – pe care intenţionam să o las la Palatul Westminster (Parlamentul). Chiar mă răzgândesc în legătură cu acest lucru. Colecţia cuprinde aproximativ trei sute de desene şi include lucrări de Beerbohm, Vicky, Gould, Kal, Searle, Furniss, Steadman şi Scarfe, printre mulţi alţii. Colecţia include, de asemenea, şaisprezece Brookes, dar numai nouă sunt expuse în apartament. Chris consideră că ar trebui să-l scoatem pe Hague de pe perete (o caracatiţă înconjurată de fraieri) şi să-l înlocuim cu bin Laden. Caricaturistul păstrează desenul pentru colecţia sa privată, aşa că s-ar putea să nu îl pot achiziţiona. În caz că vă întrebaţi, alb-negru costă 850 de lire, color, 1.450 de lire. Chris atrage atenţia că

nu a văzut încă desenul care rezumă întreaga groază a zilei de 11 septembrie.

5:00 p.m.

Steve (conspirație la crimă, bibliotecar) tocmai s-a întors de la sala de vizite, unde s-a ocupat de magazin. Mi-a spus că a trebuit să nu mai vândă chipsuri Walkers pentru că unul dintre deținuți a deschis un pachet şi a scos o bancnotă de 20 de lire (ultima schemă promoțională a companiei). Banii au fost imediat confiscați de un ofițer de supraveghere şi au fost trecuți în contul de la cantină al deținutului (niciun deținut nu are voie să fie în posesia banilor din motive evidente). Toate cutiile de Walkers au fost înlocuite cu Golden Wonder până la încheierea acestei campanii.

ZIUA 81 – DUMINICĂ, 7 OCTOMBRIE 2001

8:00 a.m.

După ce am scris timp de două ore, deschid televizorul şi descopăr că bombardamentele asupra Afganistanului au început cu adevărat. Patruzeci de avioane de atac şi cincizeci de rachete de croazieră (1.750.000 de dolari fiecare) au fost desfăşurate. David Frost îi intervievează pe toţi, de la Kissinger la Clinton, dar până la ora 9:30 nu ştim nimic despre cum decurge campania.

11:00 a.m.

Plimbare. În timp ce Darren, Jimmy şi cu mine ne plimbăm prin curte, trecem pe lângă un ofiţer pe care nu l-am mai văzut până acum, pentru că este ataşat la un alt bloc. Numele lui este Zac Carr, cunoscut sub numele de „maşinile Z”. Jimmy îmi spune că a fost suspendat temporar pentru că a permis unui deţinut să îl tatueze. Este o infracţiune ca un deţinut să tatueze un alt deţinut, darămite un ofiţer. Jimmy descrie apoi modul în care deţinutul (cel mai bun artist tatuator din Wayland) îşi face meseria.

Mai târziu, l-am întrebat pe domnul Nutbourne dacă povestea este adevărată. Acesta dă din cap şi spune:

— Aş putea să vă spun multe alte poveşti despre maşinile Z, face o pauză, zâmbeşte şi adaugă: dar nu o voi face.

11:45 a.m.

Nigel (vătămare corporală gravă, reprezentant al relațiilor rasiale) intră în celula mea pentru a se plânge că persoanele de culoare nu sunt suficient de bine reprezentate la televizor. Îl compătimesc şi îl întreb ce crede că ar trebui făcut în această privinţă.

— Ar trebui să difuzeze *Crimewatch* şapte nopţi pe săptămână, adaugă el cu un zâmbet, pentru că asta ar echilibra situaţia.

După ce a reuşit să mă scoată din sărite, pleacă. Eu continui să scriu.

8:00 p.m.

Patricia Routledge oferă un spectacol emoţionant în *Coşmarul tuturor*, povestea adevărată a unei femei care a fost condamnată pe nedrept pentru uciderea mamei sale şi a petrecut patru ani în închisoare înainte ca sentinţa să-i fie anulată. Odată ce ai fost condamnat, poate dura o veşnicie pentru a-ţi dovedi nevinovăţia.

ZIUA 82 – LUNI, 8 OCTOMBRIE 2001

11:00 a.m.

Toate ziarele au articole care relatează că sunt pe cale să fiu transferat la o închisoare de categoria D. *Daily Mail* menţionează cinci posibile închisori, pentru ca în cele din urmă să le poată spune cititorilor că au nimerit-o bine. Nu au făcut-o. Nici unul dintre ziare nu se oboseşte să spună că poliţia a renunţat la cercetări. Presupun că asta ar însemna să am pretenţii prea mari.

12:00 amiaza

Aliaţii au bombardat Kabulul pentru a doua noapte, dar încă nu se ştie cât de eficient a fost atacul.

6:00 p.m.

Scriu timp de două ore, dar nu pot să mă concentrez, deoarece ştiu că Mary este în avionul de întoarcere de la New York. Nu voi putea vorbi cu ea până mâine dimineaţă, deoarece sunt deja încuiat.

8:00 p.m.

Domnul Nutbourne vine la mine în celulă pentru a-mi spune că va pleca în vacanţă în Cuba. Presupune că voi fi transferat până când se întoarce şi îmi spune că îi pare rău că m-a întâlnit în aceste circumstanţe şi îmi urează succes în viitor.

ZIUA 83 – MARŢI, 9 OCTOMBRIE 2001

8:45 a.m.

Domnul King îmi spune, în timp ce îmi iau micul dejun, că nu voi merge la Latchmere House, aşa că vor încerca acum la Spring Hill. Cum domnul Carlton-Boyce nu m-a informat personal, ci a lăsat asta în seama ofiţerului de serviciu, mă tem că nu este de bun augur.

11:00 a.m.

Plimbare. Darren şi cu mine suntem însoţiţi de un deţinut din Singapore, care doreşte să rămână anonim. Ne spune că este în închisoare pentru că a vândut heroină falsificată unei tinere, care a murit ulterior la spital. A fost găsit vinovat de omor prin imprudenţă şi condamnat la patru ani de închisoare. S-a gândit că ar trebui să ştiu.

5:00 p.m.

Jimmy tocmai s-a întors de la serviciu şi îmi spune că a văzut cum a fost eliberat în această dimineaţă un condamnat pe viaţă care a executat peste douăzeci de ani. Era însoţit de nouă saci de plastic şi de un pat dublu pe care îl făcuse în atelier. Dar a apărut o problemă. Nu a venit nimeni să-l ia, aşa că au fost nevoiţi să-l pună înapoi în celulă peste noapte. Dumnezeu ştie ce au făcut cu patul dublu.

ZIUA 84 – MIERCURI, 10 OCTOMBRIE 2001

9:00 a.m.

Olărit. Îmi iau rămas bun de la Anne, pentru că sunt destul de sigur că nu voi mai fi la Wayland săptămâna viitoare pe vremea asta. Promite să-mi pună oala în cuptor şi apoi să i-o livreze lui Chris Beetles, ca să i-o pot dărui lui Mary de Crăciun[71].

2:00 p.m.

Rugby. Arbitrez un meci împotriva unei echipe de militari din Bassingbourne, care se transformă în ceva urât în ultimele minute de joc. Shane (vătămare corporală gravă şi îngrijitor de sală) aleargă pe jumătate de teren şi îl loveşte pe unul dintre jucătorii oaspeţi. Îmi dau seama că nu am de ales decât să-l elimin. Am fluierat şi am alergat după el, dar doi ofiţeri intră pe teren şi îl târăsc înainte să ajung la el. I se interzice imediat să participe la orice sport timp de două săptămâni. Echipa armatei ne-a învins cu 25-10, ceea ce nu a fost prea rău, ţinând cont de faptul că am jucat a doua repriză cu doar paisprezece jucători pe teren. Dar eu am fost arbitru.

6:00 p.m.

Încep să citesc *A douăsprezecea noapte*. Aş schimba cu plăcere locuinţa mea actuală cu o cabană din salcie.

---

[71] S-a sfărâmat în cuptor. A fost genul acela de an. (N.a.)

ZIUA 85 – JOI, 11 OCTOMBRIE 2001

8:45 a.m.

Guvernatorul Carlton-Boyce îmi spune că nu mai este loc pentru mine la Spring Hill, aşa că acum se gândesc la North Sea Camp, lângă Boston, în Lincolnshire. Le atrag atenţia că ar însemna o călătorie dus-întors de 240 de mile de la Londra şi că nu mi-aş putea vedea niciodată familia. Carlton-Boyce nu pare atât de interesat şi spune pur şi simplu:

— Îmi fac doar treaba pentru care sunt plătit.

9:15 a.m.

Doamna Wendy Sergeant (şefa de la educaţie) a auzit că voi pleca în curând şi îmi cere un interviu pentru teza sa de doctorat despre „reforma închisorii prin educaţie". Având în vedere că sunt în rezidenţă doar de nouă săptămâni, iar ea lucrează în cadrul Serviciului Penitenciar de unsprezece ani, nu sunt sigur că am prea multe de oferit, în afară de a-i confirma cele mai mari temeri.

I-am spus că eu cred că fiecare deţinut ar trebui să plece din închisoare ştiind să citească şi să scrie şi că salariul săptămânal pentru educaţie ar trebui să fie la acelaşi nivel cu cel al oricărui loc de muncă din închisoare. De fapt, aş merge mai departe şi aş sugera că ar fi mai benefic pentru societate dacă deţinuţii ar primi un venit mai mare pentru că au acceptat să participe la educaţie, în loc să cureţe pavilioanele sau să servească chipsuri.

Wendy mi-a spus că ea consideră că mulţi oameni nu sunt potriviţi pentru închisoare şi că nu ar trebui să se amestece cu infractorii înrăiţi. Ea va sugera în teza sa utilizarea caselor de reabilitare, mai ales că închisorile sunt echipate pentru a gestiona

doar 62.500 de deţinuţi, în condiţiile în care în prezent sunt peste 67.000 de condamnaţi[72].

2:00 p.m.

O sun pe Mary pentru a o avertiza că probabil voi fi transferat la o închisoare aflată la peste o sută de mile de Londra. Ea îmi spune că Ramona, avocata mea, a încercat să sune la Wayland, dar guvernatorul refuză să răspundă la apelurile ei, ceea ce pare să fie în concordanţă cu politica ei aparentă de a rămâne anonimă.

[72] Statisticile Ministerului de Interne pentru septembrie 2001. (N.a.)

ZIUA 86 – VINERI, 12 OCTOMBRIE 2001

9:00 a.m.

Mă prezint la sala de sport şi aştept să sosească micul meu grup cu nevoi speciale. Va fi ultima dată când voi lucra cu ei. Fără să mă avertizeze, doi ofiţeri antidrog apar lângă aparatul de alergare şi îmi spun că numele meu a apărut pe calculator pentru un MDT (Testare obligatorie antidrog). În fiecare zi apar cinci nume, aşa că nu mă pot plânge dacă, după nouă săptămâni, îmi vine rândul. Sunt dus la centrul medical pentru a mă alătura altor patru deţinuţi într-o sală de aşteptare. Doi dintre ei au un aer clar de nesiguranţă, în timp ce ceilalţi doi par destul de relaxaţi. Când ofiţerul apare în cadrul uşii, întreabă dacă este cineva pregătit. Precum un ogar în săritură, trec prin acea deschizătură înainte ca oricine altcineva să poată răspunde.

Domnul Kelvin Cross se prezintă şi apoi îmi citeşte drepturile înainte de a-mi cere să semnez un formular verde (vezi mai jos). Îl întreb – în scopul cercetării – ce s-ar întâmpla dacă aş refuza să dau o probă de urină sau să semnez formularul.

— Douăzeci şi opt de zile s-ar adăuga automat la pedeapsa dumneavoastră.

Semnez formularul.

FORMULAR DE AUTORIZARE A TESTULUI OBLIGATORIU ANTIDROG

Numele deţinutului: *ARCHER* Număr: *FF 8282*

Numărul de referinţă al testului:
288/01
Pentru alocare în momentul prelevării probei

1. Guvernatorul a autorizat ca, în conformitate cu secţiunea 16A din Legea penitenciarelor din 1952, oricărui deţinut să îi poată fi solicitat de către un ofiţer de penitenciar să furnizeze o probă de urină în scopul testării pentru depistarea prezenţei unui drog controlat.
2. Vi se cere acum, în conformitate cu prevederile secţiunii 16A, să furnizaţi o probă proaspătă şi nealterată de urină pentru a fi testată în vederea depistării prezenţei drogurilor.
3. Autoritatea pentru această cerinţă a fost dată de către: *GUVERNATOR*
4. Motivul cerinţei: (se bifează doar o singură căsuţă)

[√] **Test aleatoriu**: Aţi fost selectat pentru acest test pe o bază strict aleatorie.

[ ] **Suspiciune rezonabilă**: Aţi fost selectat pentru acest test deoarece personalul are motive să creadă că aţi făcut abuz de droguri. Acest test a fost aprobat de un manager superior.

[ ] **Evaluarea riscurilor**: Aţi fost selectat pentru acest test deoarece sunteţi luat în considerare pentru un privilegiu sau un loc de muncă în care vi se acordă un grad ridicat de încredere.

[ ] **Program de testare frecventă**: Aţi fost selectat pentru un test mai frecvent din cauza antecedentelor dvs. anterioare de abuz de droguri.

[ ] **La sosire**: Aţi fost selectat pentru a fi testat la sosire în mod aleatoriu.

5. Procedurile utilizate în timpul recoltării şi testării probei au fost concepute pentru a vă proteja şi pentru a se asigura că nu există greşeli în manipularea probei dvs. La sfârşitul procedurii de recoltare vi se va cere să semnaţi o declaraţie prin care confirmaţi că urina sigilată în flacoanele de probă pentru testare este proaspătă şi vă aparţine.
6. Proba dvs. va fi împărţită la punctul de recoltare în recipiente separate care vor fi sigilate în prezenţa dvs. În cazul în care contestaţi orice rezultat pozitiv al testului, unul dintre aceste containere va fi disponibil, pentru o perioadă de până la 12 luni, pentru ca dumneavoastră să puteţi aranja, dacă doriţi, efectuarea unei analize independente pe cheltuiala dumneavoastră.
7. Veţi fi pasibil de a vi se face raport dacă:

(a) furnizaţi un eşantion pozitiv;

(b) refuzaţi să furnizaţi o probă; sau,

(c) nu furnizaţi o probă după 4 ore de la ordinul de a face acest lucru (sau după 5 ore dacă poliţistul consideră că întâmpinaţi dificultăţi reale în furnizarea unei probe).

Consimţământul pentru divulgarea informaţiilor medicale

*(i) În ultimele 30 de zile am utilizat medicamente care mi-au fost eliberate de către Health Care

Semnătura deţinutului: *ARCHER* Data: *12.10.01*

*(ii) În ultimele 30 de zile am utilizat medicamente care mi-au fost eliberate de către Health Care. Înţeleg că unele medicamente eliberate de Health Care pot afecta rezultatul testului. Îmi dau consimţământul pentru ca Medicul să furnizeze detalii despre acest tratament autorităţilor penitenciare.

Semnătura deţinutului: Data:
(* Ştergeţi ce nu este necesar)

PROCEDURA PRIVIND LANŢUL DE CUSTODIE A SERVICIULUI PENITENCIAR

Numele deţinutului: *ARCHER* Număr: *FF 8282*

PROGRAM DE TESTARE ALEATORIE
Acest formular trebuie utilizat numai pentru testele efectuate în cadrul programului aleatoriu MDT (adică atunci când deţinuţii au fost selectaţi de computerul LIDS).

Numărul de referinţă al testului: *288/01*

Lista de verificare pentru colectarea de probe – bifaţi căsuţele pe măsură ce desfăşuraţi acţiunea. Consultaţi notele orientative în caz de îndoială.
1 [√] Este prezentă doar o trusă de colectare a probelor.

2 [√] Verificaţi identitatea deţinutului. Completaţi detaliile de mai sus şi în registrul de colectare a probelor.
3 [√] Efectuaţi procedurile de percheziţie şi de spălare a mâinilor. (Fără săpun).
4 [√] Arătaţi-i deţinutului că paharul şi sticlele de colectare sunt goale.
5 [√] Cereţi deţinutului să furnizeze suficientă urină pentru a fi împărţită în mod egal între cele două sticle de prelevare.
6 [√] Luaţi temperatura cu ajutorul benzii de temperatură. Dacă temperatura este în afara intervalului (32-38C) (90-100F), notaţi în secţiunea de comentarii şi faceţi trimitere la notele de orientare.
7 [√] Sub supravegherea deţinutului, se transferă urina în mod egal între cele două flacoane. Umpleţi fiecare peste linia de 15 ml şi sub 30 ml. Apăsaţi bine capacele.
8 [√] Cereţi deţinutului să parafeze şi să dateze ambele sigilii ale sticlelor.
9 [√] Sub supravegherea deţinutului, puneţi un sigiliu pe capacul fiecărei sticle.
10 [√] Aruncaţi surplusul de urină şi paharul.
11 [√] Împachetaţi două sticle în containerul de corespondenţă şi apoi în punga pentru lanţul de custodie – Nu sigilaţi punga.
12 [√] Supravegheat de deţinut, fixaţi etichetele cu cod de bare şi introduceţi numărul de referinţă al testului pe toate exemplarele acestui formular.
13 [√] Cereţi deţinutului să semneze şi să dateze Declaraţia deţinutului de mai jos.
14 [√] Completaţi Raportul privind lanţul de custodie, rupeţi-l şi puneţi-l în punga pentru lanţul de custodie, cu faţa spre exterior.
15 [√] Sigilaţi punga, rugaţi deţinutul să pună iniţialele pe pungă în locul indicat.
16 [√] Aşezaţi punga sigilată într-un frigider securizat până când este gata de expediere la laborator.
17 [√] Permiteţi deţinutului să plece.

Declaraţia deţinutului

Confirm că (i) înţeleg de ce mi s-a cerut să furnizez proba şi ce se poate întâmpla dacă nu respect această cerinţă.

(ii) proba de urină pe care am dat-o este a mea şi a fost furnizată recent;
(iii) proba a fost împărţită în două flacoane şi sigilată în prezenţa mea cu sigiliile parafate şi datate de mine;
(iv) sigiliile folosite pe aceste flacoane poartă un cod de bare identic cu codul de bare ataşat la prezentul formular.

Semnătura deţinutului *Jeffrey Archer* Data *12.10.01*

Dispar în toaletă în timp ce unul dintre ofiţeri mă priveşte printr-un geam. După ce am predat proba, am remarcat că nu există săpun în lighean. Domnul Cross îmi explică faptul că săpunul adăugat în proba de urină ar tulbura-o şi, cum un nou test nu este permis decât peste douăzeci şi opt de zile, orice drog ar fi putut fi eliminat prin acest sistem. Nici asta nu poate fi contestat. Până când au terminat cu mine, era aproape ora 11:00. Mă întorc în celulă şi îmi notez experienţa MDT, dezamăgit doar de faptul că nu am putut să-mi iau rămas bun de la Alex, Robbie, Les şi Paul.

1:00 p.m.

Ştirile sunt pline de revolte în Pakistan, de antrax în New York şi de pachete cu alimente aruncate în sate greşite din Afganistan. Îmi verific lista de la cantină înainte de a-mi petrece după-amiaza scriind.

ZIUA 87 – SÂMBĂTĂ, 13 OCTOMBRIE 2001

2:00 p.m.

Vizită. Fiul meu James şi prietenii noştri comuni kurzi Broosk şi Nadhim au venit de la Londra pentru a mă vizita. Discuţia este în mare parte politică, iar ei descriu cum este să trăieşti în Londra în timpul crizei actuale. Nadhim adaugă că a participat la conferinţa Partidului Conservator de la Blackpool (este consilier pentru Wandsworth) şi nu s-a putut abţine să nu compare adunarea cu prima sa conferinţă din Brighton de acum douăzeci de ani, când Margaret Thatcher era prim-ministru.

— Aceiaşi oameni, îmi spune el, doar că sunt cu douăzeci de ani mai în vârstă.

— Inclusiv tu, îi reamintesc.

Nadhim este un mare fan al lui IDS, dar recunoaşte că discursul său de la conferinţă nu a fost inspirat.

James încă se bucură de noul său loc de muncă în City şi îmi prezintă o zi obişnuită. Apoi discutăm despre apelul meu, care acum nu pare să fie programat înainte de anul nou. Legea macină încet...

Brooks este plin de noutăţi, deoarece tocmai a obţinut două contracte importante pentru decorarea unor case mari din Londra şi Nisa. I-am întâlnit pentru prima dată pe aceşti doi tineri kurzi în urmă cu doisprezece ani – „Bean Kurd” şi „Lemon Kurd” – când m-au ajutat să organizez campania *Purul Adevăr*, şi de atunci am rămas prieteni.

8:00 p.m.

După câteva partide de table cu Darren şi Jimmy, mă întorc în celulă pentru a fi închis pentru încă paisprezece ore. Am devenit dependent de *Vrei să fii milionar?*. Nu aş fi reuşit să câştig mai mult

de 2.000 de lire sterline săptămâna aceasta pentru că nu ştiam numele actorului care joacă rolul barmanului din *EastEnders*. Cu toate acestea, am reuşit să răspund la întrebarea de 4.000 de lire sterline: „Cine este actualul lider al Partidului Conservator? a) Michael Howard, b) David Davis, c) Iain Duncan Smith, d) Kenneth Clarke”. Concurenţii tată şi fiu l-au ales pe David Davis. Hmm, mă întreb dacă acesta este un semn sau o profeție?

ZIUA 88 – DUMINICĂ, 14 OCTOMBRIE 2001

11.00 a.m.

Sunt chemat în aripa spitalului pentru a completa nişte formulare care să confirme că sunt apt să călătoresc. Când mă întorc la pavilion, Darren îmi spune că voi fi transferat mâine. Mi-e greu să cred asta; cu siguranţă domnul Carlton-Boyce m-ar fi avertizat. Am întrebat mai mulţi ofiţeri, dar cum nimeni nu i-a informat nici pe ei, am presupus că Darren se înşală.

2:30 p.m.

Plimbare. Îl vizitez pe Shaun la fereastra celulei sale şi discutăm despre lucrările necesare pentru acest jurnal, în cazul în care mâine voi fi transferat: o acuarelă a închisorii, un pastel al unei celule, plus desenele lui Dale, Jimmy, Darren, Jules, Steve şi Nigel. Dacă voi dispărea brusc, Shaun promite că le va preda agentului meu de îndată ce va fi eliberat.

ZIUA 89 – LUNI, 15 OCTOMBRIE 2001

8:15 a.m.

Domnul Newson soseşte la uşa celulei mele pentru a-mi spune că duba de transport a sosit şi mă aşteaptă în curte, gata să mă transfere la North Sea Camp. Părea surprins că nu am fost avertizat. Mă grăbesc la etaj pentru a-l vedea pe domnul Tinkler în biroul său, care confirmă vestea şi adaugă că trebuie să încep imediat să împachetez.

— Şi dacă nu o fac?

— Vei fi trecut în raport şi s-ar putea să trebuiască să rămâi aici pe termen nelimitat, şi nu neapărat în aripa privilegiaţilor.

Cam atât despre aşa-zisul meu „tratament special”, aşa cum se relatează în mod regulat în presă.

Încerc să-mi iau rămas bun de la cât mai mulţi deţinuţi posibil – Darren, Jimmy, Dale, Nigel, Jason, Jules, Monster şi Steve. Darren mă ajută să-mi împachetez geanta mare de plastic şi apoi mi-o cară până la recepţie. La recepţie mă aşteaptă alţi trei saci de plastic. Sunt plini de cadouri din partea publicului – de la Biblii la prosoape de ceai.

Îi mulţumesc lui Darren pentru bunătatea şi ajutorul său din ultimele nouă săptămâni. El zâmbeşte şi îmi oferă un ultim sfat.

— După ce te-ai instalat în North Sea Camp, ia legătura cu Doug[73]. El este îngrijitorul spitalului şi poate rezolva orice.

Încerc să îi mulţumesc lui Darren – dar e insuficient.

Paznicul din grupul de transport care mă va însoţi în Lincolnshire se prezintă ca Andrew şi, cu amabilitate, duce două dintre pungile de plastic la dubă, astfel încât să nu trebuiască să fac

[73] Acest lucru s-a dovedit a fi, de asemenea, un sfat bun, deoarece am preluat postul lui Doug de îngrijitor la spital, în timp ce mă aflam la North Sea Camp. (N.a.)

mai multe drumuri. Spre surprinderea mea, urmează să călătoresc spre închisoarea de categoria D într-o cutie, ca şi cum aş fi un violator sau un criminal. Andrew îmi explică faptul că trebuie să lase un alt deţinut pe drum, care va fi transferat la o închisoare de categoria C lângă Stamford.

— De ce duci pe cineva de la o închisoare de categoria C la alta? întreb eu.

— Trebuie să mutăm acest deţinut la fiecare câteva zile, explică Andrew. Continuă să spună tuturor că este un susţinător al lui Osama bin Laden şi se pare că nu toţi ceilalţi deţinuţi sunt în favoarea libertăţii de exprimare. Cu toate acestea, rămâne în continuare responsabilitatea noastră de a-l ţine în viaţă.

În timpul călătoriei spre Stamford, susţinătorul lui bin Laden cere ca radioul să fie dat mai tare. Andrew îi spune că este deja destul de tare, lucru pentru care îi sunt recunoscător, deoarece este o călătorie lungă şi lentă prin Norfolk şi pe câmpiile din Lincolnshire.

Mă bucur să văd copaci înalţi şi hectare de peisaj rural englezesc verde, chiar dacă este prin geamul întunecat. Ajungem la închisoarea „bin Laden”, de unde pleacă coabitantul meu. Este încătuşat şi dus de acolo. Îl pot doar întrevedea prin mica mea fereastră. O pălărie rotundă, colorată, îi acoperă capul, iar barba neagră îi ascunde cea mai mare parte a feţei.

Plecăm din nou, dar mai trece o oră până când văd un indicator: North Sea Camp, o milă. Încep să mă gândesc că o iau de la capăt. Sunt oarecum temător. Belmarsh a fost un iad, Wayland un purgatoriu. Oare am ajuns în sfârşit în rai?

Când furgoneta se opreşte în faţa închisorii, primul lucru pe care îl observ este că nu există ziduri perimetrale, nici sârmă ghimpată, nici porţi cu gratii, nici reflectoare, nici câini, nici măcar vreun semn de vreun ofiţer din penitenciar. Dar când ies din dubă, simt încă

teroarea care m-a cuprins în prima zi la Belmarsh şi apoi din nou la sosirea mea la Wayland.

Intru la recepţie şi sunt întâmpinat de sergentul major Daff, Marina Regală (în retragere).

— Te aşteptăm de luni de zile, Archer. De ce naiba ţi-a luat atât de mult?

Pentru Mary
A o mia femeie